

Alexandru Dinu

Mierea noastră cea de toate zilele

(manuscris, prima ciornă)

Este o poveste orientală, spusă acum multă vreme, a unui călător atacat pe un câmp, de către o fiară sălbatecă. Fugind din calea fiarei, se ascunde într-o râpă, dar vede în fundul râpei un dragon deschizându-și fălcile gata să-l înșface. Și, nefericitul călător, neândrăznind să se cațere înapoi spre gura râpei de frică să nu fie sfâșiat de fiară, dar deasemeni neândrăznind să coboare de frică să nu fie înghițit de dragon, se agață de un păducel ce creștea într-o crăpătură a râpei. Mâinile îi obolesc din ce în ce, și simte că nu peste multă vreme va trebui să cedeze distrugerii care îl așteaptă jos ori sus, dar încă încearcă să se țină agățat. Apoi, el vede doi șoareci, unul negru și unul alb, mergând pe trunchiul păducelului și rozându-l de jur împrejur. Astfel, călătorul înțelege că în curând păducelul se va frânge, iar el, inevitabil, va cădea pradă dragonului. Dar, încă agățat de o ramură, vede câteva picături de miere pe frunze, se întinde către ele, și începe să le soarbă. Astfel și eu mă agăț de ramura vieții știind că dragonul morții mă așteaptă gata să mă sfâșie; și nu pot înțelege de ce trebuie să fiu pradă unei asemenea suferințe. Încerc să sorb mierea care mai înainte mi-a dăruit plăcere, dar care acum nu îmi mai oferă nici un fel de dulceață, și șoarecele alb al zilei și cel negru al nopții rod ramura de care sunt agățat. Văd cu clarietate dragonul, și mierea nu îmi mai produce nici un fel de plăcere. Acum văd doar dragonul și cei doi șoareci de care nu am scăpare, și nu îmi pot întoarce privirea de la ei. Și aceasta nu este numai o poveste, ci un adevăr real și fără rezolvare, pe care toți îl putem înțelege.

Confesiune
Lev Tolstoi

Întâmplările ce vor urma aici descrise, nu este neapărată nevoie să fie reale. Totuși, unele s-au desfășurat aievea, sau aproape, poate cu alți eroi, sau poate cu eroii respectivi; altele nu s-au produs niciodată, dar s-ar fi putut petrece personajelor respective, în locurile respective, mult frecventate de ele, pe la sfârșitul anilor 1970, și începutul anilor 1980. A face afirmația că asemănările cu evenimente și personaje reale sunt absolut întâmplătoare, ar fi o aberație...

Autorul

Tuturor celor care nu m-au uitat, lui Tolstoi, Camus si Durkheim.

Ca ovăzul sălbatec venim,
că ovăzul sălbatec ne ducem,
și nimeni nu va face inventarul
umilelor noastre comori

(Modest Morariu)

1.

Tipul apuca o lădiță cu mere din potbagajul Daciei, apoi dispăru în scara blocului. După câteva minute se întoarse, și se aplecă iarăși sub capota ridicată. Apăru cu o altă lădiță, stătu o clipă cu ea în brațe, gândindu-se, privind spre banca de cealaltă parte a aleii unde o pereche de tineri ieșiți nu de mult din adolescență vorbeau, râdeau, și din când în când se sărutau. Alese două mere mari, cele mai mari pe care le găsi printre celelalte, și se îndreptă spre ei. Tinerii se opriră din râs, așteptându-l cu o ușoară urmă de mirare în priviri. “Luați și voi niște mere. Așa sunteți de frumoși, că astea de aici”

Cei doi luară fructele mulțumind și începând din nou să râdă, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care închise portbagajul și se făcu nevăzut după ușa de la intrarea blocului. După ce mâncară merele, aruncară cotoarele peste gardul școlii, de care era rezemată banca, mai stătură câteva minute, apoi plecară fără nici un țel, mânați de blândețea serii unui octombrie că o bucată de catifea.

Unul dintre cei doi eram eu, iar fata de lângă mine, Irina, pe care o cunoscusem la un ceai dat de un prieten. Nu prea avusesem chef să mă duc, dar el insistase la telefon, așa că pâna la urmă mi-am luat magnetofonul și benzile și am plecat. Toată seara fusesem cam pleoștit, o puștoaică blondă cu părul lung mi se așezase în brațe având în minte naiba știe ce, silindu-mă să fac apel la toată diplomația de care eram capabil considerând circumstanțele, s-o conving să-și aleagă alt auditoriu pentru torentul de aiureli pe care îl debita, nu băusem decât doua-trei pahare de Cinzano cu Pepsi, și pur și simplu nu mai aveam ce face. Stăteam cuminte într-un colț privind și încercând să mă agăț de vre-o idee care să mă scoată din starea aia de leșin blegos, când își făcu apariția o pereche, el tuns, ras, frezat, deodorat, spreiat, dezinfecat, pasteurizat, ea îmbrăcată de la Fondul Plastic, și cu cei mai frumoși ochi verzi pe care i-am văzut în viața mea. Am făcut la repezeală inventarul hainelor ce le aveam pe mine, și am constatat cu oarece grad de pesimism, că, cu cele cinci petece de pe blugi, în adidași, tricou cu “Led Zeppelin”, și părul lung pînă pe umeri, eram cam departe de ceea ce, în general, poartă denumirea de “băiat serios”.

Oricum însă, apatia mi-a trecut că prin farmec, și dintr-o dată m-am simțit, vorba lui Mihai, “mai frumos, mai bun, și mai tandru”, rămânând deficitar doar la capitoul deșteptăciune, că nu-mi venea nimic în minte cum naiba să-mi fac “prezentă prezența” (perla lui Emil) pe lângă vrăjitoarea cu ochii verzi. M-a pufnit râsul gândindu-mă că ar fi fost într-adevar o chestie să mă duc la ea și s-o întreb candid “domnișoară, nu știți cât e ceasul?” Alternativele ar fi fost doar doua: să aibă simțul umorului, sau să mă creadă idiot. Nu merita să risc, așa că mi-am aprins o “Carpată” fără filtru urmărindu-l pe individul bun de material didactic la Facultatea de Farmacie, ce se tot fâțâia în jurul ei, scoțându-mă din sărite. De unde mi-o fi venit în clipa următoare să mă duc la ea și s-o

invit la dans, rămâne una dintre întrebările la care nu s-a răspuns încă, și totuși, niciodată luata în discuție de către domnul ăla cu emisiunea de la televizor.

Mi-am revenit când am început să ne mișcam, aducându-mi brusc aminte faptul verificat și răsverificat că habar nu am să dansez; mi se pare o chestie inutilă, dacă vrei să asculți muzică te duci la concert, dacă vrei să faci gimnastică te duci la sala de sport, de ce naiba trebuie să le amesteci? Culmea este că am făcut balet când eram mic, mi s-a prezis un viitor de aur; am crescut cu muzica în urechi, cânt binișor la chitară, nu cântecele de genul “Valenti-i-i-na, nu fugi, inima mea, e a ta”, pe scenă când am chitara în brațe totul este în regulă, dar dacă trebuie să fac doi pași și jumătate ascultând “Boney M”, am terminat-o.

Acest trist adevăr a fost imediat remarcat și de domnișoara pe care o țineam în brațe, am încercat să-i explic că e oarecum dificil să înveți să dansezi ascultând în demență “Yes” și “King Crimson”, dar că sunt dispus să încerc.

“Bine, hai că-ți arăt eu”

“Nu, nu acum, nu cred că sunt în stare”

“De ce?”

“Nu știu, hai să o lăsăm pe altădată, nu vrei să ne mai vedem, ce faci mâine seară, hai la film, la Patria joacă ‘Ultimul Vals’, e super”

“L-am văzut...”

“Și eu, dar ce dacă, merită văzut de zece ori”

“Da, așa e, la ce oră?”

“Păi...”

“La șase e bine?”

“Perfect, te aștept la intrare, una dintre coloane”

A doua zi i-am văzut pe “The Band”, pe Eric Clapton și pe toți ceilalți, iar la întoarcere i-am spus că o iubesc, într-un decor nespus de romantic: pe palierul etajului șase al blocului în care locuia, ea rezemată de cotul făcut de balustrada scarii, eu un pas în fața ei, încercând să-mi găsesc cuvintele. Mai târziu am aflat că nu m-a crezut, avea dreptate, în douazeci și patru de ore îți iei rufele curățate de la “Nufarul”, declarațiile de amor au nevoie de ceva mai multă vreme. Atunci n-a comentat însă, doar m-a sărutat pe obraz și mi-a urat noapte bună.

După douazeci de minute de stat în stație așteptând cu oarece speranțe totuși, am făcut unele conexiuni între tramvaiul 30, direcția ITB-ului, și genetica – știință a viitorului, și am decis să o iau pe jos, entuziasmat de perspectiva celor câteva stații ce mi se întindeau în față. Pe pod la IOR, bineînțeles că un superb vagon silentios V-3A m-a depășit într-o veselie, așa că am ajuns la Mihai catrănit, gata să dau peste cap totul în calea mea, inclusiv paharele de vodcă ce mi s-au oferite prompt de către audiență. Fumul Carpatelor de Tg. Jiu și-a adus și el aportul (ori ce-ar zice doctorii) în găsirea unui climat de liniște și pace, rezultatul fiind că pe la jumătatea sticlei eram în stare să pot purta o discuție în condiții normale, de om civilizat. De declarat o ora internațională a destăinuirilor nu aveam chef, ”Rapidul” e întotdeauna un subiect fierbinte, iar eu aveam nevoie mai mult să vorbesc decât să gândesc. Fotbalul este un subiect excelent în această direcție, Mihai nu este microbist, dar Tudor da, și lui Emil îi place să-l tachineze pe chestia asta, am dezvirginat și a doua sticlă ajungând, pentru a câta oară la concluzia că rușii fac, fără nici un dubiu, cea mai bună vodcă din lume, cele câteva chitări împrăștiate prin casă au început să ne ademenească precum trupuri de femei, decidem că ne mai

trebuie o sticlă plină, dezolantul decor oferit de prezența celor deja golite facând notă discrepantă cu statutul nostru de tinerii încrezători în viitorul luminos pe care ziarul Scânteia ni-l oferea zilnic, contra a douazecișicinci de bani.

2.

Ceasul deșteptător a urlat ce-a urlat pe marginea recamierului, apoi s-a plictisit și a tăcut naibii. După oarece vreme am decis că aș fi vrut, totuși, să mă scol, trebuia să mă duc la serviciu, dar cum să fac, Doamne, să mă dau jos din pat, că mă simt făcut din bucați dezarticulate, poate să-l strig pe taica-meu, să-l rog să mă numere că la box. Îi auzeam și pe el și pe mama la bucatărie, da, asta e, bucatărie, adică mâncare, ăsta este un motiv pentru care merită într-adevăr să te dai jos din pat. Cu gândul la ouale cu șunca am început să cânt “la jour de gloire est arrive”, dușul mi-a readunat articulațiile așezându-le pe locurile normale, iar aftershave-ul a terminat activitatea de reconstrucție la modul cel mai optim posibil – “Nautique” este într-adevar unul bun.

La serviciu am ajuns într-un târziu, șefu’ însă participase la condicadă pentru mine și nu m-am ales din partea lui decât cu un “păi ce faci, bă, acu’ se vine?”- ITB-ul eternul pretext, ziarul “Sportul” eterna rază de soare arborată cu certitudinea unei concordii altfel de neatins. Florin și Sașa mă întâmpină cu o vioșie explozivă, “descarca bere proaspătă la “Comedia”, o roim mai încolo?” Mă molipsesc imediat și atât de puternic, încât până la ora zece când au deschis cârciuma, am crezut că mă usuc până la os. Deși nu este pauză legală, cei câțiva masculi feroce din depozit ne-am făcut un obicei aprobat tacit de toată lumea, că la această ora să ieșim puțin prin împrejurimi. Din când în când directoarea mai zice câte ceva, dar a doua zi lucrurile reintră în normal. A doua repriză de bere se consumă după-amiaza pe la doua-trei, când terminăm de descarcat lăzile la una dintre gările orașului. Nu de puține ori însă, noi începem pe la zece și o prelungim până către ora unu; noroc că șefu’, nea Fane, pleaca după noi să ne caute și se poticnește și el în bar la “Carul cu Bere”, la un coniac.

Afară cald, un mijloc de octombrie bun de mers la munte și în Deltă, lăzile descarcate și aranjate frumos pe mărimi și proveniență ne-au sleit de puteri; depozitul este la subsolul unei clădiri vis-à-vis de Banca Națională, și carăm totul în jos, sau în sus, pe scari, cu cârca. Am muncit pe brânci să terminăm repede, caratul ne-a topit rau de tot, brațele le simt scoase din încheieturi. Cornel “Killerul” apare cu semne de întrebări în ochi, “păi ce facem, tată, nu mergem?” Băiat bun Killerul, i-am zis noi așa, dar de fapt el numai a brută nu arată. Are cam un metru și vre-o șaizeci de centimetrii, slab, cu vorba blândă. E țigan, stă pe undeva pe lina lui tramvaiului 19 și are bun simț cum la puțini oameni am mai văzut. Nevasta și copilul i-au murit acum mulți ani în accident de motocicletă cu ataj, a fost și “înăuntru” pentru o vreme, dar nu ni-a zis niciodată pentru ce faptă, viața l-a trecut prin ciur și prin dârmon. Deși e cu mulți ani mai în vârstă decât noi, ne comportăm că și cum această diferență nu ar exista, ne consideră un fel de frați mai mici, sau cam așa ceva. Toată lumea îl iubeste și el caută să mulțumească pe toată lumea, dar nu dintr-o pornire de diplomație meschină, ci pentru că așa l-a lăsat pe el al de sus. Cu noi când merge, de obicei ia o cafea, dar după serviciu îl mai prindem și la o bere. Când se amețește un pic începe să ne povestească prin câte a trecut, și atunci îl ascultăm fără vorba, încercând să-i înțelegem amarul.

Sașa apare și el, ștergându-se pe mâini. Are o idee fixă baiatul ăsta, se spală de douăzeci de ori pe zi. Gașca e gata de ofensivă, aproape că doborâm recordul mondial de viteză pe cei o sută și cincizeci de metrii de metrii cât ne despart de oaza cu bere rece. Sunt însetat și epuizat de la carat lazi, Dumnezeule, prima sticlă nici nu o simt, aproape că nu-mi dau seama că s-a terminat, e proaspătă și gustoasă, tocmai cât trebuie de rece, mi se împrăștie în trup că un fel de mângâiere interioară, dacă pot zice așa – adaog o țigaretă elegantă de Tg. Jiu, și Florin care a terminat și el prima sticlă, și în fine se simte în stare să zica ceva inteligibil, ne propune cu candoare continuarea meciului după lucru, la “Rezematu”. Asta e o bombă împuțită pe la Gara Bassarab, unde avem de descarcat camionul. Îi zice de fapt “Retezatul”, dar după câteva halbe e absolută nevoie să-i schimbi numele în conformitate cu realitatea obiectivă.

Mă trezesc spunând “nu”, lui Sașa nu-i vine să creadă, Florin face ochii mari, “da’ ce-i Gica, e ceva pe nasoaie?” Pentru oarece motiv, îi place să mă strige așa, dar nici el nu știe de ce și cum. Uneori, când suntem împreună și cu Gica, fratele lui Sașa, se produc confuzii minore.

“Nu-i nimic pe nasoaie, dar la ora trei trebuie să fiu în ”Baltă”, pe la “Cațelu”, am o treabă”.

“Hai, Gica, o halbă și gata...”

“...bă, tu ești tâmpit, nu înțelegi că nu merg?”

“Hai lasă, că tot te fac ei locotenent major, ce dacă bei și tu o bere?”

Asta-i o glumă idioată de-a noastră, Sașa totdeauna tuns, ras, cu camașă albă încheiat decent până la penultimul nasture, niciodată în blugi, pantaloni la dungă (este o uimire generală în întreprindere cum de reușește să fie așa, când are atâta șmotru de făcut) arată a ofițer de “secu”, noi l-am ridicat la gradul de capitan, și bineînțeles că eu și Florin suntem locotenenți în travesti, că de, așa cere misiunea. Uneori îi zicem și în cârciumă “tovarășe capitan” lui Sașa, și el ne admonestează blajin, părintește, făcându-ne tâmpiți și cretini, încercând să ne explice repercusiunile legale dacă cineva de la “Secu” chiar ne-ar auzi.

“Prietenii dragi, pe voi v-a imbecilizat caratul lăzilor, că înainte erați doar idioți, înțelege-ți românește că nu merg”, și mă gânsesc că o voi aștepta când vine de la serviciu, n-am văzut-o de o zi.

Cornel “Killeru” intervine împăciuitor.

“Hai, mă, dacă are treabă băiatu’, ce vă băgați voi”, apoi către mine, cu duioșie,

“du-te Cosmine, nu te lua după ăștia, lasă că-ți opresc eu berea, pentru mâine”

“Săru’ mâna Cornelușu, da’ vezi nu uita să o pui la rece”

“Sigur, da’ nu știi dacă o să încap în frigider”

Ne hizilim cu toții, Florin ne servește cu “Kent”, doar că de multe ori eu nu le pot fuma, mi se par extrem de tari, “bă, haideti să terminam și să mergem înapoi că mai avem ceva treabă, să nu întindem firul”, fuga înapoi la depozit, nea Fane a plecat să ne caute. E clar. În continuare, “noi cu mușchii că oțelul, vom culege mușetelul”, vorba cântecului.

3.

“Ce faci acesta, ai cazut în visare?” și ridic privirea descoperind-o la doi pași în fața mea, frumoasă că o pădure împrumăverită. Întârzii să mă ridic de pe marginea

gărduțului ce împrejmueie iarba de lângă bloc, stau așa și o privesc cu nesăț (Florin, prozaic cum e, ar fi spus “că vițelul la poarta noua”), vreau să prelungesc cât se poate fiecare clipă cât o voi avea aproape, “păi m-am gândit să te aștept să-ți dau crizantema asta, ști, cin’ se-aseamnă se-adună”. Râde încet, că un copil ce se alintă, apoi mă întreabă parca m-ar dojeni moale, “și-acum ce-ai rămas așa paralizat, hai să ne plimbăm, hai prin parc”.

Parcul IOR, jumătate sistematizat, măsurat, “injectat cu civilizație”, jumătate sălbatec, părăsit, mirosind a vegetație putredă, a libertate și excremente; în mijloc, lacul (sau balta?) cu doar câteva săptămâni mai devreme invadată de bălăciști, mai strânge abia pe maluri câțiva pescari optimiști. De admirat, indivizii. Mergem tăcuți pe marginea apei, îmi păstrează mâna când i-o iau într-a mea, apoi deodată, “Cosmin, tu vorbești serios, chiar mă iubești?” Deodată îmi vine în minte un tip din armată, țigan din Cartierul Latin altfel numit și Vitan, pe numele lui Sandu Dumitru a lu’ Marin, cânta la acordeon (se putea altfel?) și-l corupsesem să citeasca Eugen Ionescu, și chiar începuse să-i placa, ne oferea tot timpul citate. Într-o duminică, venise tata să mă vadă. Sandu se afla ceva mai încolo, pe iarbă, într-o adunare de 12-15 persoane, veselie mare, și-l aud spunându-i lui nevastă-sa, “I lăv iu, fă, jio tem, pă ochii mei”. Nu mă pot abține și izbucnesc într-un rîs cu torente de hohote. Cu lacrimi în ochi și tăindu-mi respirația. În sfârșit mă potolesc și realizez că în tot timpul ăsta ea nici măcar nu a clipit (nici nu avea vre-un motiv...), buzele îi sunt strânse și ochii ușor închiși, mi-amintește de profa de mate din liceu, și-o vagă senzație că am făcut-o de oaie începe să-și faca loc încet-încet pe șira spinării, urcând sigur către cerebelul meu atrofiat.

4.

Telefonul țârâie cu voieșie. Ridic receptorul și îl aud pe Mihai care mă întreabă cu oarece dificultate în articularea cuvintelor dacă am ceva special de făcut. Nu, nu am. “Păi atunci vino pe aici, messire, și în drum invit-o și pe prietena noastră, domnișoara Stolichnaya, cu decontul respectiv”.

Mă opresc între rafturile complexului din capătul blocului, și cu tot ceremonialul de reverențe și fraze pompoase propun unei sticle made în USSR să mă însoțească. Lumea din jur se cam uită cruciș la mine, nu-mi pasă și continui cu seriozitate ritualul, îi aduc la cunoștință casieritei că este cea mai frumoasă femeie din lume și că tot ce îmi doresc este să fi fost pictor, am fi ajuns amândoi celebri, eu cu talentul, ea cu formele pe care i le-a dăruit natura, respectiva își exprimă convingerea că sunt nesimțit, încerc să o fac să înțeleagă relativitatea noțiunii, și mă îndrept către ieșire cântând cât mă ține gura “Chanson d’amour”.

“Când am intrat, prima chestie pe care am văzut-o a fost Cosmin care stătea prăvălit peste chitară și zdrănganele el știa ce. I-am zis salut, și m-am gândit că-i prea pătruns de melodie, d-aia nu mi-a răspuns. Mai apoi mi-au apărut în față patru sticle de vodcă, trei goale și una încă pe jumătate plină. Am început să-mi mai vin de acasă, până la punctul respectiv decorul se încadra încă în parametrii normali. Trec spre camera mea, și un nor de aburi mă izbește din ușa băii, larg deschisă. Văd pe Sanda plângând și pe Gogu care nu știu ce-i spunea, era imposibil de auzit din cauza apei care curgea dată la

maximum la robinetul cazii. Mai târziu am aflat că li se păruseră tuturor foarte frig, d'aia lăsaseră apa caldă să curgă în neștire. În dormitor, Mihai doar în chiloți și stând turcește în vârful patului, încerca să-i explice unei dame blonde și crețe ce se asezase în genunchi în fața lui, pe covor, că el nu se poate însura cu ea întrucât n-o cunoaște decât de patru ore, și că acest răstimp n-a fost îndeajuns de îndelungat pentru a trezi în sufletul lui pustiit de vicisitudinile vieții, acele sentimente nobile care te fac să ceri mâna unei femei. Ea permisesese a doua șiruri de lacrimi să-i cadă pe obraji, găsind totuși puterea de a-i revela amănuntul că va fi o nevestă că nimeni alta, iubitoare și gospodină, și că n-o să-l înșele niciodată. Am încercat să fac câteva conexiuni între datele problemei, dar mi-a fost imposibil. Tot ce mi-a venit în minte a fost că bietul Caragiale a jucat la echipa de juniori. Am ajuns totuși la o concluzie, și anume că cel mai bun lucru ar fi să-mi torn și eu un pahar de vodcă, și să văd ce naiba se mai întâmplă. În sufragerie, Cosmin continua să zdrăngăne în legea lui, și n-a reacționat decât când am pronunțat cuvântul magic de proveniență slavă. Mi-a întins paharul să i-l umplu, apoi am ieșit total din sfera lui de atenție.

În continuare, evenimentele au avut următoarea desfășurare: când erau Mihai și Gogu în bucatarie și Sanda cu respectiva blondă la baie, când Gogu și bonda în sufragerie și Mihai cu Sanda în bucatărie, și mă rog, toate combinațiile posibile împrăstiate prin toată casa. Din când în când, poporul se mai revigora cu o înghițitură de vodcă, așa că a fost nevoie, la propunerea generală, să mă duc să mai iau o sticlă. Încet-încet și pe bucați, am înțeles că Sanda a aflat, nu se știe de unde, că Gogu e la Mihai acasă cu respectiva blondă, așa că l-a luat pe Mihai de la serviciu și l-a prins pe inculpat în flagrant. Plânsete, explicații, și bineînțeles, băuturi întăritoare. Acum se mai linișțiseră și așteptau să se faca ora când domnișoara Discordia avea un tren spre Brăila. Pe la unsprezece, când au plecat, după ce au dat colțul străzii, Cosmin le-a mai făcut vre-o trei, patru minute semn cu mâna”.

Tudor stă la Mihai de câțeva vreme, până își găsește un apartament. Venise și el că omul acasă, de la institut, cu gândul să se apuce de lucru. E grafician și are de desenat tot felul de aiureli pentru un manual de biologie, la care lucrează de obicei noaptea.

5.

Mihai: “În ceea ce privește caderea camilelor, lucrurile s-au petrecut astfel. De ani și ani camilele cadeau surâzânde, purtând în suflet nobilul sentiment al datoriei împlinite, fericite că pot contribui cu mica lor parte de moloz la uriașul șantier al vietii. Zilele și nopțile treceau înveșmântate în pace și armonie, o adâncă liniște cu puternice accente pastorale își întindea aripile de mătase peste orașul împăcat. Dimineața, când soarele își întindea protector și darnic brațele către decorul înca moțâind (s-au făcut unele încercări de către Consiliul Popular de a ajusta vocabularul decorului, în sensul că ori să-l faca să taca, ori să-l învețe să zica și altceva decât moț-moț, dar totul a eșuat la modul cel mai lamentabil cu puțință, decorul fiind ori tâmpit, acestea fiind singurele sunete pe care era capabil să le articuleze din motive obiective de conformație cerebrală, ori de o șiretenie nemai întânlită. Totuși, nu s-a abandonat idea, întrucât atunci când începe să moțâie este

extrem de enervant, și disturbă puternic sistemul nervos al bieților citadini, la care deja au început să se observe unele accente de stress pe chestia asta.

Oricum, viața tuturor se desfășura în pace și armonie, și dimineața, când oamenii își părăseau casele în vederea reînceperii activităților ce constituiau datoria lor zilnică de cetățeni onorabili, aceștia scarpinau cu gingășie între urechi sau sub mandibulă camilele cazute peste noapte, care între timpul acesta se gudurau și se alintau că niște pisoi. Câte unul alegea vre-o cireășă din pachetul de mâncare pe care nevasta i-l pregătise, și, ținându-o de codiță între degetul mare și arătător, o întindea către o camilă ce i se părea lui mai deosebită. Ea se apropia încetșor, cu mișcări elegante, coreografice, mirosea cireășa să se convingă că nu-i vre-o cacialma din partea donatorului, apoi își întindea botul cu trăsături nobile apucând fructul între buze, și lăsând să zboare către cer un geamăt de infinită satisfacție gastronomică.

Astfel, viața își urma netulburată cursul ei firesc, și toată lumea se bucura din plin de abundența și diversitatea modelelor de camile ce, la rândul lor, își ofereau cu generozitate prezența fizică și spirituală.

De la un timp însă, indivizii locuind la etajele superioare ale blocurilor, au început să acționeze împotriva intereselor generale ale colectivelor de locatari. Exploatând poziția lor privilegiată de ocupanți a apartamentelor situate sus, ei au început să-și aleagă camilele cele mai grase, mai lănoase, și mai lăptoase, lasând astfel pentru cei de jos doar ciurucurile. Respectivii stăteau la pândă, mă înțelegi, la geam la bucatărie sau pe balcon, și cum apărea cazând o camilă cu un design superior, o și înșfăcau fără pic de rușine și urmă de conștiință socială, și o trăgeau în casă. A mers chestia o oarece vreme, la un moment dat însă, ceilalți cetățeni au cam început să înțeleagă cum stau lucrurile și au alcatuit, întru a-i prinde în flagrant pe netrebnici, un CCPAPOCC, adică, în traducere precisă, Comitetul Civic de Pândă și Acțiune Pentru Optimizarea Căderii Cămilelor. La prima cadere de camile, n-au reușit mare lucru, căci între timp, delapidatorii capătaseră o dexteritate de necrezut, nici nu simțeau când puneau mâna pe camilă, și haț cu ea pe geam înăuntru în sufragerie. Ei, și au așteptat cu toții următoarea cadere de camile. “E imposibil – și-au zis – să nu vedem măcar pe unul cum fură bunul colectivității”. De unde! Căpătaseră aia, domnule, o viteză în execuție, ceva de speriat. Vedeai cum vine frumos camila în jos, și deodată, gata – ia camila de unde nu-i.

Sentimentul amar al înfringerii începu să-și sape loc tot mai adânc în sufletele bieților ocupanți de apartamente situate mai jos de etajul opt. Mai cu seama cei de la etajele unu și doi erau cu totul demoralizați, nu mai văzuseră în casa lor o camilă așa cum scrie la carte de nu mai știau când, iar cei de la parter, erau, se înțelege, la pământ. Cămilele de calitate întâi dispăruseră pur și simplu din vocabularul lor.

În disperare de cauză, frustrații au hotărât să facă o petiție către MPCECZCC, în traducere tot exactă, Ministerul Pentru Continua Evidență și Controlul Zilnic al Căderii Cămilelor, în care să descrie pe larg și cu lux de amănunte situația ivită de pe urmă lipsei de sentiment civic al locatarilor de sus. În Adunarea Generală ce a urmat, critica făcută de către reprezentantul MPCECZCC a fost necruțătoare, tipul își cunoștea bine meseria de reprezentant. Nu că ar fi nominalizat cazuri particulare, că de prins tot nu au prins pe nimeni, dar generalizarea a fost atât de subtil prezentată, încât nu numai că a palmuit fără milă obrazul celor ce se simțeau cu camila pe cacială, dar a dat și o lovitură de grație ideii potrivit careia “toate generalizările sunt false”... În fine, Netrebnicii au fost striviți fără milă, în văzul și spre uriașa satisfacție a Bieților.

La închiderea lucrărilor, reprezentantul a fost purtat în triumf către mașina sa, florile l-au acoperit cu totul, iar ovațiile au fost atât de puternice că a doua zi i-a fost necesară o urgentă intervenție chirurgicală pentru repararea timpanelor zdrențuite.

Viața oamenilor a început iarăși să-și urmeze cursul ei lin că un râu de câmpie, iar copiii n-aveau decât să spună “tată, vreau și io o camilă nouă”, că respectivul părinte nu trebuia să facă altceva decât să deschidă fereastra și să tragă în casă un superb exemplar pintenog, spre deliciul și fericirea familiei”.

6.

Sala e plină de puștime, toți sunt împodobiți de parca au scapat de la o casă de nebuni, iar eu între tunsorile astea că după o epidemie acută de tifos, tot felul de lanțuri, ace și chei (inclusiv de desfăcut bere) prinse pe tricouri și pantaloni, mă simt că un pește pe uscat și blestem clipa când am avut idea să vin aici. Până să înceapă concertul mai sunt cam douazeci de minute, aștia se fâțâie de mă amețesc, ba în sală, ba în hol la fumat, discuții savante, glume și mai și. Prind frânturi de conversație, “a făcut chelnerul scandal, da’ când i-am zis că taica-miu e general-maior, n-a știut cum s-o dreagă mai repede”, ei se hilizesc, mi-aduc aminte de manualul de filozofie și socialism științific, era acolo o chestie despre etica și echitatea socialistă, îmi vine să sar la ei și să-i iau la palme, sau măcar să-i înjur puțin, dar tata nu e general-maior, și parka tot așa vrea să-i trimit o clătită între ochi respectivei progeneruri de glorioasă pârțicica a scutului de apărare a cuceririlor revoluționare, mă ridic pe doua picioare (asta înseamnă evoluție) să mă duc la ei, și pe cine văd, Doamne, pe mult adoratul de către public, lead vocal al trupei “Avis”, sau poate “Ovis”, nu am reținut exact, ce urma să se producă spre delirul fanilor, într-o cum nu se poate mai intimă convorbire cu Irina. Alaltăieri am fost împreună la Sf. Iosif, și pe drum, la întoarcere, ne-am certat că proștii - iar. Stiam că o să vină aici, vroia să-l vadă cântând pe respectivul, dar nu știam că sunt așa de amici. Între timp cineva turnase o fundație de beton armat în jurul picioarelor mele, și a trebuit să fac oarece efort pentru a mă zmulge de acolo.

Am unblat ce am umblat pe străzi, pâna ce mi-a ieșit în drum un “Gostat”, monumentală materializare a setei strămoșești. Niciodată nu i-am dat dreptate lui Burebista. Înăuntru doar doi cumpărători care, pentru a fi siguri pe ce cumpără, degustau marfa, “câte-un pic, pic, pic” din fiecare produs, alb și roșu, roșu și alb, oarecum construind parafraze uriașe la activitatea literară a unora. Cumpăr și eu, tot pe gustate, două sticle de extract de adevăr, Băbeasca Neagră, dar mai neagră decât adevărul nedorit, ies, și ghinion, vine autobuzul 79. Asta trece pe la ”Clubul Z”, și cobor din mașină repetându-mi că sunt un mare fraier, întru în casa de cultură – pauză, nici nu mi-am dat seama cât am umblat, picioarele mă duc drept la ea. Eu, “bună”, ea, “bună, ce mai faci?” Aș vrea să-i zic că ce să fac, mut fuște, dar mă abțin, îi răspund ceva, vorbesc pur și simplu, “pa-pa”, “pa-pa”, și o iau pe scari în jos luceafăr blând. Se aud niște pași pe trepte în spatele meu, mă întorc, o văd la un metru în fața mea, și îmi arde o palmă de cât pe ce să mă lipească de perete. Îmi declară liniștită că asta este pentru felul meu măgăresc de a mă purta cu o fată, apoi mi se încolăcește de gât și mă sărută, și îmi spune că mă iubește, și plânge.

7.

Printre garniturile de cauciuc ale geamurilor apa se scurge pătrunzând pe ici pe colo în șuvițe subțiri. Motorul Diesel scrâșnește și găfâie din greu, nu prea au viață dulce mașinile de pe lina 40. Pietrele din pavaj, lipsă sau săltate din locul lor, au transformat strada într-un poligon de încercare. Hurducane rău.

Hurducane rău. Drumul e tot numai gropi, șenilele buldozerelor l-au întors de sute de ori. Camionul e făcut praf, e un “Bucegi” vechi și paradiat de parca acum a venit din război. Stăm în benă pe vine încercând să ne ținem de ce putem, însă parca suntem porumb de floricele, așa sărim la hopuri. Podeaua seamănă mai mult a grătar de mici, o scândură da, una nu, bineînțeles că tot praful drumului se așează pe noi cu kilogramele. De la barăcile unde ne-au cazat și pâna la punctul de lucru, numit uluitor și de neânțeles “Columbia”, sunt ceva mai mult de douazeci de kilometrii. Soferul e civil, un băiat de nota zece, am aranjat cu el să vină să ne ia devreme de tot, înainte de ivitul soarelui. Întrucât avem de lucru în altă parte decât restul plutonului, și oficial alt orar, oricum noi nu participăm la apelul de dimineață, așa că totul este OK. Ei lucrează efectiv pe Valea Carasului, la Canal, punând pereu, noi însă, că pluton de intervenție, suntem hărțuiți prin toate locurile și la toate orele din zi și din noapte. Acum avem de săpat un șanț undeva pe malul Dunării, în aval de fabrica de ciment. În general e bine, că nu trece nici dracul pe la noi, suntem uități și scoși din istorie. Fiind la locul de munca cât se poate de în zori, mai apoi, de obicei pe la orele noua-zece când începe să se așeze caldura, de cele mai multe ori suntem și noi aproape gata cu porția pe ziua respectivă. Și după aia, a noastră e lumea, aplicând în practica îndemnul strămoșului...

Copii nebuni, cu mintea pierdută aiurea. Trudim din greu, nu prea suntem învațați cu târnăcopul și lopata, mai toți cei din grupă sunt veniți direct din liceu, picați pe la tot felul de facultăți, ori de prin scoli profesionale, dar tinerețea, darnica, ne transformă oboseala în răs. Panda (de fapt Vlădilă, dar expresia feței îi aseamănă grozav), Bubu, Totoș, Ciovână, Grămăjoară, Polonic-nas-de-leu, și subsemnatul. Mazzola și Cășu cară saci de ciment la fabrica, pe Ariciu’, spre disperarea lui neputinciosă, l-au luat ajutor de OSB.

Dunărea a fost venită mare de cu primăvară și a inundat mult pe margini. E o plantație de plop ce merge paralel cu malul, și trebuie să o tăiem de-a curmezișul cu lucrarea, dar înca nu putem intra, apa bălțește printre pomi. Se vede urma Dunării la doi metrii pe coaja copacilor, și din trunchiuri au ieșit mustați lungi de rădăcini...

...s-a mai tras apa, dar printre rândurile de plop e înca pâna peste glezne. Mătasea broaștei o acoperă, și soarele de iunie o dospește. Miroase rău a mlaștină. Reușim cu greu să ne menținem echilibrul pe conducta așezată pe traseul șanțului înca de anul trecut, și pe care acum trebuie să o îngropăm în nămol, și ajungem la Dunăre. Aproape că te ametește duhoarea de putred, și după câteva ore de munca grea și neântreruptă, scaldatul vine că un botez în apa Iordanului. Spre celălalt mal, în apa adâncă a șenalului, trag remorchere. Așa cum stau doar cu nasul și ochii ieșiți din apă, mi se par undeva departe de nici nu pot să număr kilometrii.

Printre plop se poate merge, în fine, a mai rămas doar o mâzgă groasă, care stârnită, umple de putoare nu numai aerul, dar și pielea, și rămâne acolo îmbibând porii, oricât de mult te-ai spăla. Am putut intra cu șanțul. Săpăm greu, noroiul se lipește de lopeți, trebuie să le curățăm după fiecare mișcare, și duhoarea ne întoarce stomacul pe

dos. Lipitori mari și groase, “de cal”, ne sperie și ne scârbesc, cu toate că ni s-a spus că nu se dau la oameni. Celelalte însă, cele comune, colcaie prin tot locul, și am învățat să scapăm de ele de s-au prins pe piele, arzându-le cu jarul de la țigară. Ne-au dat cizme de cauciuc, lungi până la șold, dar nu le putem folosi. Se înfundă în noroi cu un chelfăit prelung, și acolo rămân, nu le mai poți trage.

Pe un petec de pământ am găsit un fluture mare cât un pachet de țigari, și atât de frumos că mi-a tăiat respirația. Iau boneta și încet-încet, o pun pe el. Nici n-a mișcat, stătea acolo cu aripile desfăcute paralel cu pământul. Ridic boneta mai întâi un colț, gata să-l acopar din nou de va zbura. El, nimic. Ridic boneta de tot, mă uit bine, și rămân cu ochii mijind. Nu are cap. Pur și simplu. Scot acul de la bonetă și îl trec prin trupul moale, nu se zbate nici cât o zvâcnire. Îl prind apoi pe coaja unui pom. Își lasă și ridică aripile încet, o mișcare aproape imperceptibilă. Cum naiba de n-are cap? Îi chem și pe ceilalți, și stăm așa cu toți, că proștii-n târg, cu gura cascată, privind. Peste vre-o jumătate de ora când m-am întors să văd dacă a murit, îl ciuguliseră păsările, mai rămăsese o ciozvărtă agățată de ac.

Ieri, pe când stăteam și ne prăjeam la soare, trece un IMS. Oprește, și soferul ne întreabă dacă vrem capșuni. Da, sigur că vrem, mănânci calule ovăz? Ne înghesuim care cum putem înauntru și mergem preț de vre-o oră. Când coborâm, împrejur, cât vedeai cu ochii, un câmp de capșuni. Îmi vine în minte cântecul Beatles-ilor, ani de liceu, și mă cuprinde melancolia. Între timp, ceilalți, mai practici, s-au repezit că lăcustele, devorând totul în cale. Le urmez exemplul. După un sfert de oră nu le mai alegem decât pe cele mari că nucile. Facem sarsanale din bluzele de salopetă, să le ducem și celor de la dormitor, diseară.

A început să se zvânte și noroiul, crestele brazdelor pe care sunt plantați plopii ies bine deasupra. Pe alocuri, însă, între rânduri, apa încă mai stagnează adânc de o palmadoua. Îl auzim pe Totoșu strigând că un apucat “băi, șerpi”, înșfăcam care o lopată, care o cazma, și dăm fuga să vedem. Totoș ne arată un loc în apa dintre brazde. Bălăcim încet, cu frica, gata să reacționăm în caz de fortă majoră, și deodată zeci de spinari negre prind a se zbate înebunite. Reușim să scoatem una. Doamne, e puiet de pește, mai mult știuca, între toate brazdele unde încă bălțește apa, sunt cu miile, cu zecile de mii, rămași de când s-a tras Dunărea între maluri. Mai așteptăm doua-trei zile, și începem să umblăm cu mâinile făcute greblă prin apa mocirloasă. Într-un sfert de oră am prins cam douazeci de kilograme. Cam cât credem că putem mânca, îl curățăm și-l frigem trecut prin nuiiele verzi de plop. Când vine șoferul la prânz cu marmidele, îi arătăm restul. Se crucește, noi îi spunem că vrem vin pe el. Se întoarce după o oră cu trei sticle de Murfatlar, vin de regiune superior, șase lei litrul, cu sodă pe fundul sticlei. Culmea luxului! În fiecare zi scoatem cam 15-20 de kilograme, și el ne aduce vin.

Într-o dimineață, Polonic apare cu un sac mare de hârtie după el. Nu zice nimic, îi sticlesc ochii numai. După ce prindem peștele, ne pune să curățăm vre-o cinci kile, apoi scoate din sac o găleată cam turtită, ceapă, cartofi, orez, leuștean, câteva roșii. Când naiba o fi făcut rost de ele aseară, poate de la cantină? La Buzău a scapat de instrucție, l-au luat la bucatărie. Acum e mândru nevoie mare, din când în când gustă din ciorbă, mai pune sare, și, în fine, ne cheamă la masă. Doamne, ce bună e ciorbă asta! N-avem castroane, după obiceiul străbun, luăm cu toți din același blid-găleată, cu lingurile ce le-am primit pe inventar odată cu salopetele.

Până să vină camionul să ne ia, stau și mă uit la pod. Ce frumos e, acolo departe în amonte, seamănă cu fluturele meu cu aripile desfăcute. Spun oamenii de pe aici că stătea Saligny cu caruța cu bani și plătea muncitorii pe fiecare seară, că niciunul nu era sigur că o să apuce o săptămână întreagă de viață muncind la pod. Da' a ieșit pe cinste, așa cum se vede, pe luciul apei înroșită de amurg, te face să te simți mic și netrebnic. Grămăjoară s-a așezat să-l deseneze. Ne spune că după ce s-o libera, o să faca un model din bețe de chibrituri. Ne mai zice că a făcut tot așa și Turnul Eiffel. Îmi aprind o "Carpată" și mă bucur de liniștea începutului de seară. Mi-e sufletul copleșit de un fel de fericire, sau nu știu ce, aș râde, aș vrea să fac ceva, dar nici să mă mișc nu îndrăznesc, să nu care cumva să-mi treaca. Întorc privirea, și-l văd pe Bubu că se uită lung la mine, probabil că am arborat o expresie oarecum tâmpă, s-o fi mirând ce-o fi cu mine, dar se abține de la comentarii. Îi arunc pachetul de țigari, și el își aprinde una încet, abia își mișca mâinile. Aș vrea să cânt.

Aș vrea să cânt. Casa de cultură unde mă întâlnesc cu băieții la repetiții e chiar în spatele ASE-ului, lângă liceul de germană. La prima trebuie să cobor. Florin, Dinu și Jony mă așteaptă. Au o sticlă de vodcă, și Jony n-a adus și un pachet de "Camel" fără filtru.

8.

Îmi dă Sabina telefon să mergem la un ceai. Bun, hai să mergem. E aproape, doar la câteva stații de tramvai. Așteptându-l pe "30" stau și o privesc. E îmbrăcată de sus până jos într-un fel de salopetă liliachie, superbă, ea e înaltă și are picioare lungi (și foarte frumoase, fie vorba-ntre noi), salopeta i se muleaza pe trup și îi scoate în evidență sânii (foarte frumoși, fie vorba-ntre noi) și fundul (super, fie vorba-ntre noi), îi vine la fix. Eu, în eternii blugi corodați și un tricou cu "flower power". Așteptind tramvaiul, deodată îmi vine în minte Irina. N-am sunat-o de câteva zile, și nici ea nu dă un semn de viață. Suntem niște idioți amândoi.

Tramvaiul vine, în sfârșit, și din stație în stație ajungem la locul cu pricina. Un bloc turn, un apartament pe la etajul șase, țâr, țone țoneria. Ne deschide un tip în pantaloni crem, cămașă alba, sacou bleumarin, cravată grenă cu dungi albe foarte subțiri, oblice. Bună seara – bună seara, vai ce bine că ați venit, vă așteptam - păi tramvaiul; se pare că suntem ultimii dintre invitați. În sufragerie covorul scos, mobilele probabil la fel că nu există decât o masă trasă într-o parte și o vitrină cu păharele, ceșcuțe, și îngerași de alabastru. Mai sunt și vre-o doi-trei cațeluși de porțelean (eh, iubirea... a greșit-o Minulescu!) cred, ce arată rău de tot a corcitură... (nu că aș avea ceva împotriva maidanezilor, de fapt îi iubesc și admir, au vână). Privesc înspre restul lumii, conclud că arată oarecum neașteptat, cel puțin dintr-un punct de vedere: toți tipii poartă uniformă aproape identică cu cel de ne-a deschis, sau în tot cazul, variațiuni pe aceeași temă. Doamne, de unde or fi ăștia, fraților? Nu pot răspunde la întrebarea respectivă, dar decid că am nevoie de refreșante. Au bere la kilogram, rece și îndeajuns. Mă reped și dau pe gât doua pahare înalte cât Casa Scânteii. Îmi vine inima la loc, o caut pe Sabina și o întreb din priviri ce naiba se petrece aici. Dacă aș fi întrebat-o verbal, probabil mi-ar fi răspuns că se petrece petrecere, așa însă nu îi pica fisa, nu prea are timp de frământările mele interioare, e veselă și se simte bine, gazda este o fostă colegă de școală. Nu reusesc

să îmi aduc aminte cum o cheamă, mi-e cam târșeală să întreb iar, toți îi zic “Roșcata”, foarte bine, îi zic și eu la fel, mai neplăcut este însă că nu am reținut nici un nume de acolo, așa se întâmplă mai totdeauna când ajung în situații similare. Sunt cam șapte-opt perechi. Ele toate în rochii lungi cu sclipiciuri, decolteuri, bijuterii mici, comune. Dintre toate, Sabina în salopeta ei de mătase mov și pe tocuri albe, arată de departe cea mai elegantă, zic eu. Oricum, e prima dată când ajung la o petrecere d-asta, cei pe care-i frecventez eu, și care mă duc pe la cei pe care ei îi frecventează, sunt toți oameni normali: blugi, adidași.

O prind totuși pe Sabina, și o întreb unde naiba m-a adus. Are un sandwich cu icre într-o mână și un pahar cu vin alb în alta, râde de mine printre înghițituri și-mi zice că să stau liniștit, să nu-mi fac probleme și să mă înfrupt din bunătăți. Îi urmez sfatul cel înțelept, umplu o farfurie cu tartine de tot felul, și-mi mai umplu cu bere unul din cilindrele alea fără sfârșit aflate la îndemână. Mai au și vin de câteva feluri, și vodkă, dar mi se pare atât de bună berea că nu mă mai pot despărții de ea. Din când în când ies pe balcon să mai iau o gură de aer curat, e destul de mult fum, cu toate că ușa spre bucatărie este deschisă, la fel și geamul de acolo, și ușa către balcon.

Deodată se întâmplă o chestie care îmi provoacă o minoră nedumerire, considerând faptul că, cel puțin așa înțelesesem eu, în afara de mine, cu toții se cunosc între ei de oarece ani, sunt prieteni vechi, de prin liceu; tipii cer permisiune doamnelor să-și scoată hainele și cravatele. A început să întornească, adevărat, dar e o noapte plăcută, caldă, alcoolul s-a amestecat cu sânge, însă, oricum... Încerc să ghicesc dacă a fost o glumă, dar nu, doamnele aprobă, iar ei își sufleca mașetele (camășilor, adică...). Aș vrea să zâmbesc, dar mă cuprinde un ușor dezgust, ce naiba se fandosesc aștia atâta? Îi zic Sabinei că eu plec, mă duc la Mihai să ne jucăm un pic pe chitări, mă plictisesc aici, dar ea mă întreabă cu caldură părintească dacă nu cumva sunt într-o ureche. Mă gândesc că totuși are dreptate, doar am venit împreună, aoleu ce mitocan sunt... În continuare ascultăm ABBA și Boney M, toți se mișcă cum pot pe ritm, și eu, cu succesul știut, încerc la fel, să nu fac opinie separată.

Cineva propune un joc de societate. Jucăm Yams. Eu sunt în echipă cu Sabina, jucăm doi câte doi, “o mână” însemnând de fapt doua aruncari, fiecare în echipă cu cine a venit, că așa e etic și moral. E rândul meu, dau șase-șase. De câte ori e rândul meu dau exact ce am nevoie. Începe lumea să se uite cam chiorăș, și le servesc o gherlă. De fapt mi se cam acrise să tot dau șase-șase. Îmi vine în minte Aurica, stând pe vine în fața mea și învățându-mă să dau cu zarul, la etajul trei al unui nou laborator în construcție, la rafinăria Vega, unde fusesem trimis în concentrare, la munca. Baiat de zahăr, Aurica. Cu o zi înainte pierduse doua mii la barbut. Se prinsese el că ăia aveau zaruri măsluite, da’ i-a fost frica să faca scandal, că era singur. Și l-au secăt de parole.

Dau iarăși o gherlă, oricum suntem cu mult înaintea tuturor, Sabina are un noroc absolut incredibil la zar. Beau bere, și când vine rândul meu, tot dau la gherle. Una dintre dame dă un trei-trei, și aproape că leșină de bucurie. Nu mă pot abține și le mai servesc un șase-șase, apoi îmi cer scuze și mă duc la baie, încui ușa, mă așez pe marginea cazii, și râd că un apucat preț de câteva minute, era nevoie. Mă întorc revigorat și aflu că eu și Sabina am câștigat. “Surprinzător!” – mă trezesc meditând cu voce tare.

Îmi ofer că premiu un pahar cu bere. Pentru oarece motive, bine că a dat al de sus, nu se mai dansează. Se stă și se discută, oarecum pe bisericuțe, eu am lângă mine doi masculi. Aflu, în fine, cu cine am de-a face; ei sunt cu toții locotenenți de aviație abia

ieșiți. Mă bucur mult de știre, și le aduc la cunoștință că am și eu un prieten, capitan de tancuri. Odată avea tragere de noapte, combinați cu infanteria. Pe undeva trecea și o cale ferată pe care din când în când apărea un tren cu destinația Moscova, sau cam așa ceva, prin părțile alea. Ei, și trebuiau ei să meargă cu tancul și să nimerească o țintă, după care se întorceau și o luau de la început. Fac ei treaba asta de câteva ori, întorc iarăși tancul, și el, capitanul, stătea calare pe țeavă chiar lângă turelă. Unul din tanc îl întreabă dacă gata, referindu-se la dechiderea focului, el zice că da, referindu-se la pornitul tancului înapoi spre locul inițial de plecare, și al din tanc dă drumul, domnule, la doua proiectile în serie, unul direct în turnul de observație unde era jumătate din Statul Major al unității plus cei veniți din București, altul exact în tenderul locomotivei trenului internațional către (sau dinspe) țara cea mai prietenă. Din fericire n-a murit nimeni, dar a ieșit un scandal monstru. Tipul a fost mutat disciplinar la... Aeroportul Otopeni. Poate că s-au gândit că e mai greu să nimeresci avioanele trăgând cu tancul. Mă uit la ei și înțeleg că nu mă cred, deși nu comentează. Pagubă-n ciuperci. Culmea e că le-am zis adevărul pur.

În fine, plecam acasă. Îi zic “pa” Sabineei, o las în usa blocului, și acasă mă opresc direct în frigider, unde găsesc niște șnițele și doua sticle de bere. Mă gândesc la Irina, aș vrea să o sun, dar e aproape patru dimineața. O sun.

“Săru’ mâna, te iubesc”

“Ce face?”

“Te iubesc”

“Tu ești, Cosmin? Doamne, cât te-am așteptat. Unde naiba ai fost, te-am cautat toată seara la telefon?”

“Am fost la un ceai...ăă...o petrecere”

“Bravo musiu, tu umbli teleleica...”

“Tu nu înțelegi ce ți-am spus, te iubesc”

“Da, mulțumesc, și umbli aiurea. Cu cine ai fost și unde?”

“...nu trageți în pianist. Am fost cu cineva pe care nu o ști, la niște tipi pe care nu-i știu. Am baut bere, am jucat Yams, și am vorbit despre tancuri. Asta e tot. Și te iubesc...”

“...și eu, mult...”

“Să te aștept mâine pe la zece, la Rulotă?”

“Ihâm, pe la zece e bine”

“Bine, somn ușor”

Mâine, adică azi, e duminică. “Rulota” e un fel de șandramă veche pe patru roți transformată în magazie de scule și uitată pe lângă blocul ei de la ultimul șantier, de către băieții care sapă gropi în mijlocul drumului și apoi le lasă așa pentru următoarele șapte-opt luni.

Nu pot să adorm. Mă duc la frigider și scot și a doua sticlă. Nu mai am nici țigări, iau de la taica-miu o “Snagoavă”. Sunt, de fapt, mai rele decât “Carpatel”, deși îmi aduc aminte că acum doar câțiva ani, erau niște țigări foarte fine. Termin berea și mă bag în pat, poate reușesc să dorm câteva ore, dar mă năpădesc gândurile. Până la urmă, ce naiba vreau eu de la fata asta? Iată, am terminat liceul de câțiva ani, și încarc și descarc camioane la un depozit, și, după caz, în gara Basarab, sau “16 Februarie”. Bani abia îmi ajung de țigări și tramvai, și o sticlă de vodcă cu gașca, făcând chetă. Ca să-mi iau deodorant și bilet la meci, îi cer lui taica-miu. Noroc că din când în când, Ciprian și frate-său, Horațiu, mă iau să cântam pe la câte-o nuntă.

Tare aş vrea să dorm.

Ceilalți din clasa de liceu sunt pe la tot felul de facultăți. Eu tot ce am reușit să fac a fost să zdăngănesc la chitară, să măgâi femei, și să mai citesc câte ceva, pe ici pe colo, chestii nobile, n-am ce zice, dar luni dimineață tot la descarcăt de lăzi mă duc.

Ceasul arată ora cinci și jumătate. Mă îmbrac și plec la Mihai. Îmi deschide, cu ochii cârpiți de somn.

“Ce e, messire?”

“Miha, ai ceva de băut?”

“Sigur, pupal-aș, ia uite-aici”, și-mi arată o sticlă de – stupoare – Scotch, virgină.

“De unde, Miha?”

“E a lu’ messirul Tudor, a făcut-o și el rost, n-a zis ce și cum”

Bietul Tudor, mă cam doare sufletul să-i distrugem acumularile materiale, dar oricum, noi suntem generația ultimilor romantici, așa că...

“Da’ el unde e?”

“A plecat aseară, pus la patru ace, zicând că e de gardă la institut. Acum câteva zile tot așa, zicând că era invitat la maica-să, la masă...”

Mihai povestește spălând doua pahare, i-a trecut somnul și e bine dispus. Desfacem dopul de tablă, și alcoolul tare mi se împrăștie încet prin toate ungherele trupului. Îmi aprind o țigară de la el, mă liniștesc. Mihai îmi arată un volum al lui Nichita, pe care tocmai l-a achiziționat. Eu însă caut un altul, și-l pun să-mi citeasca, “Îmi voi rupe inima cu un singur gest / al mâinii, / că să răsară durerea care știe / numele durerii, / că să răsară dragostea mea de bărbat / care știe numele tău ciudat, de femeie.”

Am iarăși nevoie de o calduroasă strângere de mână din partea domnului Johny Walker, îmi vin iarăși în minte lăzile de mâine, caratul pe scari, bătutul de baloți, mai vreau un strop de alcool, Mihai îmi citește despre un tunel oranj, aş vrea să fiu într-un tunel oranj, să alerg spre celălalt capăt, nu știu unde, dar să alerg înspre acolo și să scap de tot.

E ora zece. Poate o mai prind totuși, poate mă așteaptă. Nu îmi amintesc cum am adormit, mă simt obosit și strivit. Nu am timp să fac un duș, deși tare aş vrea. Îmi arunc cu apă rece pe față și pe piept. Sunt nebărbierit, trag în grabă cu lama pe față și mă ciuntesc un pic la buza de sus. Dau cu after shave, bine că nu prea curge sânge, hemoragia se oprește imediat. Mihai îmi dă buletinul meteo, înșfac un tricou de-al lui și o jackă, deși îmi sunt cam mici, și cobor treptele câte cinci deodată. E răcoare afară, dar plăcut, îmi face bine la capățână, îmi clătește creierul. A trecut de zece și jumătate. E acolo, mă așteaptă. Îi spun că o iubesc și îi cer iertare, nu-mi răspunde, nici nu zice altceva, mă privește cu ochii ei frumoși, o nunanță închisă de verde cum n-am mai văzut, dă afirmativ din cap, întinde mâna și-mi mângâie părul, îi cer într-una iertare că am întârziat, ea continuă să taca, să mă priveasca și să mă mângâie. Nu mă întrebă de ce-am întârziat, mi se încolocește de mijloc și o luam încet spre parc. A burat un pic, pe nisipul aleilor s-au adunat, ici-colo, băltoace anemice, cerul e aproape și cenușiu., începe să mă pătrundă umezeala, dar e totuși plăcut. Niște tufănele galben-ruginite, cu floarea mica, bătută, au început să se deschidă, timid. Rup o tulpină, sărut corola cu lacrimi de ploaie prinse în ea, și i-o dăru. “Mai spune-mi că mă iubești, Cosmin...”

9.

Ce mai ploaie tâmpită. Stau, așa, că blegul, și mă uit pe geam aiurea. De chitară n-am chef, de citit, la fel. S-a întunecat bine afară deși e încă relativ devreme, în apa de pe asfaltul aleilor luminile venite de pe la gamuri și felinare se reflectă strălucind trenurat. Vorba lui Bacovia, dar mi-e lehamite să ies și pâna la Mihai sau Emil, câteva blocuri mai încolo. Nici de sunat nu sună nimeni, telefonul parca e mort. Irina are meditație (ține morțiș să între la Drept, eu de ce naiba nu țin morțiș să fac ceva?) și vine târziu, de ceilalți nu am habar. Îmi aprind o țigară, și stau rezemat de geamul de la bucatărie, îl simt rece pe frunte. Se aburește de răsuflare, suflu și fac o pată mai mare, rotundă, apoi scriu cu degetul “Irina”, și stau că prostul admirându-mi opera. Parca mi-ar fi foame. Scot doua chiftele din frigider, le mămânc goale, fără pâine. Mai măninc una. Mă învârt că amețit, încercând să mă agăț de o idee, ceva. Nimic. A făcut chiftele bune, mama.

Într-un târziu, îmi trag hanoracul pe mine și ies. Așteptând liftul îmi aduc aminte făcând traseul ăsta pe patine cu rotile, când eram puștan. Huruia toată scara blocului, vai cât de mitocan eram, faptul că îmi făcea maica-mea fundul ferfeniță nu reusea să aduca remedieri majore pornirilor mele entuziaste.

Îmi pun gluga și rămân nehotărât în fața ieșirii din scară. În ce parte s-o iau? Nicaieri, hai să merg pur și simplu unde s-o nimeri. Unde s-o nimeri înseamnă, pâna la urmă, parcul IOR. Nu e nici dracu’, cine să se plimbe în parc pe o vreme că asta? Valuri mici, împinse de vânt, lovesc marginea de beton a lacului, clipocind ud, că un adaos la vremea imposibilă. Frunzele cazute le-a măcinat ploaia și le-a făcut un fel de maioneză de o culoare indescriptibilă, ce pe alocuri aluneca al năibii și mă murdărește pe pantaloni. Din semi-întunericul felinarelor rare, apare un milițian, cu doi soldați după el.

“Ce să fac, mă plimb... da, așa singur... nu, n-am buletinul la mine...nici legitimația de serviciu...n-am nici un fel de act, n-am prevazut...păi eu știu ce mi-a venit să mă plimb prin parc pe o vreme că asta?”

Milițianul e un sergent major cam de aceeași vârstă cu mine, și toată gașca în albastru apare mânăta de un nestăvilat elan revoluționar considerând perspectiva romantica și reconfortantă de a-și petrece noaptea plimbându-se prin frig și ploaie.

“Da’ un chibrit nu are careva, că eu le-am uitat?”

Sergentul major îmi întinde o brichetă, eu îi servesc pe toți trei din pachetul de Snagov lăsat de tata pe bufetul din bucatărie, mereu îmi lasă țigări, încercarea să mă convingă să nu mai fumez “Carpați” fără filtru, îmi aprind o țigară, bricheta este Zippo antivânt, model “Vietnam”, o piesă imposibil de găsit chiar și prin zona Lipsaniului, la bișnițari.

“Frumoasă, de unde o ai?”

“Mi-a adus-o frati-miu, a fost în excursie la Istanbul”

“Da, într-adevar superbă, s-o stăpânești sănătos”

“Mulțam”

Ne zicem salut, și ne despărțim. Țigarea e umeda și un pic acră, și îmi place. De obicei nu pot să le sufăr așa.

Am ajuns de cealaltă parte a bălții. Să mă duc la film la “Gloria?” Dar n-am nici un ban la mine. Mai bine mă dau în leagan, sunt câteva amenajate printre pomii dinspre bulevard. Nisipul noroios mă oprește. Gata, știu, îl iau pe “92” și fac un tur de oraș. Dacă vin controlorii, fac pe surdo-mutul, poate îi păcalesc.

De unde mi-o fi venit chestia cu troleibuzul, și de ce “92”? Stau în stație de jumătate de ora, și nimic. Au trecut zece de “84”, mai bine mă urcam într-unul d-ăsta. Ceasul s-a făcut aproape de nouă. Ce-ar fi să mă duc eu acasă și să mă apuc să învăț pentru o faculte? Da’ care din ele, asta e problema. Păi, ia să vedem...mă duc la construcții, să fac tot felul de chestii grandioase, baraje de hidrocentrală, și altele de felul ăsta. E nasol că trebuie să stau mereu pierdut prin tot felul de munți și coclauri, da’ și când oi termina un baraj... ce sentiment de mândrie fără margini o să-mi cuprindă sufletul... Nu, nu cred că e bine, trebuie să stau să tocesc la matematica, fizica, chestii d-astea gri și anoste. Mai bine inginer agronom, am grijă de holdele patriei, păi ce-i mai frumos și mai nobil decât să-ti duci palma streășină la ochi și să-ti faci privirea roată peste lanurile de aur, unduind grațios sub mângâierea dulce a unui vânt mic de iulie. Și mie îmi place la “țeră”, păi când eram copil, în zilele de vacanță petrecute în satul lui tata, mă duceam zilnic cu vaca la iarbă. Aer curat, aromit de florile câmpului, ciocârlia înfigându-se în cerul albastru, ciulini, scaieți, măracini, colți-de-babă, praf, noroi, miros de bălegar, mai ales când bate vântul dispre cocinile de porci ale CAP-ului...Ia să vedem, mai bine la ASE. Aoleu, și să mor îngropat în tot felul de hârtoage? Nu, mai bine mă duc pe la Mihai, totuși, poate că o fi acasă și are și o sticlă de ceva bun.

Îmi cad ochii pe balta IOR. De aci, de sus, strălucesc în ea toate luminile de la blocurile de peste parc. “Imagine all the people...”

Vine un “84” și sar în el.

Calea Moșilor mă primește plină de noroaie și găuri. O sistematizează. Adio “Odobesti”, grădina veche acoperită de frunziș și iederă, ciorba de burtă, măduvioare, momițe... Ce-ar fi să tropăi un pic? Știu cel mai bun loc de tropăit din București, sub clopotnița bisericii Silvestru. Sunetele reverberate se prăvălesc peste mine umplându-mă de melancolia aducerilor aminte, m-am nascut și am copilărit aici, pe Venerei. Mă plimb în sus și-n jos pe străzile din jurul biserici, încercând să regăsesc clipele fără griji, de demult.

Spre Piata Galați, la o fereastră dinspre stradă, muzica. Mă opresc și ascult: “...still I wonder, still I wonder, who’ll stop the rein...”, pe naiba, e amară ironia, ploua mocanește, curând o să se întâmple al doilea potop, nici barca n-am... în afara faptului că singurul animal la îndemâna ar fi “Moșu”, cotoiul lui Sașa, adică un inventar de menajerie cam subțire în comparație cu originalul.

Ce-ar fi să intru la ăștia? Am mai nimerit eu la chestii d-astea aiurea. Odată, prin anul trei de liceu, un coleg de clasă, Vali, ne invită la ceai, un bloc pe lângă Podul Hașdeu. Mâncare, macheală, pipițe, Demis Roussos, Celentano – “prisencolinensinainciusol”, Suzy Quatro, Sweet, și tot așa. Inspirat, am lăsat acasă benzile cu Jeff Beck, și John McLaughlin. După ce mă învârt oarece vreme prin apartament, nu mai știu cum naiba, conversându-mă cu un tip, prieten de-al lui Vali, locuind pe aceeași scară, din vorbă în vorbă (mă pune dracul) să-i zic că am acordeon acasă (cred că Celentano cânta piesa aia cu solo de acordeon, Storia d’Amore, sau cam așa ceva), tata s-a chinuit o viață să mă învețe tangouri și valsuri, degeaba, nu s-a prins neam - și tăbară pe mine să mergem la el să-mi arate acordeonul lui. Exact ce-mi doream eu mai mult în circumstanțele date. Îi explic individului că sunt mort de narăbdare să admir instrumental muzical respectiv, dar că poate ar fi mai bine să mai așteptăm câteva luni, poate un an-doi. Parca vorbeam cu pereții. Într-un final, rămân fără argumente, ne ridicam și mergem câteva etaje mai jos. Iși pune acordeonul în brațe și-mi cântă Hora

Unirii, pe care l-a început n-am recunoscut-o (ceasul era trecut de miezul nopții, neândoios ora cea mai potrivită de a asculta Hora Unirii), dar după lămuririle de rigoare mi s-a luminat mintea; îmi cere părerea, îmi exprim credința că experiența a fost unica din toate punctele de vedere, mă ridic să plec, el rămâne să-și aranjeze instrumentul în cutie. Vine liftul, ajung la etajul lui Vali, intru. Reiau activitatea de la întreruperea nedorită, adică 3-4 sandwich-uri, o sticlă de bere, o țigară, o tentativă de comorbire cu o domnișoară ușor dezorientată... Mai trece vre-o jumătate de ora, realizez că nu vad pe nimeni pe care știam că ar trebui să fie acolo, și-l întreb pe un individ dacă știe de Doru. Sesizez o vagă urmă de mirare în răspunsul tipului, pronunț alte nume, devine din ce în ce mai evident că doar mie cunoscute.

“Bine, dar Vali?”

“...care Vali?”

“păi...Vali T., cum care?”

“A!...ăăă...păi nu stă aici?”

“Cum dom’le nu stă aici, ce e aia nu stă aici, păi eu de ce sunt aici, că m-a invitat la el, d-aia sunt aici, suntem colegi de clasă, cum poți să-mi spui că nu stă aici?”

“...ăăă...nu, Vali stă două etaje mai sus...”

Îl privesc fix în ochi câteva clipe, nu e beat, știu cu siguranță că nici eu, fac stânga împrejur fără să scot un sunet, urc două etaje pe scari, intru, bairam, fețe cunoscute, a avut dreptate individul. Veronica, cu care venisem, îmi apare în față, senină, mănâncă o tartină cu icre, lamâie și pătrunjel, îmi zâmbește și zice “...ummmhâfmsst...”, eu înțeleg perfect, fără nici un fel de dificultăți de interpretare lingvistică, pot să-i ofer un răspuns precis, “am fost câteva etaje mai jos, să ascult Hora Unirii”, ea se îneca delicat cu o bucațică de tartină, îi trag cu gingășie câteva palme peste ceafă să-i treacă dumicatul, lucrurile reintră pe făgașul normal.

E o curte îngustă și lungă, cu alee turnată, de ciment. Prin întuneric găsesc o ușă pe stânga și intru fără să mai bat. Un hol mic, miroase a lemn vechi, dar plăcut. Pe un perete întreg, o oglindă gravată pe margine. Un alt hol, mai mare, încă o ușă; îmi apare în față o cameră luminată vag de o veioză verzulie pusă undeva jos, într-un colț. Câțiva tipi stau care pe unde au apucat. Împrejur, o grămadă de pahare, mai mult sau mai puțin pline, decorul este încurajator. Nimeni nu se uită la mine, nimeni nu zice nimic. După un sfert de oră, mă întreb dacă n-oi fi nimerit cumva la o petrecere de mumii. Sunt cu toții în aceeași poziție în care i-am găsit, tot fără să vorbească. Într-o vreme, o fătuca apare de după o ușă, are o sticlă cu un lichid incolor în ea, umple pahare, mă întrebă dacă vreau vodcă, eu mă uit la ea de parca ar avea două nasuri și trei urechi. De fapt are cu totul altceva, are o rochie cu tirbușoane. Repet: o rochie cu tirbușoane. O întreb dacă nu se plictiseste să stea tot timpul în picioare. Ea mă întrebă iar dacă vreau vodcă. Da, vreau, și mă interesez discret dacă le are pe astea cu fizica și dacă medicul de casă e priceput. Are semne de întrebare în ochi dar nu articulează o literă, mă privește de parca tocmai și-a dat seama, în fine, că sunt tâmpit. Încep să-i explic că un corp solid și vârfuit poate cu ușurință să treacă printr-altul mai puțin solid, adică fundul ei. Dar dacă ea, printr-o asiduă muncă de cercetare, observații repetate, a descoperit vre-un principiu potrivit caruia este posibil să... Vorbesc singur, ea a trecut la următorul pahar de umplut. Sorb o gură de vodcă, fixează cu privirea peretele de vis-à-vis, încerc să gândesc cu limpezime, și reusesc să ajung la o concluzie: individa mă calca pe nervi. Dacă eram băiat deștept,

ieșeam pe ușă în secunda următoare. În schimb, am început să o contemplez mai în amănunt. Poate, optsprezece ani, poate, dar nu cred. Unii dinăștia de aici, întinși pe covor, au fire albe în barbă, și am intuiția că n-ar fi prieteni d-a lui taica-său. A propos, pe unde o fi șefu' familiei, sau măcar directorul adjunct?

Mă înfund comod în fotoliu, ascult Creedence Clearwater Revival (o chestie pe care n-am făcut-o de câțiva ani buni), și sorb vodcă. Întind mâna, apuc un pachet de țigări, și mă servesc fără să cer voie, ale mele au tras prea multă umezeală. Căldura și vodka mă toropesc, nu-i tocmai rău. Cred că am și ațipit, că la un moment dat încep să aud iar muzica, mă întind, și deschid ochii puțin câte puțin prelungind momentul. Privesc la cadranul ceasului, e trecut bine de unu dinspre ziuă. Doi bărboși tocmai sunt pe plecate. Aoleu, ce mă fac, că n-am nici un ban la mine pentru taxi, și autobuzele de noapte... Domnișoara tirbușon îi conduce pe cei doi, apoi revine și mă întreabă dacă vreau să mai beau ceva. Nu prea.

“Ia ascultă, tu stai singură aici?”

“Nu, cum să stau singură, doar am și eu părinți”

“...păi parca nu prea i-am văzut...”

“Da, sunt în Bulgaria”

“...Aha... păi cum, mă, voi aveți doua case, una în Bulgaria și una aici?”

Mă privește cu o mila fără de margini... tâmpițelu', tâmpițelu'...

“Hai că ești super. Și mai avem înca o casă în Antarctica”

“Și ai des petreceri d-astea la casa din Antarctica”

“.....?”

“...da, acum cred că m-am prins de ce au tăcut încontinuu tipii de mai 'nainte”

“.....?”

“...păi acolo frig tare, caciulă nu...”

Îi pica fisa.

“Te rog să nu vorbești așa de prietenii mei. Habar n-ai ce formidabili sunt”

“Da? Da' ce fac?”

“Sunt artiști. Pictori, sculptori...”

“I-auzi! Și ce pictează?”

“Păi acum nu pra mai pictează, că n-au subiecte. Totul e déjà vu, existența a devenit atât de banală. Ne bălăcim în absurd. Bocu, doar – el e sculptor – are o chestie, nu ne-a spus ce, e înca în faza de aprofundare a ideii”

“Oh, desigur!”

Mă gândesc la saracul Tudor, cum se încrâncenă el în luptă dreaptă cu déjà vu-ul și banalitatea zilnică a cotidianului de fiecare zi contemporan prezentă. De fapt noaptea, că ziua lucrează la institut, apoi vine acasă și muncește că un dement până i se împăienjenesc ochii, desenând spermatozoizi pentru cartea aia. Când mai rupe o zi liberă, pictează doar pentru el, nu vrea să vândă o lucrare, măcar.

“Mai bine zii ce faci, dormi aici sau vrei să pleci?”

Și-a tras tirbușoanele în sus, deasupra taliei, și stă turcește pe covor în față mea. Poartă o idee de mini-bikini din mătase neagră, și are picioare absolut perfecte (pot spune așa?).

“Dacă rămâi, facem dragoste?”

Am impresia că n-aud bine.

“...ce facem?”

“...dragoste, mare amor mare, ști, îmi place de tine, la început am crezut că ești prost, apoi mi-am schimbat părerea, nu pari să fi chiar așa de prost”

Incet dar sigur, tensiunea începe să-mi oscileze pe undeva pe la douazeci. O voce interioară îmi șoptește persistent că cel mai bun lucru ar fi să o roiesc. Ajung eu într-un fel acasă, doar să plec naibii de aici înainte să fac vre-un lucru necugetat.

“Bine, rămân, n-ar fi mai bine să facem întâi un duș?”

Ea se duce la baie.

Vocea interioară: Cosmine, dacă mă iubești, dacă vre-odată am însemnat ceva pentru tine, te rog eu frumos, du-te și las-o naibii, hai, du-te, acum, în secunda asta, ieși...

Ea e sub dus, eu încep să caut prin casă. Într-o cameră alăturată, pe un perete, un Dumitru Gheață, un Andreescu pe altul. Bănuiesc că sunt și altele prin cele încăperi, așa sta să îmi topesc sufletul privindu-le, dar acum am treabă. În fine, în dormitorul alor ei (arborând doua “Veneții”, mici, de Șt. Popescu) găsesc ce vreau: un cordon al maica-si, galben, lat cam de doi centimetrii. Piele bune, fină. Revin pe vechil loc, și pun cordonul jos, lângă fotoliu.

Apare înfașurată într-un prosop cu suprafața de un hectar. Și-a refăcut fardul.

“Ce faci, mă, ce mai aștepti?”

O trag lângă mine, îmi ridic palma printre pulpele ei. Iși lasă să-i cadă prosopul pe covor, și mi se îndeasă pe mână îndoind ușor genunchii. Ajung la puful că de mătase de porumb de moale. Incepe să răsuflă greu, și să geamă încetișor. O sărut, se lasă încet pe mine, așezându-mi-se în poală. O întorc cu fața în jos, sărutându-i ceafa, spatele. Bun, s-a aranjat la fix. Îmi trec brațul stâng pe sub brațele ei, iar cu piciorul drept le țin pe ale ei, întorcând-o un pic spre mine.

“Ce Dumnezeu te-a apucat, ce faci?”

“Mulțumesc, bine, cu bătrânețele...”

Iau cureaua de lângă fotoliu, o țin din scurt.

“Dragă, uite ce e, am să-ți cam trag o bățalie cum n-ai mâncat de când ești”

Îmi zice ceva despre sadism și comportament animalic, și că o să țipe. Absolut neașteptat, nu se zbate, nu face nici o mișcare.

“Mi se fâlâie, poți să țipi până te-o lovi amigdalita”

Îi ard prima curea. Trupul îi zvâcnește de parca ar fi din argint viu. Nu zice nici “pâs”. A doua – la fel. Încep să-i ard la curele, rar, să aibă timp să le simtă bine. Pe la a patra nu mai rezistă, și țipă. A durat cu mult mai mult decât mă așteptam, încep să prind respect pentru ea. Geme încet, și plânge înfundat. Nu mă roagă să mă opresc. Îi mai trag două și o las în pace. M-a apucat o milă de simt că-mi înnoadă sufletul și nu mai pot respira, simt că îmi dau și mie lacrimile, încerc să mă abțin. E formidabilă fătuca asta, alta (sau la fel de bine, altul) în locul ei, s-ar fi dat de ceasul morții. O duc încet la pat, și o întind cu fața în jos. Doamne, ce i-am făcut... Pielea i s-a crăpat, picături mici de sânge mustesc.

Plânge cu hohote înecate, abținute. Ar trebui să-i fac ceva, s-o doftoricesc, dar nu am idee ce, nici unde țin ei medicamentele. Caut în bufetul de bucatarie și găsesc piramidon. E bun și ăsta. Găsesc și râșnița de cafea – nemaipomenită, cred că a fost făcută în ziua când primul bob de cafea a trecut Dunărea, lucrată în lemn și alamă, cu un sertar mic în care se strânge cafeaua măcinată. O curăț cât pot și pun în ea doua pliculețe de piramidon. Obțin un praf de o culoare dubioasă, da' merge, puțină cafea nu o să-i facă rău. Presar mixura peste fundul ei – și pentru o fracțiune de secundă, totuși, mă pufnește râsul: ”...et un peut

du sucre poudre...!” Mi-a plăcut la nebunie Asterix, cred că le-am vazut de mai bine de zece ori..

Râsul îmi trece însă instantaneu văzând cum i se contractă trupul, îi strig să stea cuminte și îi acopar toate urmele curelii cu piramidon. O întreb unde tin medicamentele, bâiguie ceva și întinde un deget către o ușă. E un culoar mic, mobilat de un dulap în care găsesc o cutie destul de mare, din lemn maroniu, încrustat cu meșteșug. Mult mai grea decât apare, poate din lemn de teak. Găsesc înăuntru Algocalmin fiole și Diazepam. Îi dau să bea trei fiole, și îi rup o pastilă pe jumătate. Mă ascultă cuminte, cred că dacă i-aș spune să meargă în mâini s-ar executa imediat. Se liniștește și adoarme, eu trag un fotoliu lângă pat, stau și o privesc, și nu mă mai pot abține, plâng. Mai bine zis, aproape că fac o criză, mi se termină aerul, ma îndoi și cad în genunchi ținându-mă cu greu de fotoliu, neputându-mi oprii hohotele. Dumnezeule, de ce m-ai lăsat fac ce am făcut?

După oarece vreme îmi recapăt controlul de sine, mă duc la baie și mă spăl pe față cu apă rece, mult, frecându-mă cu palmele de parca aș vrea să-mi jupoi pielea de pe frunte și obraji. Mă întorc în cameră, liniștit, ma înfund iar în fotoliu, o privesc. Are un trup atât de frumos. O să trebuiască să o păzesc, să nu se răsucescă. Îmi privesc ceasul, e trecut de cinci dimineața, peste mai puțin de doua ore trebuie să fiu la munca. Pe naiba!

Găsesc un “Rebus”, mă înfund în fotoliu și încep un careu. “...tendință aristocratica la un impostor cu barbă”. Mă întreb cum naiba de tot mereu Colea Herescu mă face să mă simt, în cel mai bun caz, un tâmpițel cu vagi sclipiri.

Privesc din nou ceasul. Șapte fără un sfert. Mi-e foame. În frigider descopăr o sticlă de bere de un litru, o cutie de șunca presată, masline, și ouă. Momentan, restul nu mă interesează. Îmi fac patru ochiuri cu șunca și măslina tăiate mărunt, și sorb pentru revigorare două pahare cu bere. Șapte și douazeci. Hai să încerc să dau un telefon la serviciu, poate o fi venit nea Fane.

“Vă salut cu tot respectul, ce dimineață superbă, șeful, nu-i așa?”

“Ia lasă, bă, gargara, ce dimineață superbă, nu vezi că plouă?. Și zi, ce vrei?”

“Mă refeream la superbul existenței noastre în general, șefu’. Ceace înseamnă că, din păcate, această dimineață nu este la fel de superbă și pentru un biet suferind precum eu...e absolut înfiorător ce se petrece cu mine...”

“Da’ ce mă, iar ai cazut în pahar? Ce naiba, mă, mai bea omul, da’ nici așa că voi, până să nu mai știți care-i stânga și care-i dreapta”

“Vai, șefu’, care beție, de unde beție, nu cunosc nici o beție. M-a lovit sinuzita. Doar știți că eu am o sensibilitate pe chestia sinuzitei, din fragedă pruncie o am. Sunt extrem de bolnav. Mă simt devorat de viruși, bacterii, și tot felul de gemeni vorace, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Toate cuceririle științei și tehnicii medicale s-au dovedit a fi absolut ineficace. Nu mai știu ce să mai fac, sunt în pragul disperării”

“Bă, ascultă aici. Dacă e așa cum zici, fi atent care-i remediul. Iei un ibric, îl umpli cu vin și doua fărâme de scorțișoară, și-l pui la fiert. Și-l bei cât poți de fierbinte, stând cu nasul în cană și inspirând aburul. Dacă nu te machești instantaneu și mai reușești să gasești patul, te bagi în scutece și stai acolo să transpiri. Repeți de câte ori este nevoie, și cât vin ai în casă.”

“Va mulțumesc, șefu’, și vă asigur de recunoștința nemărginită a unui biet om aflat poate în ultimile sale clipe de existență conștientă. Vă mulțumesc. Este tot ce mai pot să spun”

“Hai, bă, că numai mișto îți umblă prin cap. Vezi ce faci, mâine să vi la munca”
“La munca șefu’, se înțelege, mort-copt, mâine la datorie. Va salut cu tot respectul”

“Hai, salut”

Pun receptorul în furca și simt că-l iubesc pe nea Fane. A câta oară?

Ea doarme înainte, nici nu i se simte răsuflarea. Și-a îndoit piciorul drept, trăgându-l într-o parte. O privesc, și simt că trebuie neapărat să o acopăr cu ceva, încep să mi se înveselească hormonii. Urmele de sânge amestecat cu piramidon și cafea s-au închegat în dăre subțiri, urâte. Poate că dacă pun pe ea doar un cearceaf n-o să simtă. Doamne, cum am fost în stare să o bat în halul ăsta? De fapt nu i-am tras tare, dar a fost îndeajuns pentru pielea fină. Ce m-am amestecat eu în ciorba asta? Sunt furios pe mine însumi, îmi tremură mâinile. Îmi aprind o țigară, dar nu o pot fuma. În cameră miroase destul de rău a alcool și chiștoace. Dau focul din soba cu gaze la maximum, și deschid o fereastră. Acum, e mai bine. Afară ploua mărunț, și cerul îl poți atinge cu mâna.

Puțin după prânz, se trezește. Tresare și își înăbușe un geamăt. Iși trage cu grijă cearceaful de pe ea. O ustură rănilor.

“Good morning, starshine”

“Buna”

Se uită la mine, fără vorbe. Nici eu nu știu ce să măi zic, stăm și ne privim în tăcere.

“Hai la baie să-ți speli fața, arăți că un curcubeu ieșit la pensie”

Rimelul și celelalte culori i s-au întins din cauza lacrimilor, și i s-au uscat cum s-a nimerit. Se dă jos din pat cu mișcări rupte, că o marionetă cu sfori lipsă la inventar. Are un trup superb, peste doi-trei ani o să faca bărbații să se sinucidă pentru ea. O duc ușor către baie. La fiecare pas degetele i se încleștează pe brațul meu. Se spală pe dinți și pe față. Acum arată că un copil cuminte și bun.

“Mai bine hai să-ncercam să-ți fac un duș”

“Facem duș împreună? Vai, cât ești de romantic...”

Zâmbesc și o privesc în ochi, îmi place sarcasmul ei.

“Nu, tu intri în cadă, și eu te spal de pe margine”

Furtunul flexibil al dușului e destul de lung, îi plimb jetul cu blândețe pe piele. Fac destulă spumă cu săpunul “Fa”, și îmi port ușor palmele pe trupul ei. O spal din cap până-n picioare, ea își ține privirile plecate.

“Cum ți-e fundul?”

“Frumos, zic unii...”

Dacă îi arde de glumit, înseamnă că e în regulă. O șterg presând ușor pe piele un prosop mare, plușat și moale, urmele roșii de pe fund arată totuși un pic mai bine. O înfășor cu alt prosop, și ne întoarcem în camera care, aerisită și caldă, miroșind a ploaie, dă o senzație bună de confort domestic.

“Și ciți ani ziceai că ai?”

“Saisprezece, luna trecută”

Am avut dreptate.

“Înveți aci, la ‘Cantemir?’”

“Nu, la ‘Viteazul’”

“Și azi trebuia să fi la școală, da? Ce faci cu absențele? Astea nu sunt primele nu-i așa?”

Dar eu ce făceam cu absențele? Mă simt ipocrit întrebînd-o. Atunci cînd “Mormînt”, proful de Drept, mi-a strigat pentru prima oară numele pentru examinare, s-a uitat lung, lung, la mine și m-a întreat cu seriozitate nesimulată, dacă sunt nou în clasă...

“Nu, nu sunt primele, și le motivez eu cumva”

“Păi, cum naiba, o să-ți dea de la cabinetul medical o scutire c-ai fost răcită?”

“Nu știu, habar n-am, vad eu”

De undeva din cer, o caramidă coborînd vertiginos aterizează exact în capul meu, mă aplec și o sărut, lung, cu dăruire și blîndețe, din tot adîncul ființei mele. Ne despartîm buzele, ea rămîne privindu-mă în ochi, două lacrimi i se preling încet, în jos pe obraji.

“De fapt, cum te cheamă că înca n-am avut plăcerea?”

“Mona. Pe tine?”

“Jimmy Hendrix al II-lea, prietenii, însă, îmi spun Cosmin. Asculta Mona, îmi pare nespuse de rău de bătaia de aseară. Întîi pentru fundul tău, apoi pentru că știu că oricum n-am rezolvat nimic. Am vagoasă impresie că ai tai nu numai că nu o duc tocmai rău, dar ți-au cam cautat în coarne, mult de tot. Ești frumoasă că un câmp înflorit în luna mai, dar nu ai decît saisprezece ani. Îți doresc să fi la fel și în octombrie, cînd o să ai patruzeci și cinci. Poate că frumusețea o să-ți găsească un soț cu bani, director nu știu unde, mașină, vilă la Snagov - ști însă că nu e obligatoriu. Gata, am terminat cu teoria, o chestie doar. I-aș jupui de vii pe toți barbații cu care te-i culcat, deși banuiesc că nu ești de aceeași părere, dar cît de mult îmi doresc să o pot face. Iar prietenii tăi de aseară sunt doar o adunatura de idioți, ar fi bine să-i dai dracului și să-ti petreci timpul facînd altceva, citind, de exemplu, vad că ai la dispoziție o bibliotecă cum n-am văzut multe. Acum plec, pa-pa”

Îmi trag hanoracul și o iau către stația lui “40”. Ochii îmi ard de nesomn, și tremur un pic, dar înțeleg că nu de frig. Mă prăvălesc în pat de parca aș fi murit instantaneu. Am capul gol, gol, nu vreau să mă gîndesc la nimic, vreau să dorm.

10.

În sfîrșit, soare. Cîteva nori mărunți sunt mînați cu iuțea de un vînt care aici, jos, nu se simte. Descarcam în garbă camionul pe rampa gării Basarab și mă asez cu Sașa să tragem o țigară. Florin mai are de semnat niște hîrțoage.

“Ce facem, intram la o halbă, la ”Rezematu?”

E frig, și n-am nici un chef. Sașa ar cam vrea, dar pînă la urmă se razgîndște. O luăm printre linii către Gara de Nord. Pe peron lume puțină, mizerie, niciodată nu mi-a placut locul ăsta. Străbatem clădirea, ieșim pe partea cealaltă și sărim într-un “79”, gol și el. Abia de se mai urca prin stații cîte ceva. Înainte de “Romană”, Florin începe să se tot uite prin-prejur și să caute pe sub scaune. Ceilalți călători îl privesc cu oarece nedumerire. Trebuie să iasă vre-o chestie, aștept gata să mă prăvălesc de rîs. Tocmai s-a aplecat cautînd sub un scaun dublu, în fața unei perechi între două vîrste, care stau cumînți și vorbesc încet între ei. Domnul respectiv se oprește din ce avea de zis, privește către Florin, și se apleacă întrebîndu-l dacă a pierdut ceva. “Nu chiar, de fapt o caut pe Corina Chiriac...”

Coborâm. E abia ora unu, încotro să o luam? Sașa are o idee, să mâncăm o ciorbă de burtă la “Mercur”, e cam departe, dar tot n-avem ceva mai bun de făcut, cine naiba se mai întoarce la depozit. În drum, luăm magazinele la rând. În anticariatul de lângă biserica Krețulescu, un album Degas ce costă doua salarii de-ale mele; îi trimit bezele și-i fac cu mâna sem de adio. Intram la “Muzica”. Îi trag pe Sașa și Florin după mine sus la etaj, să ne uităm la chitări, deși cunosc prea bine și marfa, și calitatea ei de casă de cultură, cârciumă, nuntă, și trupe de liceeni și studenți care nu au unde să se produca. De fapt, dacă stau și mă gândesc mai bine, cam asta este destinația pentru mai bine de trei sferturi din inventarul expus. E reconfortant, totuși, în jur plutește un miros specific numai locului ăstuia, fiecare instrument muzical, cred, are un miros numai al lui, poate că e posibil să recunoști un anume instrument doar adulmecând-ul, deși nu am încercat niciodată.

La parter, mă uit printre partituri, găsesc Bach, “Suita Orchestrala Nr. 3 în Re Major”, de câte ori o ascult îmi vine să mă dau cu capul de pereți de necaz că nu am stat la scoala de muzica (m-au dat afară pentru indisciplină la puțin după începerea clasei întâi, adică tata a trebuit să plătească reparația unui pian), o cumpăr, dar de ce naiba, nu am idee, că tot nu mă descurc să citesc, și cu chiatara... Ne oprim în fața standului de discuri și cautăm cu privirea, și cautăm, și cautăm... Vânzătoarea, după câteva minute de așteptare, se apropie și ne întrebă dacă dorim ceva anume. Da, am dori un disc cu Pătru Gabriel*. Se gândește repetând numele, și ne întrebă dacă nu cumva ar trebui să ne ducem la secția de muzica populară. Îi șoptim conspirativ că ăsta este adevăratul nume al lui Mihai Constantinescu, să nu-l mai spună la nimeni. Face o față care certifica asimilarea informației, sunt sigur că în următoarele zece minute toate prietenele ei din magazin au aflat noutatea.

La “Mercur” abia de găsim locuri la o masă. După un sfert de oră chelnerul ne aduce trei ciorbe, nu prea multă carne, dar gustoase. Când să plecăm, ne uităm prin bufet. Au măduvioare. Sașa ne servește strălucita idee de a cumpăra câte putem, și să mergem la el. Ne numărăm bani, ne ajung pentru trei kilograme și jumătate. Sașa stă la parterul unui vile frumoase pe Barbu Vacarescu, lângă stadionul Dinamo. Au o curte mare, care primăvara este năpădită de lăcrămioare al caror parfum te amețește. Spre partea din spate a curții, pe o margine lungă de cărămidă al carei sens nu l-am putut niciodată înțelege, și-a pus un grătar făcut de un prieten, din materiale adunate prin șantierele Bucureștiului. S-a apucat de-a ciuntit uscaturile tuturor pomilor din cartier, activitate ce s-a materializat în ridicarea unui grămezi de lemne de foc, mare cât piramida lui Keops. Numai bine să încununăm cu succes toate aceste eforturi.

Acasă, îl găsim pe Gica, frate-sau. A terminat filologia la Engleza și Ukrainiană, și are repartiție într-un sat numit Izvoarele Sucevei, dar nici un chef să vadă cât de frumoase sunt locurile pe acolo, și deocamdată așteaptă să se întâmple o minune cu repartiția – speranță deșartă, evident, dar el este o fire optimistă. Ne cautăm iar de parale, mai pune și Gica ce mai găsește prin buzunare, și pleacă să ia bere. Are o bicicletă veche, marca “Elegant”, plină de pitoresc dar goală de frâne. El este singurul capabil să meargă pe ea.

---

* Peter Gabriel, solist vocal al formației Genesis.

Mama lui Sașa trece măduvioarele printr-o mixură de mălai și foarte puțină făină, așteptăm să se faca jar și să se încingă grătarul. Apare și Gica cu treisprezece sticle, numar fatal... Pe masa din sufragerie găsim un platou absolut imens cu cartofi prăjiți, și castravecii murați producția casei. Se bat turcii la gura noastră. Atras de miros apare Moșu, motanul lui Sașa. E cel mai motan celebru de pe stradă, și cel mai nemaipomenit din câți am văzut. La o vizionare sumară apare cam slab (deh, motanii...), dar blana îi stă întinsă și strălucește. Lipsește mult de acasă, uneori nu apare cu zilele. Odată, întâmplător, Gica l-a găsit în Obor! Se bate cu toți ceilalți motani disponibili, e fugărit de toți câinii. De câteva ori a apărut carând câte un sobolan aproape tot așa de mare că el - poate de la clubul Dinamo? A avut o viață grea și plină de aventuri cotoiul ăsta. Odată a venit cu blana smulsă de pe gât, pe o porțiune cât palma. Ultima chestie este că, nu demult, a apărut într-o zi cu un testicol lipsă, celălalt atârând, târându-l, și burta sfâșiată. A umplut de sânge cele câteva trepte de la intrare, târându-se, el știe cum, până la ușă, unde l-au găsit leșinat. L-au dus la doctor, operația a reușit, dar s-a terminat și cu bărbăția cotoiului. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, într-o zi, Sașa și Gica i-au turnat pe gât niște țuica, cu forța. Acum, când simte Moșu mirosul de țuica, nu-l mai prinzi, fuge de zici că-i rachetă. Îi dăm măduvioare, el mănâncă încet, fără lăcomie, până se satură, apoi ridică privirile uitându-se la noi, miorăle, și dispare în curte.

Am terminat cu îmbuibatul, bem bere, fumăm, și stăm la taclale. Florin, într-un acces de sinceritate, ne destăinuie că el de fapt mai are o sută în buzunar, bani cu care trebuie să scoată rufele de la "Nufărul". Îl privim mirați. "Păi, ce, te costă o sută chestia asta?" Nu, sigur că nu-l costă atât, ne ajunge să mai cumpărăm și ceva de voie buna, că berea s-a evaporat. Ce-ar fi să luăm noi doua sticle de vodkă? Credem cu toți că idea este cum nu se poate mai bine venită, genială chiar, și că subliniază cu tărie (...!) îndemnul primit de la organizația de UTC a întreprinderii, și de mai sus, să acționăm constant în conformitate cu cel mai înalt posibil spirit revoluționar, de care ne poticnim tot mereu prin sala de ședințe. Cu alte cuvinte, jos berea, trăiască vodka, schimbare structurală profundă. Cinstea și onoarea pentru această achiziție îi revine tot lui Gica, că el are bicicletă și se poate deplasa repede dus-întors.

Mai cumpărăm o sticlă. Adio "Nufărul". Ne-am cam amețit, dar parca tot ar mai merge ceva. Ieșim cu toți în curte și cântăm cât ne țin plămâni "Radu mami Radule". Moșu stă pe marginea de carămidă și ne privește impasibil, mă conving că nu are înclinații muzicale, sunt convins că pe el îl doare drept sub coadă de concluzia mea.

De unde naiba mai facem rost de ceva parale pentru încă o sticlă? Mai găsesc prin buzunare câțiva lei în bisericuță, Gica și Sașa scotocesc prin tot felul de sertare și sertărașe, în fine adunăm suma, doua treimi din bani sunt în monezi., cam o jumătate de kilogram de fier. Din nefericire, realizăm că la ora respectivă s-au închis magazinele. Îl iau pe Gica și facem pași rapizi către restaurantul "Perla". Intrăm, nu se mai servește, este aproape de sfârșitul programului. Mergem hotărâți către bar.

"Nu mai servim, e ora închiderii, păi voi nu vedeți?"

"Hai dom'le, ce naiba, dă-ne și noua o sticlă, te rugăm frumos"

Nu, nu, și iarăși nu, cu toate insistențele noastre. Barmanul își cam pierde răbdarea.

"Bă, voi nu înțelegeți Românește, e ora închiderii, gata, s-a terminat programul, ne vedem mâine dacă vreți"

Vorbim din ce în ce mai tare, apare șeful de unitate care ne ia ușurel pe după umeri și încearcă să ne duca spre ieșire, vorbindu-ne într-una. Gica, însă, are idei fixe.

“Tvarașu’, vrem și noi o sticlă de vodcă, ce mare lucru, până acum eram plătiți, plecați, și ajunși acasă, zau”

“Mai baieti, nu se poate, dacă va spun, ce Dumnezeu, am oprit vânzarea înainte să veniți voi, trebuie să închid prăvălia, e târziu”

În salon, vre-o zece bețivi își termină macheala cumpărată mai devreme. Un glas îl îndeamnă pe șef să ne dea o sticlă, ce atâta daraveră pentru o sticlă de vodcă.

“Ce te bagi, dom’le, vezi-ți de treabă, și hai, că trebuie să încui”

Îi luăm apărarea bețivanului, confrății întru îndeletniciri bahice intervin și ei, se apropie și câțiva ospătari care încep să se certe cu bețivii, noi cu sefu’. Apare și un plutonier în albastru, dar nici nu apuca să deschidă gura, că Gica e calare pe el.

“Tovarașe milițian, bine că ați venit, vă rog insistent să interveniți. Noi venim foarte frumos, că tot omul, să cumpărăm ceva, și iată, am fost nu numai refuzați, dar și bruscați de către personalul unitații, într-un mod cu totul nejustificat și contrar celor mai elementare norme de comportare civilizată”

Onul stă și se uită când la Gica, când la grupul de ospătari și bețivi care continuă să se certe, ignorând-ul complet.

“Sunteți împreună cu ceilalți?”

“Nu stimat tovarașe plutonier, noi nu avem nici o legătură cu se întâmplă acolo, nu-i cunoaștem, noi venisem doar să cumpărăm ceva pentru acasă, știți, noi nu ne prea pierdem vremea bând prin cârciumi”

Plutonierul face o față de gânditor, strânge ușor pleoapele și buzele. Probabil că l-a chemat vre-un chelner, și acum, vazându-i pe ospătari luați la hartă cu un grup întreg, cu siguranță că situația i se înfațșează cu totul altfel decât i-a fost anunțată la telefon. Șeful de unitate i se adresează cu disperare.

“Cum să le dăm, dom’le, trebuie să închidem, nu mai putem servi”

“Și nu puteați să ne spuneți așa de la bun început, a fost nevoie intervenția tovarășului milițian pentru aceasta?”

Plutonierul, însă, nici nu ne mai ia în seama, îl interesează scandalul dintre mese, bețivii continuă să se certe cu ospătarii, au ajuns la înjurături cu referințe materne. Barmanul ne arde de vii dacă ar putea, încercă să zică ceva, dar de furie se îneacă și se bâlbâie fără să poată articula ceva coerent. Noi, milițianul și șeful de unitate ne îndreptăm către ușă vorbind și explicându-ne, apoi plutonierul și șeful rămân mai în urmă. Se întrerup unul pe altul, plutonierul gesticulează direcționând înspre grupul de chelneri și bețivi. Deodată, fără să-mi lase timp să reacționez într-un fel, din pragul ușii, Gica se întoarce și strigă cât îl țin rarunchii, că de fapt totul a fost planificat, noi nu suntem altceva decât niște instigatori care își cunosc meseria. Îl trag afară pe usă, și o luăm la trap travesând strada, încercând să punem ceva distanță între noi și ei, deși nu cred că mai era nevoie.

De unde să cumpărăm, totuși, ceva de macheală? O luăm la întâmplare spre Piața Cosmonauților, ne iese în față hotelul Dorobanți. Barul de pe locul fostului “Mon Jardin” este deschis, îi spunem portarului că vrem să luăm de la bar o sticlă pentru acasă, ne arată niște trepte spre rai (...), le urcam plini de speranță. Înăuntru, un semi-întuneric vișiniu, câțiva străini pe la mese, cu pipițe după ei. Trecem triumfători, printre. Mă împiedic de piciorul unui scaun și încep să cad. Fac un șpagat nereușit, mă țin de masă. Blugii îmi pârâie în fund și îi simt cum încep să se desfacă de-alungul cusăturii. Încerc să mă redresez, stau pe covor într-un genuchi și o mână, și fac o sumară cercetare a dezastrului.

Cam douazeci de centimetrii de cusătură. Gica mă sprijină și mă pune pe picioare, ne îndreptăm cu demnitate către teșghea.

“O sticlă de vodkă, va rugăm... nu, pentru acasă”.

Ne luăm sticla, și începem traseul în sens invers, la fel de demni, deși simțim oarece zâmbete în urma noastră. La ieseire, desfacem dopul de tablă și-l întrebăm pe portar dacă vrea o înghițitură. Se uită în jur, și trage o dușca sănătoasă. “Să trăiți, baieti, sănătate”.

Acasă, Sașa și Florin s-au deshidratat așteptându-ne, nici măcar nu pot vorbi până nu-și umezesc mai întâi coardele vocale. Eu nu mai pot bea. Mi-e rău, mă duc la baie și încerc să vomit, deși știu că niciodată nu am reușit în astfel de cazuri. Îmi bag degetele pe gât, dgeaba, doar tusea și convulsiile ce-mi zmulg parca bucațele de stomac. Renunț, îmi dau cu apă rece pe față. Ce bine-i de tipul din oglindă, ce-i pasă lui.

Le spun celorlalți că nu mai pot sta, trebuie să mă întind, vreau să mă culc. Mă bag în pat și închid ochii, îi deschid imediat. Nu pot să-mi țin pleoapele lipite, simt că se învârte camera cu mine și îmi vine să vomit, n-o să se întâmpale, dar senzația este imposibilă. Îmi pun trei perne sub spate, stau îndoit la nouazeci de grade, am ochii deschiși, pironiți undeva în semi-întuneric. Până la urmă am să adorm, dar până atunci...

În camera de alături, întrebarea la care toată lumea se chinuie să găsească un răspuns este “ce mai bem”.

Aerul mi se pare gelatinos, parca aș respira piftie.

28 Noiembrie

Trec cu Mihai pe la Emil și-l găsim jucând scrabble și ținând piept într-o discuție contradictorie împotriva Ioanei, nevastă-să, și al lui Radu, cu Geta, parteneri de joc. Cuvântul este “gâscuin”. Mihai își dă cu părerea că ăsta este ceva pe care se unge unt. Emil e în formă de zile mari și își menține poziția cu exemple de genul “bălărioară”. Îi explicam că nu se poate, dar el o ține una și bună, că ce, dacă are omul în casă o bălărie, una mica și gingașe, o ține în ghiveci, o udă zilnic și-i pune să asculte Mozart, că a citit el undeva că face bine la plante, și din când în când o dezmiardă, ce, nu poate să-i zica bălărioară sau bălăriuță, ce dacă nu-i în dicționar, nici “croncobaur” nu e, și toată lumea știe ce-i aia. N-o scoatem la capăt, și-i dăm dreptate. Își aprinde satisfăcut o țigară, și grația divină îl lovește pe păcatos; găsește în ea un cotor de poți să mesteci măcălișca cu el. Geta, furioasă, se ridică și-l arată cu degetul, “așa, foarte bine, așa...”

În apartamentul de vis-à-vis e veselie mare. E nuntă sau botez (ori poate divorț?), naiba știe, că se aude muzica parca ar fi la “Polivalentă”. Romica Puceanu ne cântă de voie bună, și la un moment dat Emil nu mai resistă și se duce să le zica să dea naibii magnetofonul, sau ce-o fi, mai încet, că e trecut de unsprezece și jumătate, poate vrea omul să doarmă. Se întoarce după douazeci de minute purtând un platou cât un teren de fotbal, jumătate salată de beuf, jumătate cârnați, sarmale, sunci, și altele de felul ăsta. În mâna ailaltă poartă o pungă de un leu, cu trei kile de vin roșu, de țară, gros și taninos. Muzica se aude la fel de tare, dar el ne explica ce baieti buni sunt cei de acolo, ce primitori și ospitalieri, și că se distrează și ei că tot omul, ce să facă, co doar trăim în mijlocul unui oras înfloritor, nu la mănăstire.

2 Decembrie

Nebunia cu mărtişoarele e în toi, au început livrările. Eu, și ceilalți încarcatori-descarcatori din depozit carăm la lăzi de ne vine rău. Toată chestia e cam tâmpită, după mintea mea cel puțin. Din toată țara vin mărtişoare, care sunt numărate, puse în cutii, și trimise înapoi de unde au venit!

Bat la baloți pe lăzi de mă ia cu ameteala. Am mâinile numai tăieturi, și din când în când, satisfacția de a-mi strivi un deget cu ciocanul. De chitară nici vorbă, degetele îmi sunt umflate, abia le îndoi, uneori, seara, nici furculița nu o pot ține în mână.

Toată lumea se întreabă “unde facem revelionul”.

Costel, electricianul, negăsind un loc adecvat pentru atelier, și-a încropit cu chiu cu vai, unul, într-o hrubă plină de tot felul de conducte de termoficare, drept care, spre deosebire de restul depozitului, acolo este foarte cald și plăcut. Pe ușă a pus un afiș pe care a scris “Laborator”. Când are cineva nevoie de el, îl auzi, “stai să mă duc în laborator să-mi iau instrumentele”. După ce termină de facut vre-o lucrare, se laudă singur, “păi cum, dom’le, la botanica mea”. Deasemeni, când aude despre cineva că a dat-o în bară, “păi dacă n-are botanica”.

M-am luat în gură cu directoarea. A venit în inspecție, adică să aleagă câte ceva pentru o prietenă. Tocmai caram o ladă pe scari, când imi apare în față, pe palierul etajului. De obicei nu avem texte, o ocolesc când apare, că sunt alergic la aroganță și nesimțire. Acum, nu m-am mai putut abține. “Doamnă, am o propunere pentru îmbunătățirea activității în întreprindere. Pe noiăștia, încarcatorii-descarcatori, să ne treceți la contul ‘Mijloace Fixe’, începând de la întâi ianuarie”. De obicei nu are replica, abia îi merge mintea, doar dacă începe să țipe și să amenințe cu miliția și securitatea. Așa și acum, a rămas cu ochii mijind. “Păi, de atâta carat și încarcat în camioane, ne-au înțepenit șalele... a propos, nu ne dați vre-o săptămână liber de Revelion, că frecție ‘Diana’ ne cumpărăm singuri?” Toată lumea din jur a început să hi-hi-hi, ho-ho-ho, ea le-a urmat exemplul, vai ce glumă bună, eu mi-am luat lada în cârca și i-am lăsat plesnind de voie bună, ce Dumnezeu era să mai fac?

3 Decembrie

Azinoapte am reușit să vorbesc cu Irina la telefon preț de trei ore. Săracul tata, el plătește telefonul – și chiria, și întreținerea, și televizorul, și electricitatea, și mâncarea, și țigările mele... Doamne, trebuie să fac ceva, cumva, decât să număr cele câteva sute amărâte ce la iau pe o lună de munca de ocaș.

4 Decembrie

În fine, Mihai a reușit să strângă pe pereți cam cincisprezece-douazeci de ceasuri, de toate formele și mărimile, și care nu merg de nici un fel. Printre ele și o pendulă bătrână care arată superb. Pe latura din dreapta, între perete și cutia de lemn, un păianjen a țesut o plasă mare, și pe urmă probabil că s-a plictisit și a plecat, că de văzut, nu l-a văzut nimeni, niciodată. Totul arată așa de frumos, că Mihai nu s-a îndurat să strice alcatuirea

asta de liniște și uitare, și bine a făcut. De câte ori trec pe la el stau și mă uit că prostul cât de minunat arată lemnul vechi ocrotind în el timpul ce a încetat să se mai scurgă, încatușat de zid cu mătase.

7 decembrie

Apartamentul lui Mihai capătă din ce în ce mai multă culoare. În bucatărie, pe ușa frigiderului, a apărut un afiș care zice așa: “Cameră de vid”. Cum nu se poate mai adevărat.

8 Decembrie

O iau pe Irina de la meditație și ne plimbăm aiurea pe străzi. A nins subțire, nu e frig, și a mai rămas alb doar prin grădini și peluze. Pe stardă și pe trotuare, roțile și tălpile pantofilor l-au strivit repede. Parcul Ioanid e pustiu, și cei câțiva soldați albaștrii din împrejurimi ne privesc circumspecți. Ne doare drept în cot, ne oprim la câțiva pași de un pichet și ne sărutăm că-n filme, vre-o trei minute. Un plutonier apare și ar cam vrea să ne zica să o luăm din loc, că e ambasadă în spatele gardului, dar noi continuăm să ne pupăm, el tușește să ne faca atenți, ne pufnește râsul, în fine facem pași. E urât parcul Ioanid, niciodată nu mi-a plăcut. Dar precis nu știu de ce naiba. Poate pentru că are iarbă puțină și firavă, și prea mult cacat de câine. Sau poate pentru că am avut ocazia să cunosc o gașca ce își trecea zilele pe aici, toți cu parinți ajunși, toți cu ifose și fandoseli de-mi venea să vomit. Bietul Ioanid...!

15 Decembrie

Număratul și expediatul de marțișoare se îndreptă triumfal către apogeu. Lumea crede că totul ține câteva zile, atunci la sfârșitul lui Februarie, dar de fapt începe cu o jumătate de an mai ‘naite. Muncim pe brânci, bat baloți pe lazi și încarc camioane până la extenuare. S-a făcut frig rău, juliturile, zgârieturile și loviturile de pe mâini mă dor al naibii de tare, dar nu pot purta mănuși, că se uda din cauza zăpezii, umezeala amplificând chinul.

Killerul pune o coală albă de ambalaj pe o ladă, și începe să taie o bucată de slănină în cuburi mici, aproape perfecte. Are mâini mari în comparație cu cât e el de sus până jos, și briceagul abia se vede dintre degete. Face totul de parca ar fi filmat cu încetinitorul, și cu un fel de exactitate în mișcări, ceva care mă obligă să-l urmăresc fără să îndrăznesc să-l întrerup, îmi dă impresia de ritual sacru, la fel se întâmplă și când îl privesc desfacând lădițe de ceasuri, face surcele pentru soba de acasă, nu-mi pot dezlipi ochii de la mâinile lui, și după o vreme parca mi se strânge pielea pe mine, dar că un fel de eliberare de energie interioară, sau cum naiba să-i zic? Din servieta “diplomat” scoate un borcan de muștar, și-l pune alături de cuburile de slănină. E o poveste cu servieta asta. E nemaipomenit de frumoasă, dintr-o piele fină, vișiniu închis, cu cifru la încuietori, și rame de metal de culoarea aurului, lucrute cu meșteșug și temeinicie. Îți dă o senzație de

plăcere când îți treci palma peste fețele de piele fină și catifelată. Costel a luat-o absolut noua, de ocazie, în cârciumă la “Apolodor”, pentru cincizeci de lei! Servieta făcea cu mult mai mult, câteua sute bune de tot, se vedea clar că nu era purtată de loc, și Killerul e tare mândru de ea. Înăuntru găsești tot ce nu-ți trece prin cap: mâncare, hârtie de ambalaj care seamănă cu hârtia igienică și este folosită ca atare, sfoară, cuie, scândurele de aprins focul, și nu de puține ori, o sticlă de ceva bun. Acum de pildă, dă la iveală o “jumatate” de afinată făcută de el. Are un talent special la făcut afinată, n-am băut nicaieri una mai bună, nici măcar aproape. Mai apare și o pâine “Dâmbovița” ruptă pe din două, Killerul pune totul laolaltă, și-mi zice să-i chem și pe ceilalți. Mă zmulg cu greu de lângă el, tot ceremonialul ăsta parca m-a împietrit privindu-l, mi se furnica pielea.

Suntem cu toții adunați în jurul bunătăților, mai puțin Sașa, care, desigur, s-a dus să se spale pe mâini. În urmă, apare și el ștergându-se atent, zgârieturile și zdreliturile îl ustură, are câteva bandaje de leucoplast, dar mie mi se par inutile, așa că am renunțat să mi le mai aplic. Sticla cu afinată face un tur de salut, afinata este gustoasă și îndeajuns de tare să simt cum îmi alungă frigul din mădulare. Mai toată dimineața mi-am petrecut-o pe afară, prin curte, și nici nu pot să pun prea multe țoale pe mine că mă încurca în mișcări. Cornel mai mult vorbește decât mănâncă, din când în când ia în vârful briceagului o bucațică de slănină, mai trage un gât de afinată, apoi șterge lama de oțel, și servieta ”diplomat” o primește cu îngăduință înăuntru, într-unul din multele buzunare și despărțituri. Abia dacă a ciugulit de doua-trei ori, și acum ne privește satisfăcut cum ne înbuibăm. Alcoolul ne-a dezmoțit bine, e prea mult de munca și la zece n-am avut timp pentru excapada obișnuită, din cauza frigului în loc de bere am schimbat-o pe țuica fiartă. Nea Fane apare și el, “păi bine, bă, vă țineți de bairamuri și nu ziceți nimic?”, ia câteva cubulețe de slănină, trage un gât de afinată, și își aprinde o țigară. E în formă șefu’, Steaua a terminat bine turul campionatului și are toate șansele în “Cupă”, o să-l mai țină euforia până după Anul Nou, noi îl tachinăm cu obișnuitele acuzații despre arbitrii corupți și meciuri câștigate pe blat, dar lui nu-i pasă, și face mișto de “Rapidul” și de “Craiova”, mai precis de mine și de Florin. După părinți, Florin e doar pe jumătate oltean, dar cu sufletul pe de-a-ntregul, când îl ascultă pe Tudor Gheorghe plânge, și când joaca “Universitatea”, nu-i mai trebuie nici mâncare, nici apă; îi trebuie vodkă.

16 Decembrie

Zi mare, la televizor (cât mai există), numai aiureli. Stau și încerc să zdrăngănesc la chitară, dar mâinile îmi sunt parca umflate cu pompa, și vorba lui Topârceanu... Soneria de la intrare începe să urle în demență, precis că e unul din gașca, și s-a uitat cu degetul pe buton. Deschid, și Emil cu Doru năvălesc precum în vechime inamicii poporului Daco-Roman abia format. Doru cară pe umăr o geantă ce pare că a adunat în ea toată recolta unui CAP fruntaș în întrecerea socialistă. Pentru o clipă sufletul mi se umple de speranță, dar nu aud deloc clinchete cristaline, așa că încerc să-mi refac moralul zdruncinat de crunta dezămăgire aprinzându-mi o țigară. Fermoarul genții este tras cu o mișcare elegantă, apropape marțială, apoi Doru se tăvălește satisfăcut pe un scaun. Suntem cu toții în bucatărie, că am lăsat aragazul aprins, și e cald, Emil a făcut deja inventarul frigiderului, roade un copan de pui și mormăie ceva arătând cu un deget către geantă. Mă uit înăuntru, și mai că înmarmuresc de surpriză, e plină cu cărți, multe și nu

tocmai noi. Îmi dau cu părerea că se fac necesare oarece explicații. Mi se oferă prompt. Doru a reușit să împrumute pe termen nelimitat câte ceva din biblioteca întreprinderii, dar așa, pe alese. Emil a mers cu el să-l ajute să care geanta aia cât bena unui camion de șai'șpe tone. Mă uit la câteva titluri, și mă cuprinde invidia, lui Doru îi pica fisa și râde mefistofelic. Nu stăteau deloc rău tipii la întreprinderea respectivă, o garnitură de zile mari.

Decembrie

În consignația de la “Curtea Veche”, în afară de covoare de Buhara, mai mult zdrențe, și de lampadare cu lei și îngerăși de tablă, spre una dintre scări, tablouri făcute de mâini care când s-au născut aveau o pensulă între degete. Între ele, un Ciucurencu în fața caruia rămân fără suflare cam cinsprezece minute. Față de celelalte nu costă chiar atât de mult, și mă întreb de ce pe el nu l-or iubi oamenii la fel că și pe ceilalți maeștrii. Adevărul este că stă cam de mult prins în cui, cred că de o lună și mai bine, nimeni nu vrea să-l cumpere. L-aș lua eu dacă cei cicsprezece lei din buzunar mi-ar fi de ajuns. Printre cei mai recentți găsesc unul care-mi pare formidabil. Tabloul e mic, pierdut printre multe altele, semnat Gh. Boțan, habar n-am cine-i tipul, dar îmi atrage privirile și mă ține ținut în fața culorilor.

Pe Lipscani lume și nu prea. E frig, însă nu îndeajuns pentru a întări mîzga de pe jos. Azi mi-am luat liber, că duminica trecută am fost de gardă, și mă tot învârt prin oraș. Acum nu mai știu încotro s-o iau. Cobor spre piață, îmi apare în drum cafeneaua, mă hotărâsc să intru, destule mese neocupate, dar nu peste mult abia de-ai să poți găsi un scaun liber. O chelnărița arborând un aer plictisit, parca amarată că trebuie să-și piardă timpul cu mine, mă întreabă ce vreau, și se întoarce repede cu o cafea care miroase bine, să vedem cum o fi la gust. Îi dau banii, îi ia de parca ar fi făcuți din hârtie igienică folosită, și dispăre după o ușă din spatele tejghelei. Stau că boul și mă uit pe geam. Aerul e cam cenușiu, sau poate sunt eu într-o pasă proastă. Doi tipi, la câteva mese mai încolo, vorbesc tare despre “artă pentru artă”. Unul dintre ei are un cojoc alb și mișos, precum ciobanii la munte, pe care n-a catadicsit să și-l scoată. Amândoi poartă cizme negre, până la genunchi, că alea din armată. Încolo, destul de normali, barbă, plete. Atât doar că se zburciumă și gesticulează de parca i-ar durea burta.

Ramân cu ochii pironiți pe geam. Doi pantofi având același număr că cei ai cenușeresei mîngâie cu gingășie pietrele pavajului. Posesoarea cară după ea o pungă de plastic mare cât un sac de cartofi, și are doi ochi verzi așa de frumoși că-mi vine să ies direct prin geam și să-i sărut. Sar de pe scaun de parca aș avea iarași optsprezece ani, iară nu douazeci și trei bătuți pe muche, și dau buzna pe ușă afară.

“Frumoaso, ți-s ochii așa de negrii, încât seara când stau culcat cu capul în poala ta...”

“Da, știu, aa-co-pe-riiiiiid, păăă-mân-tuuuuul...”

Începem să cântăm amândoi melodia lui Bogardo, spre – hai să folosesc un cuvânt nu prea tare – nedumerirea trecătorilor care se opresc aiuriți să ne privească. Înaintez spre ea cu gesturi largi, marțiale, că un prim solist de operetă. Îi iau punga din mână, apoi o iau în brațe și ne sărutăm cu mult mai mult decât ar fi fost “normal” în condițiile date.

“Hei, ce-i cu tine pe-aici?”

“Păi tocmai audiam o prelegere despre rolul artistului în societate. Hai să intrăm”
Punga e burdușită cu pachete și pachetele, e clar, n-are rost să-i stric aranjamentele întrebând, într-un fel îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

“Tu ce vrei să iei?”

“...păi...de fapt nimic”

“Aha, păi atunci o cafea, garantez că se încadrează perfect în nimic”

“Ce făceai prin oras, umbli hai-hui...”

“M-am uitat puțin prin anticariate și la tablourile de la ‘Curtea Veche”

“Ascultă, Cosmin, de ce-ți pierzi tu vremea de pomană, de ce naiba nu te apuci să-nveți, uitat-te și tu ce mâini ai, sunt numai răni, ce te reține, că griji pe cap nu ai, slavă domnului...”

“Motanule, te rog eu frumos, nu începe...”

“Bine Cosmin, nu încep, dar poate că am și eu dreptul, așa, un pic de tot, să mă gândesc la viitor”

Îl descopăr deodată la câțiva pași în spatele scaunului ei. Pentru că nu sunt singur, îi este rușine să se apropie. Stă în picioare, legănându-se încet de pe un picior pe celălalt, și așteaptă să-l vad. Acum mi-a prins privirea, și gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet care-i descoperă dinții îngalbeniți. Paltonul îi atârână că pe gard, cu vre-o cinci numere mai mare, îl are îmbrăcat direct peste o camașa ce fuse alba acum trei-patru ani. Stă așa, așteptând, neștiind ce să facă, și-a prins degetele de la mâna stângă cu celelalte și le freaca în neștire. Stiu ce vrea.

“Irina, ți-au mai rămas ceva bani?”

“Ihâ, pentru ce?”

“Da-i încoace”

Îmi întinde portofelul, și face ochii mari când aleg o hârtie de o sută, mă ridic. Ea mă urmarește neînțelegând nimic, nici nu are cum, mă opresc lângă el și-i zic “bună ziua”, sună ciudat, foarte oficial, dar niciodată n-am știut cum să mă adresez omului ăstuia. “Cosmin, dă-mi cinci lei, n-am mâncat nimic de ieri”, îi întind hârtia de o sută, ramâne pironit neștiind ce să facă, așa se întâmplă mereu de când îl cunosc, înca nu a învățat că-i dau cât pot de mult, el totdeauna așteaptă doar câțiva lei, în mintea lui noțiunea de bani se reduce la prețul unui sfert de “intermediară” și a unei sute de grame de salam, acum reușește să articuleze un fel de “hă”, îl simt cum tremură tot de parca ar fi minus douăzeci de grade în cafenea, îi bag bancnota între degete, “mă duc, mă duc la expresul ăsta de-aicea, mă duc să mănânc”, pășește repede privind spre mine și făcând mereu “hă”, înecat de uimire și fericire.

Mă întorc la masă, ea nu mă întreabă nimic, mă lasă-n pace, are ochi frumoși și luminoși, și eu o iubesc nespus.

“Mai stăm, sau vrei să mergem?”

“Nu, Cosmin, hai să mergem”

Îi iau mâna într-a mea, încap amândouă în buzunarul hanoracului. N-aș putea spune că nu mă simt bine, dar există ceva care mă întoarce pe dos, ea simte, încearcă să mă ducă cu mintea în altă parte, ne oprim la o vitrină,

“...uite, Cosmin, vezi fotoliile alea de acolo, în colțul de lângă recamier, și-a luat Liliana două, nu-i așa că sunt frumoase, mie îmi plac la nebunie, dar nu maron, aș vrea albe, albe de tot, și în fața lor, pe parchet, ceva că o blană de urs polar, șiți bancul ăla, cum să omori un urs, îți trebuie un kilogram de făina, una bucată

gheață, și una bucată oglindă, te duci și te strâmbi la urs, el se ia după tine, tu te urci în pom, el în continuare după tine în pom, când ești deasupra lui îi torni făina în cap și te dai repede jos pe partea cealaltă, ursul se dă jos după tine, îi dai oglinda, el se uită-n ea și se crede urs polar, se culca pe bucata de gheață, face meningită și moare”

“Da, Irina, sunt frumoase fotoliile”

“Ascultă, domnul meu, la urmă urmei cine e tipul? N-aș vrea să spun lucruri nelalocul lor, dar mi se pare cam țigan, groaznic de murdar, și cam redus mintal”

“Da...e țigan, adica să fiu sincer, cu precizie nu știu, dar arată, așa am auzit și de la alții, și cred și eu că și tine, dar redus mintal nu e, ohooo...nici n-ai tu idee...”

Am să-ți dau suta aia înapoi când iau bani peste doua zile. Și-ți mulțumesc mult pentru azi”

“Da-o naibii de sută, acum ce mai contează...”

“Am să-ți-o dau înapoi, contează”

“Cosmin, nu-i nevoie...”

“Ba da, e nevoie, nici nu ști tu cât e de nevoie, îți spun eu că e nevoie”

“Bine Cosmin, fă cum crezi tu”

“Am să-ți dau bani înapoi, să nu care cumva să zici nu, înțelegi?”

“Da iubitele...”

“...și dacă eu sunt un idiot și fac tot felul de idioțenii, tu trebuie să mă aprobi tot timpul? O să-ți iei paralele înapoi de urgență”

Așteaptă să termin, e liniștită și plină de pace.

“Tot nu mi-ai spus cine e?”

Brusc îmi dau seama că am fost mitocan, am țipat la ea, mă abțin cu greu să nu mă feresc de cerul care mi se prăbușește în creștet.

“Motanule, are un doctorat luat în Franța, ceva cu istoria literaturii, așa am înțeles de la terțe persoane. Am auzit niște indivizi făcând mișto de el că vorbește țigănește cu accent franțuzesc. Marele lui vis, însă, a fost să cânte la vioară, și cântă precum o cizmă, de fapt nu cântă de nici un fel, produce un fel de zgomote, l-am auzit. Nu știu cum de a ajuns în halul ăsta, cred că are cam șaizeci de ani, știu că nu profesează și nu am idee de ce, dar așa cum e acum, nu-l angajează nimeni. Dacă țipi la el se sperie, îi apare pe față o expresie de groază ce nu poate fi descrisă în nici un fel, și încercă să fugă sau să se ascundă. Din când în când, dau peste el prin oraș, mai mult prin zona asta, deși l-am întâlnit și prin Cișmigiu, și în sus, spre Radio. Îi dau bani. Nu vreau să te jignesc, ști că te iubesc mai mult decât orice pe lume, și îți cer cu umilință iertare pentru adineaori, dar tu n-ai dreptul să-i dai. Sau poate că, înca, nu ai dreptul. Dar nu știu de ce, pur și simplu așa simt”

“Cosmin, ști ceva? Mai sunt înca câteva ore bune până vin ai mei de la sevicu.

Hai la mine, am să fac ceva bun de mâncare iar tu o să mă lauzi ce bucatăreasă nemaipomenită sunt, și o să mă săruți”

“...foame, nu-mi e, am...”

“Atunci am să-ți fac niște clătite cu dulceață de vișine, și am să-ți dau și un pahar cu lapte să le acompanieze. Și bineînțeles că tu tot o să mă lauzi și o să mă săruți”

“Sună bine, da’ credeam că tu ști că nu-mi place laptele, e prea alb, nu se vede prin el...”

“...iar banii e musai să mi-i înapoiezi. Și uite, îți luasem cartea asta pentru Crăciun, dar ți-o dau acum, Baudelaire, în original, am găsit-o la anticariatul de după colț, ia uite din ce an...ei, ce zici matală? Acasă, după clătite, tu te așezi în fotoliu, eu mă ghemui lângă tine, am să închid ochii și îmi citești”

“...păi, tu le ai pe asta cu engleza...”

“Ai să-mi citești, da?”

“Da, am să-ți citesc...”

“Și îmi traduci ce îți place ție cel mai mult?”

“...păi, ai ediția aia îngrijită de Geo Dumitrescu...”

“Nu, îmi traduci tu, așa cum crezi tu, cu vorbele tale. Și la sfârșit, eu am să-ti spun că te iubesc, tu mă mai săruți odată, și pe urmă pleci repede, că nu vreau să te găsească ai mei când vin de la serviciu”

Decembrie

Pe una din mese tronează tot felul de bucate de Crăciun. Printre ele descopăr niște slănină afumată, fragedă de se topește când o atingi cu degetul. Mi-o fac imediat prietenă. Bucuria cea mare vine însă de la mama Anica. Are câte sticle de vin făcut în curte, un vin foarte negru în care trebuie să fi pus și câțiva ciorchini de “ananas”, se simte pe limbă. Avem multe de făcut, dar nimeni nu face nimic întru prosperitatea întreprinderii. Ce naiba, odată pe an e Crăciunul. Îi dau înainte cu slănină pe care o stropesc din belșug cu vin. Mai toată lumea a adus și mâncare și băutură, dar prea bună e “motorina” lui mama Anica, mi se pare că aș fi un păcatos dacă aș bea altceva. Toate normele de ordine interioară sunt ignorate cu desăvârșire, ne aprindem câte o țigară, dezmăț total. Silvia dă drumul la tranzistor și o ascultăm extaziați pe Angela Similea, care și de data asta mi se pare cutremurătoare... Florin e nedumerit, “de ce nu s-o fi făcut dom’le croitoreasă?”, vinul ne face să vorbim din ce în ce mai mult și mai tare, îi declăram amor Clarei, iar nea Fane, pentru a nu știu câta oară începe să ne povestească cum a fost la “Cotul Donului”, și cum juca el poker cu Sartre. Sașa îl privește cu o mină serioasă, îl întreabă cine a luat bani, “păi cum, bă, puteam eu să-l las pe un geniu că el fără parale?”, “nu, șefu’, mă refeream la ‘Cotul Donului’, începem să ne cam tăvălim pe jos de răs, nea Fane, că de obicei, a mai tras niște coniac înainte, în bar la Carul cu Bere, acum îi pica mai greu fisa, simte însă că ceva e în neregulă, nu se supără, e om bun șefu’, are suflet mare, cu siguranță că d-aia nici nu i-a luat banii lui Sartre, acum ne relevă faptul că fii-su, în virstă de numai cinci ani (nu prea s-a grăbit nea Fane) înjură cel mai bine dintre toți copiii de pe strada lui, noi îl felicităm fierbinte pentru acest spectaculos succes, și mai închinăm câte un pahar cu vin pentru realizări viitoare, de și mai mare răsunset.

Nu am băut prea mult, spre marea bucurie a lui Florin și a lui Sașa, care au ras tot. Nu avea rost să fac excese, eram invitat seara la Radu, am fost colegi de banca în liceu și am rămas prieteni buni și după. Mai târziu, când s-a însurat și Geta a născut o fetiță, i-am botezat-o, și acum suntem și neamuri.

Ne-am adunat la el cam toată gașca, Emil vine mai târziu, se îmbracă în Moș Crăciun, a făcut rost de un halat din ăla roșu ce-l poartă, în perioada asta, tipii cu tarabele de loz-în-plic. Cum naiba, numai el știe. Avem doi candidați la cadouri, asta mica a lui

Radu, și puștiul lui Emil, amândoi într-o stare de excitație imposibilă. Am ocazia să învăț noi versuri din lirica pentru copii:

“Sus în pom e-un puișor’
Jos sub pom e-un bețișor.
Daca tu-mi iei puișorul,
Eu te bat cu bețișorul”

Nu-mi vine să cred pe ce se scot banii de la edituri. Irina stă lângă mine pe fotoliu, mi s-a ghemuit la piept, și râde sănătos de inocența dezlăntuită. ”Cosmin, o să avem și noi copii, nu-i așa, întâi un băiat, și după doi-trei ani, o fetiță. Da, vrei?” M-a luat pe nepusă masă. O privesc în ochii ei frumoși (au sprâncene ce degajă cruzime, uneori, adăugând frumusețe) și dau afirmativ din cap. Mă sărută repede de parca ar face o șotie, și se lipește iar de mine. O cuprind pe după spate, în palmă îi simt sânul pe sub bluză, are sâni mari și atât de frumoși de parca ar fi fost făcuți de comandă, continui să țin în palmă rotunjimea dulce, îmi vine să o mângâi toată, of doamne, de ce nu putem fi acasă, adică acasă la noi, să o pot mângâia când vreau, și să-i strig din bucatărie în dormitor că o iubesc.

Îmi aprind o țigară, încerc să reintru în atmosfera din cameră, bradul e într-adevar reușit, ce-mi place cel mai tare este că nu are beculețe clipocitoare ci lumânari adevărate, când sunt aprinse îi dau un aer de blândețe și liniște, pe întuneric o să fie un vis.

Într-un târziu apare și Mos Craciun, care merge din greu sprijinindu-se într-o prăjină de vre-o doi metrii (la ce stână o fi găsit-o, măi frate?). Pe umăr poartă un...rucsac, în rest însă, e cel mai autentic Moș Crăciun posibil. Puștaniia aproape că au paralizat de emoție, își țin gurițele ușor deschise și au ochii cât rolele de la magnetofonul profesional a lui Doru. Moșul se așează și se declară însetat, mă reped fără să preget și-i ofer un pahar cu apă minerală “Biborțeni, cea mai bună din lume”, Moșul însă nu este de acord nici cu gestul, nici cu explicația mea, îmi arunca niște priviri pline de jăratec și flăcări, apoi, cu vorba blândă, ne expune teoria precum că din străbuni se știe că iarna este anotimpul când, în fine, aflăm dacă strugurii s-au copt îndeajuns, sau nu. Se ridică abia-abia, își toarnă singur un pahar de Otonel (a umblat Radu până l-a gasit, de a făcut găuri în talpa pantofilor), un zâmbet îi înflorește între mustațile și barba de vată ce i le acoperă pe cele adevărate, și după ce ne blagoslovește cu un “să trăiți, copii moșului”, se așează pe un fotoliu de unde îl scoală pe Mihai, bodogănind ceva despre lipsa de respect a generației tinere, și face semn juniorilor să se apropie.

Se spun poeziile învățate și repetate încă de acum o lună, aplauze, câte unul dintre noi mai face pe souffleur-ul chiar dacă Moșul ridică degetul a dojană, mângâieri, îmbrățișări. Rucsacul conține o grămadă de daruri, ciocolată de tot felul, o pușcă cu ventuze, păpuși, mașinuțe, mănuși, fulare, și ciuboțele, dar nu numai pentru cei mici ci și pentru ceilalți, eu mă aleg cu un after-shave “Cambridge” și... o pană pentru chitară, Irina, cu o geantă plus mănuși, am dat pe ele, la Fondul Plastic, salariul meu pe trei luni, ar trebui să-i sărut picioarele lui taica-meu care m-a finanțat și de data asta. Cam toată lumea știe de la cine vin darurile, dar Radu și Geta au fost niște dulci, au mai adăugat câte ceva de la ei pentru fiecare. Mă gândesc acasă, la mama, i-am lăsat florile și darul sub pom, mai bine să-i dau un telefon, “săru’ mâna, voi ce faceți... da?... când au venit?...nu, eu mai stau pe aici, cred că până mai târziu, da, bine, săru’ mâna”, sunt tot felul de neamuri acolo, nu știu de ce naiba totdeauna mi s-a aplecat de reuniuni d-astea de familie, sunt un păcatos, ce mai încoace și în colo, Irina vine la mine cu doua pahare, îmi dă unul

și mă sărută, îmi șoptește că mă iubește, ne pupăm, ne pupăm iar, vinul e nemaipomenit, apare și Emil din usa dormitorului unde și-a lăsat de o parte straietele de loz-în-plicist.

Ne așezăm la taclale. Mihai vorbește în arabă, un dialect mai bine zis, pe care îl înțelege numai el, dar despre care poți să juri că este adevărata limbă a Koranului. Râd până mă apuca crampele, Mihai continuă foarte serios să ne explice ceva, Radu are puterea să apese pe butonul de înregistrare a magnetofonului. Geta apare cu un vraf de extemporale, e învățătoare la o școală în Pantelimon, “băi, au ăștia niște chestii de cadeți de pe scaune”, iau unul la întâmplare, “ziua începe la ora douăsprezece noaptea și se termină în același timp”, îmi aprind o țigară și încerc să-mi trag sufletul, răsturnat pe un fotoliu. Vorbim într-una, când toți deodată, când fiecare în parte, printre frânturi aud dinspre Emil “pot chiar să spun că America de Sud este continentul cu cea mai mare densitate de revoluții pe kilometrul pătrat”, îi prind privirea Adrianei, e în celălalt colț vorbind cu Mihai, îmi arată dințișorii și se face că ar vrea să-i înfigă în vre-un deget de-al meu, o privesc mai departe, e frumoasă. Radu propune să facem un biliard, “messire avem unul din ăla cu ciuperca”, tragem la sorți echipele. Suntem trei într-o echipă, eu am picat cu Mihai și Geta, jucam pe o bere, am onoarea să fiu prima mână și dărâam ciuperca, cum naiba, mă umple furia dar nu zic nimic, noroc cu Geta ce face o grămadă de puncte.

Duminica

Stau de vre-un sfert de oră în stația treleibuzului, așteptând. I-am luat o garoafă de la țiganca ce are taraba chiar în colțul cabinei de așteptare, și acum îmi vine să-i dau telefon Irinei și să-i spun că dacă nu apare în cinci minute o să i se ofileasca floarea, că eu mă duc să trag o bere la “Rucar”, și garoafa nu stă bine în paharul cu bere. Un tip, ce se vede treaba că tocmai și-a terminat bani în cârciuma mai sus amintită, se apropie de mine clătînându-se, și-mi cere respectuos o țigară. Îl servesc, îi ofer și foc, și pentru că tot n-avem ceva mai bun de făcut, ne împrietenim. Aflu că este un nestăviluit iubitor de cultură, artele în general și poezia în particular, le devorează cu aviditate în fiecare zi a anului, chiar și duminica, când toată lumea are liber și se odihnește, da’ el nu, el stă cu cartea în mână. Este un model de tată de familie, și, lucru rar, își iubeste soacra. Lucru și mai rar, o idolizează. Aflu că această femeie este cu totul deosebită, înțelepciunea, altruismul, dăruirea, și bunătatea ei sufletească, au reușit încetul cu încetul să contureze în sufletul lui cele mai nobile simțiri pe care un ginere le poate nutri pentru mama nevastei sale. Dar lucrul care îl emoționează pe el cel mai tare este vasta experiență de viață a acestei femei. Ca atare, el consideră un păcat de neiertat că oamenii din cele patru colțuri ale lumii să nu afle despre această minunată mamă și mamă-soacră, așa că se va apuca să scrie o carte careia îi va da un titlu simplu, dar de o expresivitate zdrobitoare: “Din viața lu’ soacra mea”.

Îl ascult fascinat, n-am mai auzit până acum o chestie că asta. Tipul îmi cere încă o țigară, mă execut prompt, curios să aflu mai departe ce și cum, dar soarta crudă curmă cu nepăsare lăudabila mea tendință către erudiție. Aud vocea Adrianei care își cere scuze că a întârziat, aducându-mă înapoi pe pământ, de acolo de sus, din lumea ideilor pure unde acest om reușise să mă traga după el. O, vai!

“Ascultă, Motane, ți-ar place să scriu o carte despre maica-ta?”

“Cum adică să scriu o carte despre mama?”

“Uite-așa, o carte în care să cânt tandrețea, dăruirea și uitarea de sine, devotamentul unei soacre pentru familia ei. O carte pe care citind-o...”

“Cosmin, acum o ora când am vorbit cu tine la telefon nu am sesizat nici un fel de manifestări care ar putea produce îngrijorare colectivului de medici de spitalul ăla...ști tu... Sper că n-ai pațit nimic între timp, ceva, poate un țurțure picat...”

“Iubita mea, cu dezamăgire țin să îți aduc la cunoștință faptul că nu înțelegi nimic din această colosală îngemanare de sentimente care înseamnă iubirea de soacră.

Ar trebui să petreci ceva mai multă vreme prin stația aia de la Rucar...”

“...pentru că nu aștept troleibuzul câte douazeci de minute și mai bine de fiecare dată”

“Zâna mea, ce înseamnă douazeci de minute...”

“Zânul meu, nu înțeleg ce ți s-a întâmplat, dar las-o baltă! Mai bine m-ai săruta odată, dar așa, în viteză, să nu provocam vre-un fel de indignare cetățenească madamei de pe scaunul ăla, nu, pe rândul din stânga, aia cu caciulă din blană de hidrocarburi, ne fixează de când ne-am urcat...a propos, tu ai taxat bilete?”

Prea târziu pentru bilete, coborâm, și o luăm la pas spre Sala Paltului.

Catedrala Sf. Iosif a cam fost zdruncinată la cutremur, acum au început să o refacă, cu încetinitorul, mă gândesc că din cauza fondurilor. Mă uit pe pereți și mă cam prinde amarul vazând urmele noi de tencuială peste vechile decorații. Sunt sigur, însă, că nu or să o lase așa, au oameni de meserie care lucrează acolo. În general nu prea am mers eu pe la biserica (!), ba sincer să fiu nici nu îmi aduc aminte cu precizie de când n-am mai intrat într-un lăcaș sfânt. Când eram copil, mama mă trimetea de Bobotează să iau apă sfințită de la biserica Silvestru, în apropierea careia locuiam. Umila mea contribuție la notorietatea respectivei biserici a fost un geam spart la casa parohială din spatele ei, făcând, împreună cu Valentin, prietenul meu de nedespărțit din anii copilăriei, rachete din cutii goale de conserve și carbid. Acum, Irina m-a rugat privindu-mă în ochi cu seriozitate solemnă să accept să o însoțesc în fiecare duminică la slujba de după-amiază. La început a fost interesant, eram curios, dar după o vreme am început să mă plictisesc. Stau însă cuminte, respectându-i pe ceilalți.

Slujba decurge în liniște și pace cerească, și eu nu pot să nu mă gândesc că nu mi-ar strica să am microfoanele și amplificarea ce au tipii. Sînt etichetate “Shure”, și respectiv “Vox”, mai mult decât atât nici că-mi doresc.

Preotul pregătește bucațelele de pâine și vinul de împărțanie. Are o cupă superbă, nu am idee dacă din metal nobil sau doar o copie reușită, dar care aduce parca un plus de noblețe și rafinement. Mă uit la el cum toarnă vinul...simt că-mi explodează o grenadă în piept. Fac eforturi supraomenești să mă abțin, să nu râd, Irina se uită la mine cu groază, crede că mi-e rău, mă stercor cum pot printre bănci, ajung în sfârșit afară, pot hohoti în voie, doamne, mare păcatos mai sunt, dar ce pot face, asta mi-e informația genetică, și privindu-l pe preot nu știu cum mi-a venit în gând Villon, îi explic Irinei, nu-i vine să creadă, s-a înroșit la față și tremură, da, știu, e nesimțire curată, “Cosmin, din considerație și respect pentru loc și pentru oamenii de acolo...”. De fapt nu e nevoie să mi se reamintească, nici nu m-a încercat vreodata un altfel de gând, dar acum pur și simplu s-a întâmplat să-mi vină în minte asociația asta de idei, îmi vine iar să râd, îmi musc buza încercând să nu, dacă râd acum, în față ei, e rău de tot, ea îmi tot explica ceva făcându-mi morală. Ne întoarcem la locurile noastre, lumea se uită la mine cu

compasiune, ei tot cred că mie mi se făcuse rău, încerc să-mi golesc mintea de oricealtceva și să fiu atent la slujbă, că sunt băiat deștept și dacă vreau pot să o fac, și oricum trebuie să ies până la urmă basma curată și din chestia asta.

La întoarcere ne oprim în barul de la "Turn". Ea e încă supărată rău, eu mă simt vinovat și bun de dus la spânzurătoare, drept care am nevoie de ceva să-mi întrezeze psihicul. Ne așezăm la o masă, nu zicem o vorbă nici unul, nimic, ne prindem privirile și stăm așa câteva secunde. "Iarta-mă, Irina, zău, n-o să se mai întâmple". Are mâini mici, "mângâiecioase", îmi place când mi le trece prin păr sau pe față. "Dacă nu erai așa dement, nu cred că mă uitam la tine", eu îi mulțumesc pentru destăinuire.

Apare un chelner care ne întreabă ce vrem, vorbește cu noi și se uită pe pereți, mă nervează, îi spun să ne aduca un Cinzano și un coniac, apoi îl întreb dacă a terminat de numărat. Rămâne cu ochii pironiți pe mine, în fine are o reacție om normal și mă întreabă ce să numere. "Caii verzi, desigur", și îi zâmbesc că pe platoul de filmare. Ar avea la îndemână o scumieră cu care să-mi dea în cap, se controlează cu greu. Până să ne aduca comanda, Irina îmi dă bani pentru nota de plată, că eu iar sunt pe geantă, și n-am mai îndrăznit să-i cer lui taica-meu...

Iarna

Bebel stă o clipă concentrându-se cât poate el de mai mult și mai mult, sprijinit bine în bețele schiurilor, și încercând să adopte o poziție cât mai apropiată de a celora pe care i-a văzut la televizor, la Val d'Isere și St. Moritz. Panta e mica și scurtă, ține doar douazeci-treizeci de metri, dar invențiile alea pe care le are el în picioare prinse de clăpări au fost făcute să alunece, așa că legile fizicii acționează din plin și viteza crește din ce în ce, sugerând puternic că prima lecție de schi a lui Bebelu se întrevește a fi nefastă. După câte reușim să ne dam seama de pe margine, l-a cam cuprins panica, și neștiind cum să se oprească altfel, se năpuștește cu încredere oarbă într-un troian de zapadă, lasându-se să cadă din viteză. În secunda următoare atât el, cât și spectatorii, concluzionează forțați de circumstanțe că alegerea a fost cât se poate de neinspirată, sub omătul imaculat zacând o buturugă de brad care în nici un caz nu reprezenta un raspuns la necesitatea stringentă pe care bravul schior o revendica cu disperare. Ca o încununare nefastă, unul dintre schiuri se desprinsese din clăpar și o luă la vale de unul singur, nerăbdător să ajungă mai cât repede în Predeal.

Clabucet-Plecare e o cabană (sau hotel, sau cabană-hotel, nu știu cum să-i zic) frumoasă și la care, în principiu, se ajunge ușor. Ne-am hotărât să facem revelionul aici, câțiva din gașca au fost fericiți că or să schieze, o pasiune care din punctul meu de vedere costă cam scump, și nu mă refer la oase rupte ci la echipament. Păi bicicleta mea "semicursieră" made în USSR costă cât un singur clăpar! Am spus că în locul ăsta se ajunge ușor în principiu, întrucât există telescaunul. În practica, uneori e mai dificil, cu acente de divertisment, dar nedorit. Așa și acum, pentru că a trebuit să stau ieri mai târziu la lucru să terminăm lăzile pentru o comandă, n-am putut pleca odată cu ceilalți, și astfel am ajuns cu un tren în urma lor. Adica exact la timp să nu mai prind deschis telescaunul. Bebel și Valeriu mă așteptau în gară, mai făcuseră ceva cumpărături până una-alta, ambiționându-se să lichideze jumătate din stocul de vodcă a unei Alimentari.

Iarna întunericul se lasă repede, la munte, însă, și mai repede, se ascunde soarele după culmi, și perspectiva de a urca Clabucetul prin nămeți, cu magnetofonul într-o mână și chitara în cealaltă, mi-a umplut sufletul de bucurii ascunse și până la momentul respectiv, nebanuite. Neavând altă alternativă o luăm ușor-ușor pe sub linia de teleferic că să nu pierdem drumul, un vânticel subțire ne dăruie din plin cu mângâierea lui plus niște bobițe de gheață ce le revărsă asupra-ne încercând să ne facă să nu ne plictisim de monotonia drumului. Curând, Bebelu ne-a anunțat că lui îi este cam rău, îl doare ficatul, a avut hepatită prin anul doi de liceu, chestie care nu-l împiedica nicidecum în a-și da silința să verifice cât mai des veridicitatea dictonului ăla cu vinul și adevărul, doar că el îi da o tentă slavă. Eu am luat-o înainte încercând să ajung cât mai repede și să-i anunț pe cei de la cabană, și doi Salvamontiști s-au pornit imediat întru ajutorarea năpastuiților. La nici un sfert de oră după ce pleaca ei, cine apare înfruntând cu vitejie urgiile dezlănțuite, Bebelu și Valeriu, mândrii nevoie mare de izbândă. Explicații, nu, nu s-au întâlnit cu nimeni pe drum, după ceva vreme primim telefon de jos de la “sosire”, bieții salvamontiști tot cautându-i prin troiene și ne dând de ei, au ajuns până jos în vale, acum că trebuie să o ia piepitiș înapoi, mi se creează așa, o presimțire vagă, că vor avea câte ceva de spus când vor fi înapoi la hotel. Bebel arată însă într-adevăr cam dus cu duhul, îl dezbrăcam și-l băgăm în pat, cineva îi face o supă din cuburi “Vegeta”, el însă are încă puterea să-și exprime ultima dorință care bine înțeles că sună așa: “da’ niște vodkă n-aveți?”. Asta înseamnă că este pe calea cea bună, totuși nu-i dam altceva decât supă, el suferă profund, acut, deh, așa e viața. Valeriu își face cunoscută convingerea că un strop de alcool în supă nu poate să fie ceva rău, ce, în cafea nu se pune coniac, își ia și el o ceașca de supă, ține sticla de vodkă în cealaltă mână, stă o clipă pe gânduri, apoi trage un gât zdravăn din ea, se cutremură, dar înțelegem cu toți că are nevoie , e încă vânat de frig, ne anunță că avem dreptate, vodka nu trebuie pusă în supă, de fapt se bea cel mai bine fără să fie amestecată cu nimic altceva. Îl întreb dacă totuși n-ar vrea niste gheață – că n-a avut destulă pe munte-n sus... - se uită la mine că la un ianmic public, râdem, totul este O. K.

Acum am iesit să admirăm frumusețile patriei, vremea e superbă, nu pot să cred de cum a fost noaptea trecută. Mai devreme au sosit și Gelu cu Gabriela, Bebelu ne anunță că el a terminat pe viață cu antrenamentele pe schiuri, cineva propune să o luăm piepitiș spre Gârbova, aprobare unanimă, într-un cor ce sună exact că ăla al Casei de Cultură din Babadag. Pe drum spre Gârbova, lume că pe Calea Victoriei, copii, casetofoane, schiori strigând “pârtie” cu o disperare similară, îmi închipui, însetaților calători prin Sahara strâgând “apă”. Nu le prea am eu pe asta cu bucuriile iernii, dar prea e soare și frumos afară, fac un bulgare și-l trimit între omoplații lui Valeriu, ce merge la câțiva pași în față mea, începe bătălia, zăpada este excelentă, se presează ușor între palme și rămâne așa, strânsă. Încurcam rău pe schiorii care ne cam înjură, câte un bulgare mai găsește din când în când, cu totul întâmplător - bineînțeles - fizionomia unui puști al cărui părinte de gen masculin, cuprins subit de bunăvoință și sentimentul îndeplinirii datoriilor civice, începe să ne povestească despre anumite înclinații sexuale pe care cu mândrie le posedă și pe care le-ar dori experimentate pe noi și pe toate rudele noastre. Mihai, care e în anul doi la biologie, mai corectează pe câte unul luminându-l cu denumirile latinești ale termenilor utilizați, și încercând să-i explice, într-o formă mai sumară, uimitoarele întâmplări ce au loc în procesul reproducerii sexuale. Gelu încearcă să se ferească de un bulgare, aluneca, și găsește că cel mai bun lucru pe care ar putea să-l

face în condițiile date ar fi să se odihneasca un pic într-o văgăună din marginea drumului, spre care aluneca pe zapadă, fără speranțe de frânare. Gabriela îi strigă cu deznădejde în gals, “iubireee, te duci de râpă”, remarcă mi se pare oarecum neclară, o întreb la ce naiba s-a referit, câțiva oameni de prin-prejur încep să râdă, adică antren, bucurie, recreație, și divertisment, că la emisiunea aia de la radio, duminică la prinz, sau că în pliantele ONT de la agenția unde lucrează Bebelu.

La Gârbova, pe micul platou din fața cabanei se joacă fotbal, păi altceva ce să face Românul, cu toate că, nu pot să nu mă gândesc că mai bine am fi jucat mai mult fotbal să ne calificăm în Spania, și mai puțin aici. La orice m-aș fi așteptat, dar chestia asta mă depășește de sus puna jos. Întâi, că după vifornița de azi-noapte, zăpada are cam patruzeci de centimetri, cu tot calcatul și răs-calcatul de bocanci, și apoi, că mingea nu se rostogolește de nici un fel, totul seamană mai mult a rugby...dar e frumos, pe cinstea mea că e frumos, stau și privesc, uite domnule ce-nseamnă să-ți placă sportul ăsta! Nevestele și copiii tipă și se agită de pe margine și-i încurajează pe combatanții care probabil au zapadă și în chiloți, o doamnă, care de altfel nu prea arată a mare microbistă, stă concentrată o vreme, apoi deodată, cu o putere explozivă imposibil de bănuț, își anunță consortul că dacă nu dă gol, diseară să-și ia adio de la oarece activități matrimoniale. Mă încântă perspective de a mă alătura nebuniei generale, dar nu am cum, echipele sunt complete și au început, se vede treaba mai demult, îmi pare tare rău, până la urmă încerc să mă mulțumesc doar cu spectacolul.

În cabană, îmbulzeala, fum, și miros de macheală, adică o atmosferă tip, de asociat cu ideea de “urcând pe munți, iu-hu!”. Bem câte un ceai cu rom, mai luăm și un rom fără ceai, mă năpădesc aducerile aminte. Prima oară am fost aici acum vre-o cincisprezece ani într-o vacanță de primăvară, pe vremea aia nu-mi păsa de nimic, nici măcar de temele pentru adouă zi... O privesc pe Irina, e veselă și se simte bine, îi place muntele, îi stă bine cu hanoracul ce-l are, aș vrea să-i spun că-i frumoasă că o floare, comparație banală și răs-uzată, devenită la fel de apreciată literar că și o listă de inventar la cooperativa aia de colectat sticle și borcane, eu o vreau însă pentru că așa este, frumoasă că o floare, simt un fel de strânsoare în piept, aș vrea să o pot face fericită toată viața, dar cu cei 1400 de lei pe lună cât am eu salariu sunt idiot dacă cred că voi putea, oare cei ce erau cu mine aici, în tabără, acum cincisprezece ani ce salariu or fi având acum? Poate că au apartament, mobile și covor, tot felul de alte lemne și cârpe înprăștiate prin casă, curând vor mai adăuga ceva în sufragerie sau în dormitor, eu nu numai că nu am ce adăuga dar nici macar nu m-am gândit la activități domestice, mi-am risipit ani pe habar n-am ce, știu bine că ei nu-i pasă ce sunt și cât am, nu acum, dar peste zece ani? Atunci taica-meu nu o să mai fie să-mi țină cont deschis. De făcut nu știu să fac nimic, cu cititul nu mă angajează nimeni. Trebuie să mă pun cu burta pe carte, dar nu vreau, nu pentru că sunt leneș, nu pentru că sunt tâmpit, ci pentru că nu pot accepta să fiu forțat să o fac, pentru că dacă nu o fac nu am nici o șansă cinstită de a intra în “rândul lumii”, dar eu, Doamne, acum ce sunt, nu sunt și eu “lume”?

Gelu mă scoate din gândurile negre încercând să-mi arate ceva, încerc să-mi revin și să înțeleg ce vrea. Pe usa cabanei tocmai a intrat un cuplu, el, palton negru, costum, cravată, ea, haină de blană, rochie, pantofi cu toc, nu pot accepta ideea, e absurd, cred că le-au avut la pachet și s-au schimbat înainte să între, sau poate că stau la cabană și doar au ieșit până în pridvor să-și facă privirea roata peste culmile munților, că Decebal; ăștia ori nu sunt în toate mințile, or poate fac pe nebunii? Inclina să iau de bună prima ipoteză,

ceilalți se uită și ei că la urs, dar perechea respectivă nu are probleme, se simt excelent, până la urmă, bravo lor că-i doare-n cot!

Că tot n-avem altceva mai bun de făcut, o luăm în sus spre culmea Gîrbovei, fără nici o grabă. Dacă ar fi magazine pe margine așa crede că suntem pe Lipscani, unii vin, alții se duc, și mai există și o categorie care stau, pur și simplu, au urcat o bucată de drum și acum s-au așezat în zăpadă, și se uită jos în vale. De fapt, sincer vorbind, toată chestia asta luată în sine e cam aiurea: ne ducem că să ne întoarcem.

Restaurantul de la Clăbucet Plecare arată excelent, și-au dat silința oamenii ce lucrează aici când l-au amenajat pentru seara de Revelion. De altfel, toată organizarea este cum nu se poate de mai superlativă: mîncare este de nota zece, chenarițele la fel, dacă ai nevoie de ceva nu trebuie să aștepti până te apuca amețeala. Absolut de necrezut a fost că am găsit, când ne-am așezat la masă, câte un pachet de Kent în dreptul locului fiecaruia. În total nu înseamnă chiai mult, cam trei cartușe, mă gândesc totuși la aspectele legale pe care a trebuit să le rezolve șeful de unitate, ei nu au “Shop”.

Au muzica “disco”, la zi, e un magnetofon ascuns pe undeva, îmi place că nu l-au dat prea tare, te poți înțelege perfect cu persoana caruia i te adresezi, fără să răgnești că un disperat. Oamenii din jur, fel de fel. Nu prea mulți, că nici prea multe camere nu sunt pe etaje. Una peste alta, am făcut o afacere bună venind aici. Încerc câțiva pași pe ritmul muzicii, sub supravegherea Irinei. Ca de obicei, nu prea merge, habar n-am ce să fac cu picioarele. Mă bătăi totuși, cum pot, toți în jurul meu fac de fapt cam același lucru. Nu știu cum naiba, dar s-a nimerit că în jur să nu fie nici snobism, nici mitocanie, lucru rar. De obicei este imposibil să nu dai peste așa ceva la o petrecere, dar uite că se întâmplă și minuni d-astea. Dacă așa spune că nu mă simt bine, așa fi un mincinos. Peste puțin o să fie miezul nopții, mai îmbâtrânim puțin, ce chestie, totdeauna oamenii, atunci când îmbâtrânesc, petrec, ori de revelion, ori de ziua lor, dar petrec, e un fel de paradox, nu-i așa, hai să râdem că suntem mai aproape de coșciug – aoleu, devin macabru, în jur se pregătesc sticle de șampanie, mă trezesc cu una în brațe, voi avea onoarea să o deschid în cinstea Anului Nou. Mai sunt doar câteva minute, la televizor se spune ceva despre pace și prietenie, da, în fond are dreptate, măcar odată, e frumos să ne gândim acum că au nevoie copii de cine știe de pe unde să poată spune “tată”, ori “mamă”, am totuși oarece neclarități pendulând între vorbele spuse la televizor și oarece realități ale vieții de zi cu zi, îmi dau seama însă că nu este momentul să le am, încep să răsucesc sârma de pe dopul de plastic, alte sticle au început deja să pocneasca, înca un pic și a mea o să faca același lucru, cineva îmi zice ceva, nu pot să aud din cauza ovațiilor și uralelor, mă întorc puțin, dopul de la sticlă sare, nu-mi dau seama că o țin orizontal, îndreptată spre cealaltă parte a mesei, lichidul nobil tâșnește că din cisterna pompierilor, cineva țipă, și țipă, eu rămân interzis, am reușit să distrug doua rochii de zile mari la care s-a muncit, probabil, din august, plus coafurile și machiajul adiacent, împrejur lumea cade de pe scaune de răs, inclusiv soții respectivelor, cineva spune că asta e semn de noroc și belșug, cum o fi ajuns la concluzia asta nu am idee dar îi mulțumesc în gând, l-aș îmbrățișa dacă n-aș fi rămas înțepenit cu sticla goală în mâini, doamnele în cauză se retrag grațios în camere pentru a-și reface ținuta, nu s-au prea bucurat multă vreme de ea, eu mă simt penibil, mi se întinde o altă sticlă, o desfac încet, cu atenție maximă, în fine nu dau chix, șampania asta e bună

și parfumată, de obicei nu o pot suferii, nu înțeleg ce găsesc oamenii la ea, ciocnim și ne urăm “La Mulți Ani”, gata suntem mai bătrâni și mai înțelepți.

Februarie

Depozitul ăsta de unde trebuie să luăm marfa, de fapt n-a fost făcut să fie depozit. Este un fel de prelungire a parterului unui bloc, de care este legat printr-un hol mare, mai mult lung, formând astfel un “H” ciuntit rău. Stau înca de dimineață cu Florin, și așteptăm să vină camionul să-l încarcăm. Intre timp, de plictiseală, ne-am apucat să jucăm fotbal “pe suflate”, cu o moneda de douăzeci și cinci de bani, pe pervazul lat, de imitație de marmoră, a unui geam. E frumos și cald afară, sfârșitul ăsta de iarnă ne cam răsfață, însă zăpada s-a amestecat cu noroiul, și rezultatul, o fleșcaială urâtă, neagră-maronie, umple orașul. Așa că preferăm holul.

Locatarii blocului au plantat în spațiul dintre laturile “H”-ului un stejar. La adăpost, ferit de crivăț iarna și de arșiță vara, s-a făcut măricel, să aibă cam opt-zece ani, cu corana rotundă, superbă. Anul trecut, pe când venisem tot așa să luăm niște lăzi, tocmai începeau să se îngălbenească ghindele. Mai aveam un coechipier pe vremea aia, Ninel, acum s-a dus la o școală de locotenenti de pompieri, pare-se că-i o leaca cam zburdalnic din punctul ălor de vedere. Din joaca, Killerul ia câteva ghinde și începe să le scoată din ghioc. Animat de o genă curiozitate științifică și impulsivat până la extaz de dorința de a pătrunde tainele naturii, Ninel încearca să dobândească noi cunoștințe în materie:

“Da’ ce faci Cornelu cu ele?”

“Cum ce fac, le mănânc”

“Păi, ce, mă, sunt bune de mâncat?”

“Care, astea? Vai de mine, da’ ce, tu n-ai știut? Și vreau să-i duc și lu’ ’unguroaica’ (asta-i un fel de prietena de-a lui) vre-o trei-patru kile, să faca dulceață. E nemaipomenită”

“Hai, mă, tu vorbești serios?”

“Bine, mă, Ninele, chiar așa mă crezi, ce naiba, ia și tu câteva și gustă, și mai adu’ și mie”

Se întinde Ninel cât poate și alege cam doi pumni din cele ce i se părură mai mari, și apare scuișând și încercând să scape de amăreala din gură. Florin, serios, întra și el în joc.

“Ce-i, nu-ți plac?”

“Ce naiba, bă, sunt amare că dracu’, astea nu-s bune de mâncat”

“Păi, ia arată, de care-ai luat, a...tu nu vezi, mă, că sunt necoapte, sunt verzi de tot. Alege și tu d-alea mai pârguite...ui-te, pe craca aia mai bătută de soare...mamă, ce mișto sunt alea d-acolo, nici crude, nici prea coapte, exact cum sunt mai bune...”

Ce-o fi avut în minte Ninel în ziua aia, nu pot să-mi închipui, și nici nu încerc. Atâta doar că s-a cațărat cu chiu cu vai în pom, și a reușit să ajungă la craca cu pricina, ghidat de noi, care parca asistam la filmările pentru “Tarzan, omu’ jungli”. Sărmanul băiat se întindea și se răsucea în toate felurile, sfătuit de noi cu bunăvoință prietenească și competență de connesseuri, bucuroși că-l putem ajuta, după umilele noastre posibilități, să pătrundă triumfal pe porțile cunoașterii.

“Uite alea d-acolo, da...ce naiba faci, mă, un’ te uiți, craca aia din stânga, așa, mai jos puțin...ia vezi...”

“...sunt amare, bă, nu-s bune...”

“Cum naiba, băi Ninele, tu ești sigur c-ai luat din alea din care ți-am arătat, ia vezi...”

...și tot așa, până a iesit la balcon un tip ce ședea la eajul unu, și ne-a informat că el lucrează de noapte și că ar vrea să doarmă la ora respectivă. Cât o mai fi trăit Ninel cu impresia că ghindele sunt bune de dulceață, nu știu, că mai apoi am evitat cu toții să deschidem discuție pe subiectul respectiv. Mult mai târziu, când eram ieșiți la “Comedia” pentru o bere scurtă, Cornel a zis așa, într-o doară, uitându-se lung pe geam: “mamă, ce-ar fi mers niște ghinde la berea asta...”, noi, cum am putut, ne-am înabușit un zâmbet, iar Ninel s-a facut puținel cam rosu în obrăjori. Dar asta a fost tot.

Primavara

Cerul l-a umplut primăvara de mirosuri sălbatece și blânde. Din pământ, iarba încearcă din greu să străbată printre frunzele pe jumătate putrede. Mă bucur strivind amestecul ăsta de ce-a fost și ce-o să fie (sadism scuzabil, efemer, pe toți ne bântuie astenia acum, că iarna a trecut) îmi privesc urmele lăsate, pasul se prinde în pământul reavan și rămâne acolo, parca abia așteaptă să scape de mine. Apa lacului e străvezie și proaspătă, zăpezile și ploile au spălat-o de jegul lăsat peste vară de înotătorii vajnici. Algele unduioase – blestemul pescarilor, i-au tâlhărit cât au putut de ace și gută – împlinesc liniștea darnică a “gropii”. E un nume ciudat, “Flax”, mereu m-am întrebat de unde o fi venit, dacă așa l-a chemat pe vre-un individ, sau dacă e doar o poreclă. Oficial, “zona de agrement” se chiamă Parcul IOR, dar vechiul nume este încă folosit, mai ales pentru porțiunea mai puțin amenajată de dincolo de pod. O broasca țestoasă se îndreaptă spre nu știu unde, este o apariție stranie aici, aproape că frizează incredibilul, cum de-o fi supraviețuit printre casetofoane și sticle de bere, peste puțin va începe din nou demența, vai de capul ei... O necajesc și eu întorcând-o mereu din drum, ea acceptă totul cu înțelepciune, mai devreme sau mai târziu tot o să scape de nebun, încercă să găsească o direcție optimă, în fine o las în pace și ea plonjează bâlbâdâcînd în baltă. O urmăresc cum se duce spre adânc și se ascunde printre ierburi, trebuie că are ea vre-o afacere, ceva, pe acolo, știe ea ce știe.

Într-o seara

S-a întâmplat astfel: Elena, nevasta lui Ștefan, e stewardessă. Venind de la Cluj, cineva a rugat-o să ia un pachet pentru un prieten din București, spunându-i că înăuntru e o rață. Elena a acceptat, era o chestie simplă care nu lăsa să se întrevadă nici un fel de neplăceri. Faza s-a petrecut repede și curând după plecarea respectivului, a descoperit că e vorba de o rața vie, amănunt ce nu intrase în calculele Elenei. După o vreme, respectiva pasăre a reușit, naiba știe cum, să iasă din cutia ei de carton, și a început să zboare prin avion, dovedind o vitalitate și o bună dispoziție greu de bănuț. Insuccesul deplin al colectivului de stewardesse în încercarea de a prinde rața a rezultat în solidarizarea în masă

a călătorilor, determinându-i să intervină activ în soluționarea problemei, era doar o chestiune de într-ajutorare cetățenească, nu puteau să stea așa, cu mâinile în sân, și să privească nepăsători la strădaniile semenilor lor. Într-un final, aproape de cerul Brasovului, jocul de v-ați-ascunselea luă sfârșit, și rața fu din nou introdusă în cutia ei, care în prealabil a fost trecută printr-un minuțios proces de ranforsare și verificare.

Adevărata situație critică s-a ivit însă mult mai târziu, când, ajunsă acasă, după ce și-a tocit cam un centimetru din degetul arătător pe discul telefonului, Elena a anunțat entuziasmată că respectivul destinatar nu e acasă, că atare trebuiau să se îngrijească cumva de sărmana pasăre ce începuse, după atâtea ore de stat în cutie, să-și cam dea duhul. Întrucât după alte câteva ore de încercat la telefon, datele problemei rămăseseră identice, a fost necesară convocarea consiliului de familie și prieteni pentru a găsi un răspuns la întrebarea, “ce facem cu rața?”. Propunerea mea onestă de a o contacta pe Margareta Pâslaru, care potrivit repertoriului etalat într-un film de mare succes, se pare că avea cunoștințe temeinice în domeniu, a fost respinsă cu oarece lehamite, chiar vehemență, pot spune, de către ceilalți, o atitudine ce mi-a așternut o ușoară umbră de mâhnire în suflet, sentiment pe care mi l-am exteriorizat prompt, dar fara succes. În disperare de cauză, a fost contactat prietenul nostru Gogu, ornitolog cu îndelungate stadii de lucru în Deltă, și care ne-a promis solemn că se va înființa la față locului cât mai repede cu puțință.

În așteptarea susnumitului, stau cu Ștefan în baie, domiciliul ad-hoc al raței, îi admirăm culorile penelor, superbe de altfel, și ne întrebăm ce naiba să-i mai facem să-i intrăm în favoruri. I-am oferit de mâncare tot ce ne-a trecut prin minte, inclusiv ciocolată și ardei umpluți, ea a refuzat cu îndărătnicie să guste măcar, a băut doar puțină apă. Din când în când, în semn de protest, scate câte un “mac” gros, de parca ar cânta la trombon. Din cinci în cinci minute Elena ne strigă din sufragerie întrebându-ne dacă “bruta” e în toate facultățile ei fizice și dacă are un comportament normal, parca noi știm ce-i aia “normal”. Având în vedere că biata pasăre este aproape înfășurată în sfoară pentru a preântâmpina alte izbucniri de temperament de genul celor din avion, da, putem zice că se comportă “normal”.

După o oră, apare și Gogu, ce locuiește de fapt la numai câteva blocuri mai încolo, și care are pe el doar un halat de baie de-al nevesti-si, “jłapi”, un turban facut dintr-un prosop de baie, dar cu ceasul la mână – la ce naiba i-o fi trebuit ceas? Ne găsește holbându-ne spre cada de baie, îi arătăm rața, și îl cuprinde un entuziasm brusc, de sus până jos: “păi ăsta-i un rațoi de un an!”. Exact ce vroiam noi să știm. Acum, că totul s-a rezolvat la modul cel mai fericit cu puțință, putem în fine, să ne relaxăm, să ne aprindem o țigară, și să bem un pahar de bere! Ștefan stă pe capacul WC-ului, cu față luminată de revelația momentului, “extraordinar, Gogule, stai așa să-i spun și maica-mi, mamăăăă... auzi ce zice Gogu, că chestia asta e un rațoi de un an, nu-i așa că e formidabil?”

Gogu însă nu are timp de miștoul nostru, caută pasărea la picioare să vadă dacă nu are inel de înregistrare, nu găsește nimic, o mângâie și-i desfăce larg o aripă minunându-se de culori. Apoi ne ia la rost.

“Are gusa goală, voi sunteți criminali, nu i-ați dat nimic de mâncare...”

“Nu, Gogule, în afară de tot ce-am găsit în frigider, nu i-am dat nimic altceva. De fapt, ar mai fi niște varză murată pe balcon, dar am bănuit că n-o să să dea în vânt după ea, așa că am renunțat, dacă am greșit te rog să ne ierți, n-o să mai facem, îți

dau cunvântul meu de onoare, uite, o vom păstra toată pentru o viitoare ocazie. Tu zii acum ce naiba facem cu rața, că nu dăm de beneficiar, și ni-e să nu moară, naibii”.

Faptul că acum ne-am familiarizat cu genul și specia carora le aparține zburatoarea nu ni se pare un adaos prea consistent în soluționarea problemei, dar ascultăm în continuare, cu răbdare și oarece admirație, o prelegere despre condițiile naturale în care această viețuitoare își desfășoară ciclul vieții, ne îmbogățim discuția cu termeni ca habitat, ecosistem, bionișă, și timid, îmi exprim părerea că peștișorii din acvariu și stuful ornamental din sufragerie ar putea suplini într-o oarece măsură ce-i lipsește raței să se simtă bine. Ștefan se bate cu palma peste frunte aducându-și aminte că mai are niște cutii de sardele, o grea dilemă vine să întunece această luminoasă explozie a spiritului, îl întreabă pe Bio-Gogu ce crede el că-i place raței mai mult la pește, usturoi sau lămâie, bruta se dezlănțuie măcaind, cineva din vecini bate în calorifer că tocmai se termină telejurnalul de noapte și probabil că respectivul vrea să se bage în pat, demascam fără cruțare, într-o luare ad-hoc de atitudine, înclinațiile mic-burgheze către revizionism, lene și huzur a unora dintre semenii noștri, rața ne aprobă măcaind în continuare, cu veselie. Cu părere de rău, anunț oficial că este timpul să plec acasă, Ștefan mă privește crunt, mă simt cuprins de rușine și caință.

A doua zi am aflat că, spre miezul nopții, s-au limpezit apele, respectivul destinatar fiind găsit, în fine, la telefon, și venind într-un taxi să-și ia cadoul, sau datorie, sau ce-o fi fost.

Primavara

Printre câmpuri, drumul se strecoară cu șerpuiți lungi, line, adâncindu-se sau urcând, din când în când, dintr-o vale mica, abia simțită. În răstimpuri, de-a dreapta sau de-a stânga, în depărtare, apar solitari, ori câte doi-trei laolaltă, pomi, spărgând monotonia întinderii de tărână. Sunt duzi mari, bătrâni, puși de oameni să aibă loc de adăpost împotriva arșiței, vara, pe timpul răgazului de prânz. Din sat până la râu sunt cam doisprezece-treisprezece kilometri despărțiți la jumătate cale de o fântâna cu roată. Buduroaiele, de vechime și umezeală s-au acoperit cu mușchi gros și moale. Verdele hrăpăreț a cuprins și găleata de lemn, și o senzație ciudată, apropape halucinantă, te cuprinde când bei, de ești obișnuit s-o faci numai din pahar de sticlă. Puțul este foarte adânc, lumina nu prea ajunge până jos, și apa se vede doar că o umbră neagră, un cerc mic cât podul palmei, undeva în fundul pământului, trimițându-și mesaje reverberate când picături cad din găleata urcând.

Dintr-o data câmpul se rupe în față, în dreapta drumului o cruce mare cât un stat de om, încrustată cu litere chirilice cioplite în piatră, anunță parca sfârșitul țarinei. De aici încolo drumul se numește “șughită”, și coboară îngust, tăind înspre râu malul înalt cât Intercontinentalul. Pe alocuri nisipul amestecat cu praf e adânc de două palme, panta e mare și încălțită. Decorul se desprinde dintr-o alta lume, râpe înverșunate, colțoase, încercarea să te opreasca, să te alunge. Tot atât de brusc cum a început, “șughita” se lărgeste pe negândite, și o țară nouă și calmă îți apare privirilor. Din gura râpei până în apa Ialomiței sunt cam trei sute de metri, dar în multe locuri râul taie de fapt direct în malul înalt și vertical. Aici, în lărgime, este locul pe care a fost așezat satul în vechime.

De trei generații, din cauza inundațiilor de fiecare primăvară, oamenii s-au mutat spre miazăzi. Au rămas temelii bisericii și câteva cruci în cimitir. O mica grădină de legume ascunsă după un colț de mal, și un mic lac artificial, cam cât doua terenuri de fotbal, înconjurat de o mulțime de măslini sălbateci și cucerit definitiv de stuf și papură, sunt noile amenajări. Din toamnă până-n primăvară, însă, nu calca nimeni pe aici. Râul face un cot mare, de fapt pe mulți kilometri cursul e nehotărât, sinuos. Peretele abrupt al râpei l-a oprit și întors din drum. Apa a acceptat, dar a ros din mal încet și sigur, formând un fel de streășină imensă ce probabil că se va surpa cândva.

Nu avem corturi, ne-am pus sacii de dormit direct pe iarba abia răsărită. Din când în când, un fel de pudră lichidă coboară spre noi din norii sprijiniți parca pe culmile râpei, nu de ajuns de udă să treacă prin materialul hanoracelor. Ne-a chinuit însă mult până să aprindem focul, lemnul îmbibat de umezeală s-a lăsat cu greu prăduit de flăcări. Nu e frig de loc, și miroase a sălbăticie. Îmi place tare mult aici, în copilărie plecam de acasă, din sat, și hălăduiam în neștire printre maluri, uneori dormind peste noapte la câte o stână încropită doar pentru vara.

Stau băgat până la nas în sacul de dormit și mă gândesc la nimic. Cițiva ulii se rotesc deasupra noastră – ne-or fi crezând tocmai nimeriți pentru micul dejun?

Ceasul e trecut puțin de ora șapte. Mihai a ieșit din scutece și s-a apucat să facă ceai. Până să fiarbă apa, s-a dezbrăcat și s-a dus să se spele în Ialomița. Ne-am luat cu noi tot felul de unelte de pescuit cu gândul să mâncăm ce prindem, totuși, într-o explozie de inspirație, am hotărât că bagajul să includă și cutii de conserve, plus.

Mă extrag abia-abia din sac, nu că mi-ar fi lene, dar mă simțeam bine acolo, înăuntru, adunat în mine și cu liniștea asta de început de lume venind din pământ și din cer. Aerul curat îmi pătrunde în fiecare colțișor al trupului, odată cu o vagă senzație care treptat, se transformă, văzându-l pe Mihai, în certitudinea zdrobitoare că a mă spăla până la brâu, considerând circumstanțele, înseamnă să mă expun de bunavoie gripei, pneumoniei, meningitei, și altor tot felul de maladii groaznice. Puțină apă pe față e deajuns, mă simt refreșisat până peste poate, e timpul să pun niște oua în tigaie, că mă cam ia cu amețeli la stomac. Emil apare venind întins dinspre deal. I-am spus ieri că trebuie să fie câteva stâne împrăștiate în marginea arăturilor și s-a dus să le caute, poate găsește ceva, niște brânză sau alte produse d-astea. După ce s-a preumblat vre-o ora printre câmpuri, a găsit o fine o târlă, dar nu era nimeni acolo, vreau să zic oameni, doar oile închise într-un saivan, și cinci-șase cațeluși drăgălași și binevoitori, ce l-au primit cu caldura și o dorință nestăvilită de a-l face să înțeleagă macar câteva din elementele de baza a idilicei vieții pastorale. Emil a încercat să facă vocalize cu formule de genul “cuțu, cuțu, cine e un cațel frumos și deștept?”, dar probabil că respectivi apărători de stână erau obișnuiți să asculte de cu totul alt fel de îndemnuri, mult mai directe și cu referințe mai vaste și mai variate, cu puternice accente vernaculare, așa că în fine, a trebuit să se retragă discret.

Ouale sunt nemaipomenit de bune, mai tragem și un gât de vodcă, așa, de dimineață, pentru revigorare și apetit.

Pe malul Ialomiței găsim un trunchi de copac lung de vre-o cinci metri, adus de ape. De tăiat nu-l putem tăia cu briceagul, ne chinuim deci să-l târâm întreg înspre foc. E greu al năibii, jumătate mai stă înca în apă, apucam de ce putem și tragem de ne ies ochii din cap. Nu mai are coajă pe el, lemnul a rămas neted și lucios, trebuie că să fie doi-trei ani de când zace acolo fără să-l ia nimeni în seamă. Lemnul e înca bun, îmi pare să fie

salcâm, nu l-a putrezit nici un pic apa, dar tare mi-e teamă că muncim aiurea, n-o să se aprindă. Ori poate dacă turnăm pe el o cisternă-două de benzină. Cu chiu cu vai reușim să-l aducem la tabără, și proptim capătul mai “uscat” peste foc. După câteva minute începe să fâsâie și să pocneasca, apa iese din el fierbind. Stăm și ne uităm așteptând minunea, ne-am aprins câte o țigară, după un effort susținut cel mai bun lucru e o țigară și un gât de alcool curat și tare, în speță, vodkă. “Băi tovarăși, știți ceva, haideți, pupa-v-aș, să mergem să mai cautăm chestii flamabile, că ăsta nu prea cred că are de gând să ia foc”. Are dreptate Mihai. Ne împrăștiem care-ncotro. Mă îndrept cu hotărâre înspre “încolo”, și deodată îmi apare în față, aproape ascunsă într-o adâncitură mica chiar pe buza malului, un fel de baraca amărâtă a stației de pompare pentru grădina de legume. Cum de nu m-am gândit? Construcția e un cub de cărămidă, cam de doi metrii pe doi, cu un șopron mic, în față. La ușă, un lacat cât toate zilele. Fac un tur de recunoaștere împrejurul arătării – gata, am găsit. Pe un perete, într-o ramă de lemn vopsit în roșu acum mulți ani, un “Puct PCI”. Adica o cazma și un târnocop, cuprinse de rugină. Iau târnăcopul pe umăr și mă întorc fluierând către tabără. Ceilalți nu se văd, umblă prin coclauri. Trag cum pot trunchiul mai la o parte, și încep să-l sparg. Îl simt necrezut de tare, nici n-ai zice c-a zăcut atâta vreme mâncat de ploii și de zăpezi. Dau cât pot, simt că afară se face din ce în ce mai cald...

După o jumătate de ora de munca silnică, reușesc să desfac câteva bucați bune. Mă oresc să-mi șterg transpirația – trunchiul ăsta era bun de grindă la casă. Mă apuc iar de treabă, și într-un final reușesc să termin de spart jumătatea ce nu stătuse în apa râului. Parca nu mai am mâini, nu îmi mai simt degetele, și doar sunt deprins de la depozit cu munca brută, dar trunchiul ăsta m-a dat gata. Se văd și Mihai cu Emil întorcându-se, târând ceva după ei. Au găsit un butoi părădit. Au făcut doagele grămadă, le-au legat pachet, și le-au târșăit așa preț de vre-un kilometru și mai bine. Mă întreb cun naiba o fi ajuns butoiul prin sălbăticia asta, dar nu contează, avem lemne pentru restul sejourului. Aș bea un ceai, îi întreb și pe ceilalți, și mă apuc să-l pun la fiert.

“Auzi, messire, ști că pe lacul, sau balta asta, e o barca?”

“...că-n poezeaua aia a lu’ Eminesco...”

Remarca lui Emil, dar mai ales tonul, ne face să pufnim în răs, și mă înec rău cu fumul de la țigară. Îmi dau lacrimile, dar nu mă pot opri.

“De fapt seamănă mai mult a lotca și e aproape putredă, dar cred că plutește. E trasă pe mal, răsturnată cu fundu-n sus, ce zici, o încercam?”

“Stiu barca asta, Danule, o țin minte, eram de vre-o opt-nouă ani când fugeam de acasă de la unchi-meu și venam aici. Mai aveam doi prieteni, doi baiieți din sat, ne-am plimbat de câteva ori în ea. Cred că e mult mai bătrână că noi”

Ceaiul e bun și aromat, acum că nu mă mai agit îmi dau seama că afară nu sunt o sută de grade Celssius așa cum mi se păruse când spărgeam trunchiul de salcâm, nici frig nu e, dar, totuși, trebuie să-mi trag pe mine hanoracul, lichidul din cana de tinichea îmi da o stare de mulțumire și comfort.

Ne opintim să întoarcem barca în poziția normală și s-o tragem la apă. E destul de mare, aparent îngustă pentru cât e de lungă. Smoala e crăpată și pe alocuri se desfac bucați, nu e nici o primejdie însă, sunt multe straturi adunate an de an. Înăuntru găsim doua vâsle mari și foarte grele. Sunt tăiate fiecare dintr-un singur lemn, abia lățite la un capăt, nici nu te gândești că pot împinge apa. Pe mal, mâl mult și adânc. Mihai, prevăzător, are cu el o pereche de cizme de cauciuc, eu și Emil bocanci înalți până la jumătatea tibiei – marca “Peterson”, făcuți la Constanța! – mă doare sufletul când îi simt

intrând până peste gleznă în clisa moale, o să am de lucru să-i curăț, barca însă deodată prinde apa sub ea și începe să plutească.

Foarte incomode vâslele, trag eu la una și Mihai la cealaltă. Dăm un ocol bălții să vedem ce și cum. Asa cum spusei, nu-i prea mare, și are conturul malurilor destul de neregulat, în funcție de stuful ce a crescut frumos și bogat, și care acum începe să înverzească din nou. Mai ales într-o parte, a acoperit mult din luciul apei și din malul noroios, cred că e un mic izvor acolo venind pe sub pământ, ori poate s-o fi infiltrat apa din râu. Ne proptim cu botul bărcii între tulpini, și ne apucăm să alegem de undițe. Găsim câteva, o frumusețe, lungi și drepte și nu prea groase. Le încercăm mlăduindu-le în aer, îmi place să simt în palme netezimea tulpinilor uscate, eu și Mihai luăm câte două, Emil își alege trei. Vâslim tare și cu forță înapoi, abia aștept să le am gata de acțiune. Deodată, Emil ne sevește o întrebare de baraj:

“Auziți, noi întâi mâncam ce-am adus, sau așteptăm să ne înfruptăm din ce prindem?”

Zisă cu tâlc. După dezbateri furtunoase cadem de accord să desfacem niște conserve de fasole cu costiță, că oricum o să stăm destul de mult pe baltă și o să ni se faca iar foame pentru cât pește om prinde. Frigem și niște slănină și o trântim peste fasole. Adevărul este că mi-e foame, mănânc cât cuprinde, și mă apuca o dorință nespusă de a mă băga un pic în sacul de dormit.

Eu cu Mihai coborâm pe malul opus al bălții, unde e pământul un pic mai ridicat, hai să-l numesc un semi-promontoriu, că altfel nu am idee cum. E un loc bun, e și apa ceva mai adâncă, poate avem noroc. Emil își mână barca și se proptește în buza stufului. Nu adie nici un pic de vânt. Și e atâta liniște că mi-aud răsuflarea. Îmi potrivesc plutele, vre-un metru și jumătate de apă, și încep să aștept minunea. Mihai e la câțiva pași de mine, gata, a intrat și el în joc, stă atent și privește bucațelele de vârf de cocean de parca ar păzi o comoară. După un sfert de oră se plictisește și ne anunță că întrucât a uitat să ia sticlă de vodcă, trage o fugă până la tabără. “Vezi și de focul ala, Miha, că de se stinge, nu-l mai aprindem noi nici la paștele cailor, cu lemnele alea ude”.

Am început să-l înțelegem pe omu' primitiv, avea le ce se gândi, săracul. Pluta intră cu totul sub apă, mă reped și trag de băț. Primul păcalit e un caras strălucitor, puțin mai mare decât palma. De altfel, nici nu cred că sunt mai mari aici. Îl strig pe Emil și îi arăt peștele. Îmi face semn cu mâna, și își vede de ale lui.

Primavara

Tot e în drum, întorcându-mă din oraș, trec pe la agenția de turism unde lucrează Bebelu, că orice om prevăzător, în afara faptului că “are-n casă un tractor” după cum zise Mihai, trebuie să-și aranjeze din timp biletele pentru la mare. Mă dau jos din treleibuz și, de undeva dintr-un fund de gând ascuns într-un cotlon de creier, îmi vin în minte ani de liceu, în stația asta am așteptat zi de zi pe “92”. Ridic instinctiv privirea să văd dacă printre crengile pomilor se mai află încă acel ceva nelamurit, misterios și dubios ce putea fi o bucată oarecare de material textil, sau la fel de bine, am convenit cu Pepe, o blană de pisica, care a rezistat, ajunsă acolo printre ramuri naiba știe cum, atâția ani de zile, de mai sunt încă zdrențe bălângându-se, de nici nu-mi vine să cred, mi se pare formidabil,

lumea din stație se uită la mine și apoi ridică privirile cautând cu interes ceva demn de privit, ei nu găsesc nimic interesant, câte unul se mai uită odată încercând să se convingă că nu a greșit.

Belel mă întâlmpină voios, “Hai dom’le, credeam că nu mai vi să vezi ce naiba-i cu lumina asta, am dat telefon de cinci ori la IDEB, dom’le, chiar așa, ne lăsați să ne chinuim, păi noi suntem ocupați, dom’le, avem treabă, ia uite, avem de servit populația, așteaptă oamenii...”. Sunt năucit, mă uit la el cu ochii cât cepele, mi-a pierit graiul și nu înțeleg o iota din ce se întâmplă, “...tabloul de siguranțe e în spatele ușii ăleia, pe hol, în dreapta”. Mă ia de mâna și mă bagă pe o ușă, n-am reușit să zic nici o literă, în urmă îl aud comentând cu lumea din agenție, “...dom’le, sunt extraordinari ăștia, abia se mișca, zău, și noi nu ne mai vedem capul de treburi”.

Holul e mic, are cam trei metri și lat cât ți-ai ține coatele depăratate de trup, abia are loc un om matur, exista un bec fluorescent ce luminează din tavan, și în spațiul ăsta limitat îmi da o senzație ciudată, mă face să mă cred un pic nebun, parca aș trăi o pagină din Kafka, în stânga o ușă ce abia se ține, ducând spre un WC pentru toate sexele, la fel strâmt că nici n-ai loc să-ți dai pantalonii jos, uite și tabloul de siguranțe, de fapt ghicesc, este o ușiță metalică în perete, altceva ce ar putea fi? O deschid, și dintr-o dată totul se clarifică, încâlcita enigmă în care fusesem azvârlit fără milă și remușcări, își eliberează secretele ținute cu atâta strășnicie în fundul ăsta de pământ, o sticlă de vodcă Krepkaya stă așezată înăuntru că un idol în altarul său, împreună cu două pahare mici de un “deț”, să nu-i fie urât așa singură. Mă apuc de treabă și “repar” repede două-trei “siguranțe” după care mă întorc bine dispus în agenție, la întorcere drumul nepărându-mi nici pe departe atât de sinistru.

“E în regulă, gata, s-a aranjat, totul funcționează la parametrii normali”

“Aaaa...da? Stai puțin să termin cu doamna și vin și eu să văd...”, și Bebelu continuă să-i explice celei din fața ghișeului că înca nu are nimic disponibil la Mamaia, dar că să-i lase numărul de telefon și o să sune el imediat ce primește ceva. Mă uit mai bine la doamna, are cam treizeci de ani, arată excelent, dar sunt convins că Bebel stând pe scaun de partea cealaltă a tejghelei ce are o margine înaltă pe care clienții se pot sprijini cu coatele, nu realizează că respectiva trebuie să fie pe puțin cu zece centimetri mai înaltă decât el, și estimarea mea este destul de conservativă. Încerc prin gesturi să-l fac să înțeleagă care-i situația, dar nu-i pica fisa și mă las păgubaș.

Până una-alta, casc gura la pliante și tot felul de afișe și fotografii. Geamul de la stradă, mare cât tot peretele, aduce viața trotuarului aproape, nu te plictisești niciodată stând pur și simplu și privind trecătorii. Vis-à-vis e un camin de fete de la nu știu care liceu. Seara, mai ales iarna că se aprind devreme luminile în camere, Bebelu are un spectacol bunicel. Îmi aduc iarăși aminte de ani de liceu, ne mutaseră temporar, parca prin anul doi, într-o clădire chiar aici în spatele “Nufarului” de după colț. Gardul din spatele curții scollii dădea direct în Calea Moșilor, era greu să ne prindă profesorii pe la ore, mai ales în trimestrul trei, printre motive fiind și acela că la “Izvorul Rece” berea era întotdeauna proaspătă, și mi-aduc aminte că făceau și o fasole cu ciolan absolut înebunitoare. Cu gândul la fasole a început să-mi plouă în gură de poftă, vodka a contribuit și ea din plin la senzația de foame ce simt cum începe să-mi găurească stomacul.

“Ce-i, bă, ce-ai rămas așa că bou’?” Liviu mă scoate din contemplație în modul lui subtil diplomatic ce-i caracterizează intens conversațiile cu prietenii. Ne retragem

discret spre poarta raiului, ciocnim și ne urăm noroc, alcoolul tare coboară mai întâi în stomac și apoi se împrăștie cu imparțialitate spre toate ungherele trupului.

“Monșer Bebel, ia ascultă, ție nu ți-e foame, așa, măcar un pic?”, încerc eu marea cu degetul.

“Ba da, dar nu mai am nici o lețcaie, am dat toți banii pe vodcă”.

“Lasă, hai că am eu niște parale, hai să băgăm ceva în noi că sunt lihnit, dacă nu mi pui mâncare pe masă în următoarele cincsprezece minute, devin canibal și mă dau la clientela ONT-ului”

Pe ușa agenției apare un mic dreptunghi de carton ce zice că: “Sunt la centrală, telefon 14.83.10”

“Auzi, mă, și dacă dă cineva telefon după tine?”

“Nu dă nimeni, fi liniștit, nu merge nici un telefon public de prin apropiere”

“Păi, și dacă le-au reparat?”

“Păi dacă le-au reparat, nu mai văd băieții de la depanare bilete la mare, te-ai prins?”

NU CRED! Nu pot să cred, așa ceva e de domeniul fantasticului, Vladimir Colin, nu se poate întâmpla în lumea noastră cea de toate zilele. Mă opresc și-l privesc pe Liviu și nu știu ce să zic, și probabil am o expresie a feței corodată și ruginită, că Bebel mă ia ușor de braț și mă anunță cu blândețe să-mi țin cumpătul că imediat după colț e o pensiune. “Nu, Liviule, nu de foame...”, dar nici nu știu de fapt cum să-i explic.

Pensiunea respectivă e un Lacto-Bar. Ne rotim ochii prin jur: mămăligă cu o brânză fleșcailă, oua ochiuri și alte d-astea. Cam puțin. Renunțăm, și intrăm pe colț, la “Miorița”. Miroase a ciorbă de burtă, semn bun. Un chelner tinerel de tot, cred că abia a terminat liceul, apare și ne întreabă grăbit ce vrem. Bineînțeles că îl cunoaște pe Liviu (tot bilete la mare) și ne aduce doua ciorbe cum n-am prea văzut prin București. Îi mai cer și un ou și supliment de smântână, apoi despart gălbenușul de albuș și-l stivesc într-o ceașca de cafea, cu puțină zeamă din ciorbă, și totul în farfurie. Pun smântână cât cuprinde, oțet la fel. Simt cum renasc. Ardeii iute e întradevăr iute, încep să mă topesc pe dinăuntru și gura îmi este numai flăcări, trebuie să-l sting cu ceva, dar bere după ciorbă nu merge, drept care mai luăm și doua porții de limbă cu măsline.

Bebelu termină de mestecat, goleşte jumătate din paharul cu bere, și se lasă lăfăindu-se pe speteaza scaunului aprinzându-și o țigară.

“Auzi, tu ce faci după asta?”, mă iscodește printre rotoace.

“Mă duc acasă, ce naiba să fac?”

“Ști ceva, îți dau niște hârtii să i le duci lu’ Radu la minister, că trebuie să aștept un grup să le dau o excursie la Brasov”

Accept, în fond nu sunt decât doua stații de troleibuz și câțiva pași pe trotuar. Radu era însă în ședință, că atare i-am lăsat vraful pe birou, rugând o madamă să-l informeze despre sursă.

Când cotesc pe bulevard, cam pe unde era cârciuma aia cu acvarii în vitrină, o tarabă de Loz-în-Plic. Vânzătorul, ușor nears, într-un halat cu mult mai deschis la culoare decât albastrul inițial, tocmai își ia masa. Are o jumătate de pâine intermediară, și o legătură de ceapă verde. Ceapa n-a mai spălat-o, îi rupe doar moțul cu rădăcini, și capătul frunzelor. Întinge în sare, și țesutul mustos și proaspăt al plantei troznește în mușcatură. Nu pare deloc afectat de simplitatea listei de bucate, ba chiar aş putea spune că e într-o pasă excelentă. Privește în jur senin, și din când în când scutură un inel de sârmă pe care

stau înșirate lozurile. Rămân să-l privesc, mănânca cu atâta pofta că deși abia am terminat de făcut același lucru, de mi-ar oferi și mie, zău că n-aș refuza. După ce termină, face cocolos ziarul pe care avusese bucatele și îl arunca în coșul pentru “necâștigătoare”. Scoate apoi un pachet de “Mărășești” mototolit rău, își alege o țigară pipăind-o îndelung și își începe siesta delectându-se cu fumul albăstrui. Ia ui-te, domnule, omul ăsta l-a desființat pe Pantagruel, pe cuvânt de nu! Și e fericit cu pâinea lui cu ceapă și cu “Mărășeasca” strivită și scuturată pe jumătate, și nu se mai gândește ce-o să faca de acum în zece ani dacă nu intră la facultate. Acum, că a terminat și de fumat, mă proptesc în față tarabei.

“Sefule, aratămi-l pe ăla cu mașina, că fac cinste”

“Ieri am dat una...Lada 1200...doua puștoaice...”, aiurea, parca eu nu știu poezia.

“...ui-te, îți deschid o pungă nouă”

Îi dau zece lei și aleg un loz. Ce să-l mai filez, îl deschid dintr-o data. Zece lei!

“Ia uite, vezi norocul, mai trage unul”. S-o creadă el! Niciodată nu am câștigat de doua ori la rand.

“Ce să mai trag, nu mai trag nimic, că dacă am câștigat odată, s-a dus bafta”

Cu toate insistențele lui, îmi iau înapoi cele doua monezi de “cinci” și plec. Adevărul este că nu prea sunt eu băftos la chestii d-astea. O singură dată am avut un noroc monstru. Eram chiar înaintea examenului la liceu. Mă întâlnesc cu un prieten, Nandu, chiar la capătul lui “92”, și ne oprim la o tonetă. Eu trag pe bani lui, el pe ai mei, câte zece lozuri de trei lei, fiecare pe rând, fără să spunem ce scrie înauntru. La sfârșit, l-am șocat pe sărmanul vânzător. Doar doua sau trei erau “ne”, restul de șase și zece lei. În drum spre casă ne-am apucat să cautăm pe marginea spațiului verde din fata complexului comercial, și eu am găsit unul cu patru foi! A doua zi am picat la examenul de “mate”. Noroc că de atunci n-am mai găsit un alt trifoi cu patru foi...

Îl las pe loz-în-plicist, traversez spre ”Inter”, și o iau prin spatele clădirilor către Gradina Icoanei, din capriciu. Sunt tare frumoase străduțele astea, îmi plac mult. Chiar spre Icoanei, vis-à-vis de Biserica Anglicană, rezemat de gardul unei grădini immense a unei ambasade, există un pom, un dud nemaipomenit. El nu e prea mare, de fapt arată cam ca un tufiș mai înalt, dar are niște frunze cât o farfurie și duduțele aproape cât capșuna. În spatele gardului sunt închise câteva găini moțate, și de câteva ori le-am făcut să cotcodăceasca cu disperare, cațărându-mă pe gard când mai veneam seara de la film, la Patria. Nici n-am mai văzut duduțe de felul asta, cred că e unic, cel puțin în București.

Daca tot am ajuns până aici, mă gândesc că n-ar fi rău să intru la “Moldova”, zece minute, să trag o bere, că după atâta mers pe jos... Grădina e plină - bolta de viță ce ține umbră, și berea rece reprezintă puncte de atracție și refugiu pentru mulți din zonă, sau în trecere. Mi-aduc aminte, când eram de vre-o patru-cinci ani, eram cu tata prin oraș și am oprit, el pentru bere, eu pentru “Citro”, sticlutele alea mici și zgrumțuroase, era o nebunie de bun. Nu știu cum am făcut de am atins tubul fluorescent de la vitrina bufetului, s-a desprins și s-a făcut tândări pe dușumea. Pe vremea aia tuburile fluorescente erau înca o noutate, și costau că atare. Tata a plătît, dar nu mi-a zis nimic, m-a luat în brațe și m-a pupat, cred că eram așa de speriat că nici n-avea rost să încerce să mă dojeneasca.

Găsesc un loc la o masă cu alți doi indivizi, cer voie, și mă asez. Amândoi cred să fie trecuți de șaptezeci de ani, nu împreună vreau să zic, ci fiecare în parte, și unul are proporții respectabile. Un picol dechide o sticlă și-mi toarnă berea într-un pahar cu picior,

ținându-l aplecat, să nu faca berea spumă multă. Învață băiatul, învață meserie. Neavând ce face, îi ascult pe cei doi.

“...plouă, ninge, bate vântul, tu stai colea în dugheana ta, după tejghea. Mai vine un client – sal’tare domnu’ Costel, îl saluți cu respect și îi dai o juma’ de salam, măslina, ouă, zahar, sau mă rog, ce are omul nevoie, și când pleaca iar îl saluți cu respect. Vine altul, vrea lame de ras, îi dai lame. Altul vrea un sfert de “chimion”, imediat, se face, păi nu, clientu’ nostru, stapănu’ nostru. Îi servești pe toți la fel, cu onoare și fără să-i discriminezi, că d’aia ai marfă, s-o vinzi, păi nu? De nu pot plăti pe moment, nici o supărare, îi scrii colea în condicuță. Nu te doare capul”

Varianta asta la “gestiunea economica proprie” sună melancolic și are iz de album de fotografii decolorate, dar poate că n-ar fi rău să fie explicate și unor întreprinzători mai recentți, că nu sună tocmai rău. Îi privesc pe cei doi, și mă întreb de câte ori și-or fi spus reciproc aceleasi lucruri, aceleași amintiri aburite că geamul la de la baie, iarna. O chelnăriță cu niște proeminente pectorale care mă fac să mă îndoiesc că ar avea loc în troleibuz, cu atât mai puțin în taxi, mă scoate din contemplație și mă întreabă dacă mai vreau o sticlă, îi zic că nu, și îmi ia banii. Se apleaca un pic către masă, și mie mi se furnica pielea din creștetul capului până în tălpi. Mă uit după ea cum pășește, are un sarafan negru, scurt că mai puțin de atât se numea costum de baie, și niște picioare și-un fund care mă conving că nici vorbă să duca lipsă de... clienți!

Primavara

Nea Petrica Giosan conduce încet, dubios de încet. E adevărat că “T.V.”-ul ăsta e mai bătrân că mine, și că în afară de el nu are nimeni altcineva curaj să-i apese pe accelerator, dar nea Giosan stă mereu după program și-l meșterește iar a doua zi zboară cu el prin București. De pe scaunul mortului trag cu coada ochiului spre stânga încercând să prind pe față lui vre-o expresie care să mă lămureasca. El stă privind concentrat înainte, și nu-mi dă nici o sansă. Cu o mână își allege o țigară dintru-un pachet de “Mărășești” obosit și murdar de vaselină, îmi cere foc, și apoi își drege glasul. Aha, asta așteptam.

“Mai, Cosmine, io zic că n-are nici un rost să ducem tot ce avem aici la fabrica aia” – și luminează se facu!

“Adica cum, nea Petrica?”

“Păi io ziceam că să trecem mai întâi pe la un depozit d’ăsta de colectat hârtie, și să mai lăsăm ceva, că e destul oricum”

Sună amuzant. Deci d-aia se bucurau tipii de la depozit și se îmbulzeau care mai de care să plece cu el. Eu n-avem de fapt nici un chef, după ce am încarcat camioneta cu cartoane și hârtii de ambalaj, aș fi vrut să trag o fugă la “Comedia”, la o bere. Șefu’ m-a luat din zbor, și ăla am fost, n-avea rost să mă iau la hartă cu nea Fane, cu toate că nu mi-a picat bine. Acum însă, viața a început să mi se contureze mai în roz un pic.

Nea Petrica e cel mai liniștit sofer din câți avem. N-a luat niciodată nici o amnedă, și își lucrează singur rabla, face minuni cu ea. Nu vorbește decât când se supără, zice cinci vorbe, și după aia relache o săptămână. Nici nu ști când apare și când pleaca de lângă tine, merge că pisicile, de nu-l auzi. Lasă, că și de cât e de slab, mai mult plutește decât calca. Nu e zi când merge cu noi la gară sau la vre-un alt depozit să nu parcam și la

o bere. Se ametește, își transformă hârbu' în rachetă, dar e cel mai sigur șofer din câți cunosc. Acum însă continuă să conducă cu douazeci la ora, și mă iscodeste fără să întoarca privirea.

“Ei, ce zici?”

“...păi, știu și eu...?”

Cartoanele de ambalaj trebuie să le ducem la o fabrică de hârtie, sau cam așa ceva, undeva înspre capatul tramvaiului “19”, la mama naibii, să semnez și să iau chitanțele. Adevărul este că nimeni nu știe precis cât avem în camion, șefu' a scris o cifră estimativă, noi n-avem cântar la depozit, or să ne cântăreasca la destinație. “Dacă matale zici că ști un loc...”. Se entuziasmează brusc, și apasă pe accelerator - “E chiar aici, după colț”. După ce terminăm treaba, îmi întinde cincizeci de lei și o luăm spre destinație.

Fabrica asta arată destul de nouă, că de altfel toată platforma industrială respectivă care se extinde continuu. Mai înainte, pe locul ăsta a fost o livadă de cireși, cu adevărat imensă. Au mai rams pomi pe ici pe colo, în curțile fabricilor și printre blocuri. Au o viață grea, îi jumulesc puștani de cum apuca fructele să se facă cât bobul de mazăre – ce, parca eu nu faceam la fel? Când vii dinspre oraș, pe dreapta, vezi un conac frumos, acum părăsit, dar ținându-se încă într-o stare incredibil de bună considerând zecile de ani ce au încercat să-l macine. A scapat de la demolări fiind izolat între pomi, pe porțiunea respectivă încă nu s-a construit nimic și acum își trece timpul așa, nebăgat de nimeni în seamă. Împrejur, douazeci-treizeci de pomi îi mai țin încă de urât, și-l consolează primăvara cu florile și parfumul, și apoi cu cerceii de cireșe.

Din cabina portarului vine pe geamul deschis larg către primăvară un miros de tocană care mă cam îndoaie. Da, așa este, mi-e cam foame. Mă proptesc pe o bară metalică din față geamului gheretei, cerând îndrumări. Eu vorbesc, iar el rupe o bucată de pâine, o înfige în furculiță, apoi întinge în gamelă, și o face nevăzută pe esofag în jos. Are și castraveciori murați, și mie îmi plouă în gură de poftă. Își termină îmbucatura apoi rămâne gânditor câteva clipe și fără să se scoale de la masă, îmi arată vag o direcție îndreptând furculița către singurul loc unde de fapt duce alea de intrare, adică spre fabrică. “Și cum o găsec pe madama asta?”, și-i arăt un nume scris pe un petec de hârtie rozalie. “...păi mai întrebați pe oamenii de acolo, trebuie ei să știe”. M-a lămurit, îi urez poftă bună, el dă din cap a mulțumire și nu poate să-mi răspundă că iar are gura plină și nu e frumos să vorbești când mănânci, sar în mașină și o luăm către “încolo”. Nea Petrica trage mașina sub un fel de șopron mare, iar eu plec în recunoaștere.

Cam pustiu și greu de străbătut. Pe jos, un fel de frișca maron se întinde până la un malaxor la nivelul solului, care înghite cartoane muiate cu aceiași poftă cu care își mănâncă portarul tocana. La un moment dat, pe o rampă de tren lipită de un zid ce aparent mărginește o hală, dau de doi indivizi. Stau și fumează și sparg semințe de floarea-soarelui, vorbesc despre nu știu ce cote la produse agricole, amărăciunea și contrarierea acoperindu-le glasul mai ales când ajunge în dezbateri problema cazanului de țuica – navetiști, e clar. Îi înțeleg pe chestia țuicii, îi înțeleg perfect, și mă simt cu sufletul alături de ei. “Ce să-i faci dom'le, așa-i la via noastră”, le servesc eu celebra traducere liberă a dictonului ce ne-a afectat atât de mult existența cotidiană, ei nu prea înțeleg sensul, dar înțeleg perfect cuvântul “vie” și mă privesc cu simpatie, “dar la sevicul aprovizionare îmi puteți spune cum ajung?”

Compasiunea mea sinceră le încalzește pe loc sufletele, măcar că referința servită îi face să mă privească în continuare cu niște ochi un pic confuzi, dar îmi dau un pumn de

semințe prăjite și brubonate, și încep să-mi explice cu o animație inexplicabilă, cum să o iau la dreapta prin hala cutare, urc o scară, o iau la stânga pe un hol, o ușă iar la stânga, alt hol, alta hală, și apoi mai întreb. Edificat pe deplin, încep pas cu pas cucerirea insulei Tyrului, regretând amarnic lipsa uni hărți și a unei busole. Mi se instaurează în minte impresia puternică și persistentă că asta-i un loc formidabil de jucat “hoții și vardistii”. Unde naiba or fi muncitorii, că doar n-or sta cu toții pe afară la spart semințe de floarea-soarelui? Dau de un hol – oare o fi unul din alea din explicațiile primite? Bat la o ușă, la întâmplare, și intru. Nici n-apuc să zic ceva că o voce cavernoasă venind dintr-un loc misterios și nevăzut, că în “Vrajitorul din Oz”, mă îndrumă cu duiosie: “La ghiseu, domnu’, ce n-ai văzut afișul, sau înca n-ai învățat să citești?” Tot nu vad pe nimeni, dar mă retrag strategic înapoi ușii, cercetez, și decopăr în perete o gaură tăiată cu fierăstrăul într-o placa de placaj vopsit în verde-crud, că un morman de praz stat doua zile la soare pe tarabă la aprozar. Aștept vre-o doua minute, nici un semn de viață, și îmi iau inima în dinți. Ciocanesc cu un gest gingaș, apoi aștept. Nimic. Repet operațiunea, cu senzația că profanez cu apariția-mi criminală acest loc celest. Capacul e dat, cu un gest energic, la o parte, și o clientă a secției de hematologie a policlinicii de cartier își face apariția în gaura verzulie.

“E pauză de masă, domnu’, ce, ai impresia că noi nu suntem oameni?”

Phii..! ce bou sunt, trebuia să-mi închipui, tocană și castraveciori murați, semințe la siestă, cum de nu mi-a trecut prin cap?

“Săru’ mânușițele amândouă stimată doamnă, caut aprovizionarea...vai, iertați-mă că îndrăznesc, n-aș vrea să înțelegeți greșit, dar nu pot să mă abțin...știți...ăă...aveți niște ochi superbi, absolut superbi...”

Un zîmbet timid înfloarește în pauza de masă de dincolo de ghiseu.

“Hai, domu’, chiar așa...ei, spune care-i baiul, ai nimerit, aici e aprovizionarea”
“...am venit cu niște cartoane”

“Aha, voi sunteți ăia, păi vă aștepam, au dat acum mai bine de o ora și jumătate telefon să ne anunțe. Ce s-a întâmplat, de ce ați întârziat atâta?”

“Da...ăă...am avut pe drum un necaz cu...” cu ce naiba am avut noi necaz? “...cu tacheții, cu jigleru’...cred”

“Aha, vi s-a rupt caruța-n drum, cum se zice, hai?” Și râde cu un fel de “hi, hi hi” cam unsuros, imposibil de replicat sau descris.

“Da, sigur, asta e, caruța”, și produc și eu un “ha, ha ha” că să-i țin isonul.

“Ei, ia spune, cât aveți?”

Aud, dar nu-mi vine să cred, asta-i doar o dorință, un vis, realitatea nu e așa, e totdeauna crudă și de nerăzbit, cât naiba să-i spun lu’ asta că am în camion, mi-e și cam târșală să nu iasă vre-un bucluc.

“Păi...un ‘TV’ din ăla camionetă, știți... așa, cam...”

Îmi ia vorba din gură și-mi zice o cifră ce nu poate fi găsită decât într-un manual de astronomie.

“Cam așa, hâ?”

“Aaa...de, știu și eu...?”

“O fi mai mult?”

“A, nu, în nici un caz...adica nu cred”

Scrie cifra pe un formular rozaliu, semnează, îmi pun și eu autograful, scoate copia de indigo și mi-o întinde zâmbindu-mi că o smântână alterată. Ochii îi sunt închiși un pic, iar

buza de jos și-a prins-o ușor între dinți, zburdălnicindu-se. “Când mai aduceți?”. Îmi dau și eu cu magiun pe față și o privesc în ochi, are cam patruzeci și cinci de ani, are și verighetă pe deget poate doar rămasă acolo, sau cine știe...

“...păi cred că destul de curând, avem o grămadă de ambalaje d’astea de carton...”

“Bine, v-aștept, și sper să nu mai aveți noroace d-astea cu mașina...”

“...mașina? Ce noroace?”

“...păi cu jigleru’, sau cum i-ai zis”.

Uuups, era s-o-ncurc, trebuie să încep o cură de lecitină.

“...jigleru’, da, ce ghinion, mereu se-ntâmplă, știți, e mașina veche, abia se mai ține. Bun, eu am plecat, saru’ mâna și mulțumesc mult de tot pentru...”

“Ei, lasă, bine, hai la revedere...pa...”.

Ridic puțin mâna dreaptă și mișc din degete, ea îmi zâmbește încă odată din butoiul cu ulei ranced, fac stânga-nprejur și încep să cânt destul de tare să fiu auzit din toate birourile “Goodby t’Jane”.

Nea Giosan mă așteaptă fumând, a ridicat capota motorului și privește acolo înăuntru un punct fix. Aoleu, n-o fi jigleru’?

“Care-i treaba, nea Petrica?”

“Nimic...tu ce-ai făcut?”

Îi arăt hârtia, se uită pe ea și numai că nu se crucește, colțurile buzeleor i se dilatează vag, foarte vag, altcineva nici n-ar băga de seamă, dar eu știu că la el asta înseamnă că râde în hohote, e lucru mare, nu se întâmplă decât la Paște și la Crăciun.

“Și pe astea din mașină unde le lăsăm?”

“Habar n-am și nici nu mă interesează, pe-aici prin-prejur, ce mai contează?”

Le-aș duce tot la centrul ăla de colectare, dar mi-e să nu se uite portarul la ce avem în benă, acum că și-o fi treminat tocana și n-o fi având nimic alteceva mai bun de făcut. Tragem mașina cu spatele către un morman de cartoane, și sărim înăuntru. Nea Petrica încă zâmbește. Nu zice nici o literă, se apuca să dea jos marfa, cam zece-cincisprezece brațe cu totul. În zece minute suntem gata.

“Auzi, bre, nu vrei să ne oprim pe undeva să băgăm la ghiozdan, că mă simt cam leșinat?”

“Da, mă, și mie mi-i foame, n-am pus nimic azi în gură, hai că găsim un loc”

“Zorile Roșii” e un nume destul de neașteptat pentru o cârciumă. Dacă o luam cu poezia, în afară de boema crunta a locului propiu-zis, nimic nu te îndeamnă la visare. Pe de altă parte, de încercam să dăm un oarecare iz revoluționar imaginii, metafora e frumoasă, dar asocierea cam neinspirată, zic eu. Mai rămâne o variantă. Îndemnul subtil de a-ți petrece util și plăcut timpul aici, până când se ivesc zorile roșii. Cred că este varianta care degajă cea mai multă acuratețe.

Locul îl știam de mult, dar n-am fost niciodată înăuntru. Pur și simplu am omis. De fapt, e și băgat și ascuns în spatele Halei și a pieței. Dacă nu ești obișnuit cu locurile, treci mai departe fără să bagi de seamă că e și o cârciumă prin împrejurimi. Țin minte că odată, eram în autobuzul “40” cu Pepe, cred că veneam de la școală. Tipii care au renovat Hala Traian au simțit nevoia imperioasă să-i deseneze un fel de rebus, sau un logo, ce aduce cu un blazon de familie, alcatuit din literele “H”, și respectiv “T”, puse una-ntralta

cu multă înțelepciune pe care eu nu o am, drept care întotdeauna citeam nu “HT”, adică Hala Traian, ci “TH”, chestie care nu mă ducea nicaieri, agasându-mi intelectul. Relatându-i chestia lui Pepe, m-a lămurit atunci definitiv, singura pată neclară fiind numele Imperatorului, că în nici o carte de istorie nu scrie că pe stămoș l-ar fi chemat Hala. Păi asta nici nu e nume Latin, poate mai mult Scandinav.

Piața e mica și împărțită în doua. Jumătate cu...Hala, iar cealaltă, peste drum. Ce-mi place mai mult în zonă este o patiserie micuță, chiar în stația tramvaiului. Acum nu prea mai găsești lucruri interesante înăuntru, dar în urmă cu numai câțiva ani, făceau tipii niște sarailii și niște baclavale de le visai și nopatea. Dacă era timpul frumos, când ieșeam de la școală, în loc să ies la bulevard să-l iau pe “92”, împreună cu Mălin și Bebelu, coboram spre Mântuleasa și o luam pe jos până la Traian, la “40”, doar să oprim și să ne înbuibăm cu sarailii. Mâncam către trei-patru fiecare, simțeam că nu mai putem respira de plini ce eram, și parca tot am mai fi luat câteva. Și mai avea și apă minerală, întotdeauna rece chit că era iunie, după dulceața prăjiturilor nici că-ți doreai altceva.

Nea Petrica ascunde mașina pe o străduță mai la fereală și o luăm “à pieds” spre locul cu pricina. “Mă, hai să dau mai întâi o raită prin ‘năuntru, să vedem ce-i mai’”. Îmi place să-l aud vorbind, are accent ardelenesc cu toate că nu-i, dar a trăit mult pe la Timișoara, pe undeva pe acolo. Doar că, așa cum am spus, sărbătoare nu-i mereu, iar el nu vorbește decât de sărbători.

Printre tarabe, animație mare, lume îmbulzindu-se unii peste alții, trebuie să-ți faci loc să treci. Primăvara le-a pus la dispoziție prin intermediul țărășenilor, tot felul de vitamine și minerale, de toate culorile și formele. Rup o frunză de lobodă și o frec ușor între degete, fără să o strivesc. Îmi place atingerea ei, e ușor catifelată și blândă, că pielea unui sân de fată. Oare ce-ar zice Irina de i-aș spune că seamană cu o frunză de lobodă?

Mă învârtesc după Nea Petrica, cascând gura și furând câte o cireașă sau capșună. Într-un târziu, își alege câteva legături frumoase de usturoi verde, pe care nu mă pot opri să nu-l admir, în felul lui e perfect, parca nici n-am mai văzut așa usturoi frumos până acum. Are firul subțire și zvelt, dar puternic, și degajă tinerete și sănătate prin toți porii. Îmi sugerează un gimnast stând în “fluture” la inele...hai, da-o năibii că m-am tâmpit, Irina-lobodă, usturoi-gimnast, domnul ăla care a lăudat tomata m-ar săruta pe amândoi obrazii...

“Auzi, bre, da’ în Hală de ce vrei să intrii, ce să iei, parca nu ști că n-au decât macrouri congelați și oase fără carne, pierden vremea de pomană?”
Îmi dă dreptate de fapt nezicând nimic, și o luăm spre cârciumă. Înăuntru, racoare și liniște. E înca devreme, nu prea sunt bețivi. În cele doua încăperi, destul de mici, plus un fel de grădină lată de doi metri și lungă de zece, mărginită de un gard înalt din cărămidă, sunt ocupate patru mese. Ne așezăm afară la aer curat, lucrul e total ferit de soare dar oricum nu e prea cald, de fapt este foarte plăcut și iederă abia înverzită pe gard îți dă o senzație de pace și calm.

“Ce luăm, bre, că eu aș mânca un porc întreg”

“...păi, mă, uite că n-am trecut mai întâi pe la bufet să vedem ce au. Da’ să-l întrebăm pe ospătar...”

“Poate mâine, nea Petrica, ști cum se arată ăștia la masă...”

“Hai, mă, tu nu vezi că nu-i nimeni, n-are clienți, nici o treabă, uite-l că vine”

Într-adevăr, un tip de vre-o nouăsprezece ani, poate douăzeci, doar în camașă, descheiat lejer, dar aranjat băiatul, curat de sus până jos și mirosind a frizer, se prezintă lângă masă.

Are pantofi din ăștia de se poartă acum, din lac negru, foarte ascuțiți și aproape fără toc, iar părul este dat bine pe spate pe la tâmpile și presat că stă lipit craniu.

“Ce dorește domnii?” Aha, e de prin împrejurimi, cartier select. Pe mâna stângă, pe inelar și pe degetul mic, are câte un inel de aur, unul cu piatră verde care probabil că atârână atât de greu încât îmi închipui că nu poate face prea multe lucruri cu cea mână; ceas electronic ce arată destul de complicat, colorat tot auriu, la gât doua lăntișoare tot de aur, unul lat cam de patru milimetrii, că un șarpe presat, și la încheietura mâini drepte alt lanțisor trecut de trei ori, arată a brățară. Cămașa e imaculată, apretată, calcată, pantalonii fără nici o scamă pe ei, pliuri din talie, și trași la o dungă parca-i muchie de brici. Doar atât mă jenează, că pot ghici fără nici un fel de efort cu ce l-a da frizerul: “Lavandă Triplă”. Și l-a dat, mai frate-miu, cred a turnat un flacon și jumătate. Nea Petrica, însă nu are înclinații d-astea analitice, ataca subiectul la modul cel mai direct.

“Păi bagă niște bere în frapieră, și de mâncat ce ne dai, că nu ne-am uitat în vitrină?”

“Am niste organe, o nebunie, proaspete...”

Îmi stăpânesc impulsul de a-i aduce la cunoștință că la vârsta lui nici că mă îndoiam să nu aibă asemenea organe, și mă rezum la dorința de primii detalii cu privire la inventarul bufetului.

“Păi, ficat, măduvioare, rinichi, momițe, da’ am și mici proaspeți și cotlete de purcel...”

Să-l întreb dacă creier are? Aș fi măgar, totuși, baiatul își face meseria. Aleg momițe și măduvioare, nea Petrica alege un rinichi și mici, “da’ vezi să nu mi le arzi, nici să nu mi le aduci crude”. Nu reușesc să-mi stăpânesc mirarea.

“Bre, ce fel de loc e ăsta, că n-am mai văzut așa o listă de bucate de nu mai știu când. Ce, au ăștia cirezile proprii, de unde naiba își umplu camara?”

“Măi, nu știu, dar mai mereu gasești ceva bun aici. E șmecher șefu’, știe să se-nvârtă”

Trag un pahar de bere, îl blagoslovesc în gând pe cel ce a descoperit procesul de fabricație al lichidului respectiv, și-mi aprind o țigară. Găsesc că circumstanțele sunt tocmai potrivite să aflu ceva amănunte despre o chestie de la serviciu.

“Nea Petrica, ia zi, care a fost traba alaltăieri la depozit de-a ieșit cu gălăgie?”

Ramâne nemișcat o clipă privindu-mă, apoi brusc, fără nici o introducere:

“Păi, mă, ști ce mi-o zis, mă, că-mi ia zece la sută. Păi de ce, doamnă, i-am zis, să-mi tăiați din salariu?”

“Care doamnă?”

“Cum, mă, care, directoarea aia mica. Eu eram sub mașină, și de odată o aud numa’ că-mi vorbea de sus, nici nu mi-a zis să ies de acolo, de mi-a venit să mă iau cu un levier după ea”

Directoarea “mica” e adjuncta, și de câteva săptămâni e singura, că directoarea “mare” e bolnavă. Se pare că după ce se va face bine, oricum se va retrage din activitate, așa că cea “mica” e de fapt commandant de regiment. Nu că ar fi vre-o deosebire de atitudine între ele, s-au găsit, tusea cu junghiul.

În legătură cu incidentul de mai sus, evenimentele au fost următoarele. Acum câteva zile am plecat toată gașca de mascului feroce în doua camioane, cu nea Petrica și Costel “Chelie”, șoferi, în gară la “16 Februarie” să luăm niște colete. Mașinile sunt vechi și hârbuite, abia se țin, muncesc șoferii și șefu’ de garaj la ele (îl cheama Rizoiu, dar

Florin i-a găsit un nume care-l descrie la cel mai perfect mod posibil: Rizomu’) până le vine acru, și fără să fie plătiți pentru ore suplimentare. De cele mai multe ori, însă, oalele tot în capul lor se sparg. Așa și acum. Încarcate din greu, motoarele duduiau în draci. Pe drumul ala nenorocit de la gară, nea Petrica ia o groapă cam adâncă, și acolo rămâne, gata să cadă pe partea dreapta. Costel, a carui “TV” are tracțiune pe toate roțile, se bagă să-l scoată. Da-i, trage-i, îi pleznește motorul și rămâne și el acolo. Scandal mare la “Centrală”, cu fanfară și salve de artilerie. Pe “Chelie” au vrut să-l dea afară. Acum, chiar de au și oamenii partea lor de vină, totuși, după acte, mașinile trebuiau casate de vre-o zece ani și mai mult. Fortându-i pe șoferi să le conducă, s-a produs o încălcare drastică a normelor de protecție a muncii. Nea Petrica Giosan i-a zis-o drept directoarei, și a început că el se duce până la Consiliul de Miniștrii. Se supăraseră rău. Ei, și alaltăieri, trecând directoarea pe la depozit, l-a găsit tocmai meșterind ceva, și s-a luat de el zicându-i că-l penalizează. Sa fim seriosi, după toată daravela asta, zece la sută sună cam fals, ținând seama că nu știu cine, la un moment dat, începuse să rostească tot felul de cuvinte de genul, sabotaj, neglijență în munca, distrugerea mijloacelor fixe, și altele de felul ăsta. După câte știu eu, sabotajul nu se pedepsește cu zece la sută din salariu... Eu aflasem de toate astea, dar vroiam să mi le povestesc nea Petrica, așa cum știa el că s-au întâmplat lucrurile.

“Bine, bre, da’ matale de ce i-ai zis că te duci la ministru? Care ministru, ăla de la transporturi, sau ăla de la comerț interior?”

“Cum...care-o fi el, la amândoi mă duceam, mă, pe crucea mea de nu mă duceam. Cum să nu mă duc? Da’ ce cred ei, că io mi-s vre-un fraier? Păi de unsprezece ani lucrez la ei, și în doua mii de lei pe lună mă țin, nu mi-au dat cins’pe bani în plus, da’ n-am zis nimic că n-am vrut să mă iau în bețe cu ei până îmi termină fata școala, da’ acu’ gata, e asistentă medicală, la treaba ei, acu’ mă iau cu ei de piept când or vrea ei, nu mă mai tem. Și mai stau și după program și le scot hârbu’ din gunoi, cumpăr piese pe bani mei, și mi le decontează mai mult nu, au și acum să-mi dea mai bine de trei sute de lei, păi până când?”

Între timp apare și prietenul meu cu inele, și “Lavanda Triplă” se amesteca cu aroma grătarului. “Mon ami, mai adune vre-o cinci-șase sticle de bere, dat tot d-astea verzi, dacă vrei”, îl rog, cu gândul la sticlele de ulei alimentară refolosite pentru bere, și la faptul că deși nu mi s-a întâmplat încă ghinionul, am devenit oarecum superstițios pe tema respectivă. Nea Giosan îi dă și usturoiul să-l curețe, și abia acum îmi dau seama ce inspirat a fost să-l cumpere, a avut dreptate.

Deodată îl văd pe Moșu printre mese, nu motanul lui Sașa, ci un alt tip de la depozit, pe care niciodată nu am aflat, că nici nu m-am gândit de fapt, cum îl chiamă în realitate. Toată lumea îi zice așa, și am luat-o de bună. Îl strig și-i fac semn să vină la masă. Moșu își trage comod scaunul și râde sub mustața cam anemica.

“Bravo, porumbeilor, aici erați. Lica – îl strigă pe baiatul cu ”Lavandă” – ia pune și mie un ficat, da’ vezi cum îl faci, că dau cu el după tine. Azi sunt supărat”

“Da’ ce-ai, mă?”

“M-a prins șefu’ jucând table cu Fane Nebunu’, tocmai îl ușuram de zece lei”

“Și pe chestia asta te-a lăsat să pleci mai devreme, sau cum?”

“Ei, am făcut pași, că și-așa se cam terminase treaba pe ziua de azi”

“Mă, îl întrebă nea Petrica, a mai zis unuia ceva de treaba aia? Costel, ce-i cu el”

“Păi ce să fie, e la ‘Ciclop’ cu mașina. Cosmine, dă un foc”

Ceasul s-a făcut aproape de trei, trebuie să plec.

“Fraților, eu o roiesc. Nea Petrica, de chitanțele alea am eu grijă mâine dimineață, trec pe la Centrală înainte să vin la depozit. Salut”

Le las bani pe masă, și cu toate protestele lor, îi părăsesc. Până în stația de autobuz, la chioșcul de ziare, dau peste cea mai exotica figură din zonă. Nu știu cum îl chiamă pe respectivul, nici nu am idee ce-a făcut la viața lui, dar apare să fie veteran de război, sau ceva în genul ăsta. Nu umblă îmbrăcat decât în uniformă militară – cred totuși c-o fi fost subofițer – cu cizme, centură, diagonală, și chipiu. Iarna, are manta, tot militară. Cu toate că își trage un picior și poartă baston, tipul (și mai ales la anii lui) arată extrem de voinic, stă totdeauna drept și mândru. Parca i-am văzut și niște decorații pe piept, odată, cred că de “23 August”. Ocupația lui de bază este să stea la coadă la ziare și să tragă câte o vodcă, așa, pentru lubrefiere. Niciodată nu l-am văzut prin altă parte de București, doar pe aici, în perimetrul Halei Traian, nici măcar câteva stații mai încolo.

Îmi iau o “Informație” și mă pregătesc sufletește pentru a trece cu bine și iminenta perioadă de speranțe și deznădejdi pe care o reprezintă, întotdeauna, așteptarea autobuzului “40”.

Mai

Un nesfârșit câmp înverzit se întindea de la picioarele lui până undeva departe în zare, mult mai încolo de orizont, peste tot de jur împrejur, un verde sănătos și plin de sevă. Se apleaca și rupe o frunză catifelată de pe o tulpină, o mototoli puțin între degete, apoi o băgă în gură. Pe data buzele și limba i se unplură de un gust al dracului de amar, phuau, trupul i se cutremură și pielea i se strinse pe spate și pe brațe. Scuipe de mai multe ori, dar degeaba. Amăreala i se prinse de cerul gurii, și nu mai voi să plece de acolo, fir-ar ea al năibii, ce să faca acum, cum să scape de senzația asta nenorocită, aha, uite un pârâu, ia să bea puțină apă, doamne, și asta e tot amară, ce se întâmplă...

Mă trezesc cu dinții încleștați și cu obrajii pungiți, măcinați de gustul de mătrăgună. Stătui preț de câteva minute să înțeleg de înca visez sau chiar m-am trezit, luai hotărârea că intradevar nu mai dorm, deci poate găsesc ceva la bucatărie împotriva amărelii. Caut prin frigider și găsesc un borcan de dulceață de caise, ia să vedem, oho, uite, are și mieji, da' parca mama n-a pus mieji când a făcut-o, că n-a mai avut de unde, i-am mâncat eu pe toți. Oricum, e parfumată și jumătățile de fruct parca acum au fost luate din pom. Înghit hulpav câteva lingurițe și dusei apoi la buze o sticlă de “Biborțeni” lăsând să curgă în jos pe gât lichidul acidulat până simt că amigdalele sunt sfărâmițate mărunțel și luate la vale de șuvoi. Începui să lăcrimez din cauza bulelor de gaz, o mica explozie izbucni înapoi din stomac, mă ștersei pe obraji cu podul palmelor, apoi mă așezai ostenit pe un scaun, reînviind încetul cu încetul. Încă un pic năuc, mă uit în jur încercând să-mi aduc aminte ce și cum.

Cu câțeva vreme înainte am plecat să cumpăr pâine. Pe drum m-am întâlnit cu Bebe Drulă, pe care nu-l mai văzusem din armată, chit că stă la o depărtare de doar câteva blocuri mai încolo. Bebe m-a luat la el să cinstim un pahar pentru revedere, apoi am mai desfăcut o sticlă. Întru-un târziu, treminând tot ce mai avea de băut prin casă, am hotărât să dăm o fugă până la cârciumă la “Miniș”, să mai luam ceva. Pe urmă totul

devine neclar și cu semne mari de întrebare plutind într-un fel de lichid semi-vâcos și în care noi amândoi navigăm senini și fără să ne facem probleme de nici un fel.

Deodată rămân cu ochii pironiți pe frigider. Acasă noi avem unul alb și cu o poza unei mașini de "Formula 1" lipită pe ușă. Cel pe care-l vad acum e maroniu, și în colțul din stânga sus arborează o reprezentantă a sexului frumos care își dăruie cu mărinimie privirilor celor interesați, toate cele ce o înscriu în cartea de anatomie sub categoria "femelă". Inventarierea sumară și rapidă a restului de decor se dovedește a fi destul de puțin revelatoare. Concluzia ce se despreinde, totuși, este că nu l-am mai văzut niciodată în viața mea, asta înseamnă ori că încă dorm, chestie varificată că nu, ori că m-am imbecilizat complet și temeinic. Afară e lumină bine de tot, soare și frumos, un cer senin albastru fără nori, cum zicea poezia aia de mă chinuiam să o învăț la școală.

Bebe apare și el târându-se că un erou după ce armata sa suferise o grea înfrângere, "da' ceva de răcorit pe de din interior nu există pe aici, domnule?", așa e el, întotdeauna respectă normele de etichetă, chiar și în cele mai grele și desperate momente din viață, nu conteaza, bunele maniere trebuie mereu să fie pe primul plan, că d-aia suntem oameni, dacă avem civilizație, păi hai să o folosim la parametrii cei mai înalți. Chiar și în armată, i-a îmbolnavit de nervi pe ofițeri și pe restul, răspunzând la ordine cu "da, domnule plutonier, se rezolvă, nu va faceți probleme", ori, "sigur că da, domnule locotenent, vă garantez că voi face tot posibilul pentru satisfacerea deplină a dorinței dumneavoastră", chestie care l-a costat cam jumătate de stagiul de apărător al celor trei culori, petrecut la carceră, frecând podelele cu cu ciobul de sticlă și curățind WC-ri cu lama de ras, până când s-au plictisit aia și l-au lăst în plata domnului. Acum contribuie și el cât îl țin puterile la golirea sticlei de "Biborțeni", îl las în pace să savureze momentul, n-are nici un rost să-i stric dispoziția cu întrebări năclăite, în fond suntem prieteni, nu-i așa, am mers împreună la Școala Generală Nr. 21, trebuie să-l menajez, ce naiba, prietenul la nevoie să cunoaște.

Termină în extaz lichidul dătător de viață, se așază pe celalalt scaun și mă întreabă candid dacă n-ar fi bine să facem o cafea. Îi explic că habar n-am dacă există cafea în casa asta, și apoi nu știu dacă o fi de acord stăpânul să-i devastam cu nesimțire, proprietatea. Aha, ceva începe să se contureze în mintea lui, dar ceva-ul ăsta este extrem de neclar și desompus, încă nu știe care-i capătul și care-i coada, stă cu ochii ușor întredeschiși, fixind o solniță care se pare că i-a devenit brusc și neașteptat, centrul Universului și obiect de adorație absolută. Când, în sfârșit, sunt pe punctul de a crede că în următoarele cinci secunde o să reușească să aduca solnița în stare de levitație, am revelația de a constata că a făcut marea descoperire a rolului întrebării că motor unic al dezvoltării și al progresului. Desigur, că în orice început, demarajul e mai dificil, îl las să-și expună framântările interioare fără nici o încercare de a-i disturba dorința de cunoaștere a realităților obiective, trăsătură care vine să aureoleze cum nu se poate mai strălucit condiția lui de om, de animal mai mult sau mai puțin superior, înzestrat cu inteligență, stăpân și diriguitor peste toate cele.

"Care va să zica nu recunoști ambianța, n-ai mai trecut prin locurile astea niciodată în viața ta"

"Bebe, răspunsul meu corect ar fi: nu, nici eu". Se uită la mine ușor intrigat, apoi pricepe.

"Care va să zica nici unul dintre noi n-a mai trecut vre-odată pe aici?"

"...așa s-ar părea..."

“Care va să zica noi atunci ce cautăm aici?”

Îl las în pace să mai bea niște apă minerală, și îmi arunc ochii prin casă încercând să mi-l, să mi-o, sau să mi-i închipui pe cei ce locuiesc aici. Mobilă relativ puțină, comună, exceptând un birou în sufragerie, care arată absolut superb. După cum îl văd, trebuie că-i destul de vechi, cu încrustatii fine, dar fără să fie prea multe, obosind ochiul. Aș vrea să scotocesc prin sertare, cheile stau cumiți în încuietori, dar reușesc să mă abțin. Într-o ramă subțire de metal alb, în colțul din dreapta a biroului, fotografia unei fetițe de patru-cinci anișori, care încearca să stea calare pe o minge de plajă, mare cât ea. Un coup-papier cu mâner de sidef, o calimară dublă ce pare a fi din argint, cu un chenar de filigran peste cristalul mat și de un verde atât de adânc încât dă spre negru. Capacele de pe rezervoarele de cerneală au câte un elefant mic deasupra, fiecare ridicând trompa și piciorul dinspre interior. Lângă calimară, un dosar cu coperti din plastic. Mă ard degetele să-l deschid. Doamne, cred că o să mă primești în Rai, uite ce baiat bun și cuviincios sunt, nici măcar nu ating dosarul. Pe un perete, de sus până jos, rafturi de biblioteca, aparent construite de proprietar. Ici-colo, printre cărți, doua-trei vase mici de tot, cu câte o floare uscată în ele. Pe raftul cel mai de jos, cam cincizeci de miniaturi de sticlă, cea mai mare cât un sâmbure de piersica, toate în stare perfectă, înțeleg deci, că fetița din fotografie nu locuiește aici. Mă uit la titluri, multe cărți despre fotografie. Ciudat, în genere cei atinși de boala asta e imposibil să nu-și etaleze la vedere măcar una-doua opere ce le cred ei să fie mai de soi. În afară de poza de pe birou, nu văd însă nimic altceva. Citesc în continuare titlurile de pe cotoarele cărților. Multă poezie, albume de artă, dicționare de tot felul, tratate de filologie, critica literară. Apoi doua rafturi dedicate horticulturii. Mă uit în jur, există o singură plantă vie, o iederă prinsă aproape de tavan, și care a ocolit doi pereții, străduindu-se să-l înceapă și pe al treilea. Or mai fi altele pe balcon? În continuare, un alt raft dedicat pescuitului amator, aha, simt că-l iubesc pe individul, e un tip de treabă, pescarii și muzicienii de jazz sunt cele mai evolute varietăți ale speciei “*sapiens*”, asta e lege. Iar când un pescar e și trombonist, sau invers, lucru, de altfel, întâlnit frecvent, posteritatea are toate șansele să mai faca rost de înca un nume!

Un hol de doi metrii mă duce în dormitor. Lângă pat, pe noptieră, un teanc de “Rebus”. Jos, pe covor, zac o niște blue-jeans “Lee” și o pereche de adidași albi. O uniformă cu care nu numai că sunt de acord, dar și foarte dragă mie. Un alt perete acoperit de sus până jos cu cărți, beletristica pe toate rafturile, autori români și străini, așezați în ordine alfabetica, mă cuprinde amețea și invidia.

Bebe mă stigă din bucatărie, sau mai bine zis mă invită, că până acum nu cread că a făcut vre-odată efortul de a striga pe cineva. Abandonez inspecția și descopăr cu satisfacție că el, între timp, a avut îndeletniciri cu mult mai practice. Partea ce-mi revine din rezultatul acestor îndeletniciri înseamnă trei oua-ochiuri cu slănină cât cuprinde, și un castronel cu roșii, ceapă, castraveți și ardei gras, puse la grămadă cu un pic de ulei și un strop de oțet pe deasupra, alături de câteva felii de salam și brânză. Înting cu pâine în sosul lăsat de salată și mă gândesc că de fapt nici n-am aflat cum îl cheamă pe amicul, iar acum îi mai devastăm și frigiderul, săracu’ om. Îmi aprind o țigară și sorb din cafea, încercând înca odată să recapitulez cele întâmplare aseară. Degeaba, după ce am plecat spre “Miniș”, se rupe filmul. Bebe, conștiincios, s-a apucat să spele vasele.

Între timp, ceasul s-a făcut aproape de unsprezece. Trebuia să fiu la munca, e de rău, și parca n-am văzut nici un telefon prin casă. Da, așa e, nu există. Dacă o iau acum din loc, poate apar la depozit tocmai la pauza de masă, și o fi șefu’ ieșit la un coniac.

Încerc împreună cu Bebe să lichidez cam tot ce credem noi de cuviință că ar însemna dezordine în respectiva casă, las un bilet în care povestesc despre conținutul frigiderului, cu mulțumirile și scuzele de rigoare, și ne hotărâm să ieșim. Curios, mă uit pe ușa apartamentului. Un dreptunghi de metal cromat, în care este gravat un nume. Există ceva la plăcuța asta care mă zgândăre, dar nu reușesc să descopar ce anume.

Afară, în fața blocului, rămânem amândoi că picați din cer. Peisaj comun, dar total necunoscut. O alee mărginită pe ambele părți cu pomi frumoși. Apoi alte blocuri, alte alee, alți pomi frumoși, mereu de parca ne-am întoarce în același loc. Din față apare venind o femeie, purtând două șacoșe cât două năvoade.

Ce mi-a plăcut mie întotdeauna la Bebe a fost că el e un om dintr-o bucată. Dacă are să spună ceva, o face fără nici un fel de reținere și menajamente, ori de-i rău, ori de-i bine. Uneori, însă, se pripește, că acum de exemplu, nu mi-a dat nici o șansă pentru a încerca să preîntâmpin prăbușirea psihică a unei biete și nevinovate cetățene. Întrebarea a picat sigură și clară: “Săru’ mâna, tanti, va rog spuneți-ne și noua dacă suntem în București, și dacă da, cam pe unde?”

În față faptului împlinit nu pot decât să accept totul cu înțelepciune și resemnare, sperând într-un viitor mai luminos și mai puțin bătut de soartă. Pe de altă parte, însă, sărmana creatură din față noastră arată a avea o evidentă problemă, imposibil de rezolvat, în legătură cu timpul prezent, această stare de lucruri manifestându-se plenar prin brusca tendință a ochilor respectivei de a se dilata, la început, apoi de a se micșora brusc, sub sprâncene și cute ale frunții adunate într-o expresie ușor de înțeles din partea noastră, sau cel puțin din partea mea, acțiune paralelă cu o extrem de reușită lăsare a bărbiei și o oarece paralizie atât amembrelor superioare cât și a celor inferioare, acest din urmă aspect fiind concluzionat în atitudinea statuară, dolmenică și rece, pe care sus numita ne-o prezentă pe parcursul unui minut întreg cât Bebe a așteptat un răspuns, și încă după aceea, când începuseram a face pași, adânc dezamăgiți de lipsa acută de dorință de cooperare a populației. Excepția a făcut-o îndemnul pe care domana cu șacoșe ni la adresat în așa fel încât să audă și locuitorii blocurilor din alte cartiere ale orașului, pe când noi ajunsesem cu două scări mai încolo, îndemn prin care eram sfătuiți cu insistență să facem o vizită într-un anumit loc întunecos, după unele opinii foarte fierbinte, după altele foarte rece, plin la tot pasul de smoală și de catran.

Înspre capătul aleii, am mai întors capul odată, ea era tot acolo, tot nemișcată, oferind în continuare îndemnuri, privind în urmă noastră, și atunci m-a luat cu un fel de tristețe, săraca, dacă în urma șocului respectiv o să ardă mâncarea, bărbate-sau o să-i faca scandal, bătăi, divorțuri, copiii ramași fără dragostea imparțială a ambilor progenitori, și, mă rog, tot felul de tragedii de genul ăsta.

Gândurile negre îmi sunt date la o parte de glasul unu băiețel de opt-noua ani, care vine vijelios pe patine cu rotile, strigând “pârtie”. Când să treacă pe lângă noi, îl apuc din viteză pe după mijloc și-l ridic în aer oprindu-i avântul pionieresc, intenție care nu l-a încântat excesiv, dar nu vociferează, din politețe.

“Ascultă dragule, nu vrei tu să-i spui lu’ nenea cum să ajungă la troleibuz?”
Sunt inteligent foc, și am tact de diplomat de carieră.

“Care troleibuz, nene?”

“Păi, ăsta care trece pe aici”

“Nu trece nici un troleibuz, nene”.

Ei, alternativa asta n-am prevăzut-o, dar nu mă dau batut.

“Cum, mă, nu trece? Păi voi cum ajungeți în Cișmigiu?”

“Păi noi nu luăm troleibuzul, doar autobuzul “101”, acolo, după blocul ala verde e capătul, și dacă mai mergeți câteva străzi, e și tramvaiul “12”.

Îmi vine să-l pup pe puștan. Trebuie că am pe undeva prin buzunare niște chewing-gum, mă scotocesc, găsesc doua lamele și i le dărui, îl mângâi pe cap, și-i dau startul.

“Bravo, ești baiat deștept, precis o să ajungi inginer, fi atent să nu cazi să te zdreleşti la genunchi”.

Stau pe scaun și privesc pe geamul tramvaiului. L-am luat pe “12” până la Piata Unirii, poate mai ajung azi la serviciu, că de obicei cu tramvaiul ăsta trebuie să-ți iei concediu să fi la timp unde ai treabă. Bebe s-a dus acasă, nu mai avea chef de nimic. E prima dată când ajung în partea asta de București. De fapt, seamană al dracului de bine cu celelalte cartiere, aceleași blocuri, aceiași pomi, aceleași cozi. Ce motive ar putea să-l determine pe un rezident în Drumul Taberii să faca excursii de recunoaștere în Crângași? Doar să bea o bere la “Lujerul” nu mi se pare, totuși, de ajuns. Până la urmă, toate bune, doar un singur lucru mi se înfățișează neclar și cu posibilitați destul de incerte de rezolvare. Cum Dumnezeu am ajuns în Berceni, când eu plecasem înspre “Miniș”, în Balta Alba? Întrebarea a săpat cute adânci pe fruntea-mi gânditoare de poet, și probabil mi-a dărui privirea cu melancolie și reflexe de necuprins arctic, încât nea Fane, văzându-mă, își stopează brusc intenția de a-mi demonstra cu competență și obiectivitate că sunt un măgar. Se apropie de mine și mă întrebă cu compasiune: “Ce-i, mă, vre-o nasulie, ceva?” Apreciez că am cam zece secunde să găsesc o motivație dramatică pentru azi, ceva grandios, vre-un dezastru plauzibil și crunt.

“Șefu’, mi s-a întâmplat o întâmplare întâmplătoare absolut înfiorătoare azi dimineață, groaznic, mi-am zdruncinat moralul până la cei mai intimi neuroni, mi-e frica să nu se lase cu ceva urmări pentru tot restul vieții...”

“...hai, mă...ce-i?”

“Păi, în zori, m-am suit în “92” să ajung la datorie, și abia pornim, că pe la “Big”-ul dinspre PTTR, vine, domnule, din spate, o “cifă” de cinci metri cubi, tocmai încarcată la betoniera de la capătul liniilor de autobuz și troleu. Noi tocmai intrasem pe banda din stânga să depășim un “Trabant” staționat regulamentar pe carosabil. Și intră, domnule, “cifaromul”, cu toată viteza, în troleibuz”.

Cei din jur se opresc din treabă și toate capetele se întorc spre mine. Silvy îmi prinde privirea, e toată un semn de întrebări, are un fler de l-ar bate la popou și pe Poirot, îi pica fisa că am luat-o razna. Se liniștește, îi face un semn din ochi damnei Dina, și își sprijină bărbia pe dosul palmelor împreunate, cu coatele sprijinite pe birou, așteptând amuzată continuarea. Încerc să-mi păstrez o mină tragică, de ar da Domnul să nu mă pufneasca râsul, că am treminat-o, mă desființează nea Fane. De la alt birou, Zoe, ființă sensibilă cu suflet de ciocolată, se trage mai aproape, ține pumnii strânși unu’ ntraltul, adunați la piept.

“...și?”

“..și...din nefericire, “cifaromul”, plin fiind, va dați seama că din cauza vitezei plus inerția, plus masa, șocul a fost distrugător. Ambele vehicule s-au răsturnat, iar troleibuzul a fost proiectat cam douazeci de metri mai încolo. Alte doua autoturisme “Dacia 1310” au fost aproape strivite. Bena “cifei” s-a spart și betonul s-a revărsat acoperind o biată bătrână care fusese surprinsă chiar pe bordură, pregătindu-se să traverseze strada în mod neregulamentar, într-un loc nemarcat cu “zebră”. Miraculos,

șoferul respectiv a scapat neatins, dar cel al troleibuzului și unsprezece din cei optisprezece pasageri au fost transportați la spital în stare de inconștiență, cu grave leziuni fizice, și mai mult că sigur, și psihice. Deasemeni, șoferii celor doua "Dacii".

Mama Anica stă cu palma mâinii drepte acoperindu-și gura, ascultându-mă îngrozită. Aproape că are lacrimi în ochi. Restul lumii, inclusiv șefu', au cam înlemnit. Sunt bun, ar fi trebuit să scriu scenarii de filme de groază.

"Păi, bă, și tu?"

Bineinteles, Florin, se putea altfel, trebuia să se bage.

"Și eu...ce?"

"...nici o zgârietură, vânataie...nimic...oase rupte...ceva acolo...moloz pe blugi..."

Stă lângă Sașa, în spatele biroului lui nea Fane. De cealaltă parte a biroului, înspre mine, Clara cu madam Ionescu. Dacă am mâna bună, prin cei treizeci de centimetrii care rămân între ele, aș putea trimite un pachet cu saci de ambalat ce-l am chiar lângă mine, pe un scaun. Îl apuc de sfoara legată cruciș-curmeziș, și execut o semi-rotăție a brațului din spate spre înainte, trimițând proiectilul, cu speranța că la o adică, kilogramele lui madam Ionescu or să-i dea totuși puțința de a reacționa la vreme. Din păcate, instinctul de conservare al lui Florin se manifestă la fel de prompt, lăsând cale liberă ghiulelei către un inofensiv ceas cu cuc, "made în USSR", ce spânzură pe peretele din spate. S-a cam deteriorat pe ici pe colo umilul agregat, și anume în părțile esențiale, transformându-se în contactul cu mozaicul de pe jos, în tot felul de țândări și ale parți imposibil de nominalizat. În stupoarea generală, Florin se apleacă, culege o rotiță zimțată, și o transformă într-un foarte amuzant, reconfortant, și recreativ de urmarit titirez, pe biroul șefului.

"Pariem, Cosmine, pe doua beri, că-l învârt mai mult?"

Duminica

Ceasul zbârnâie în draci pe marginea recamierului, umplându-mi sufletul de optimism. E ora trei dinspre ziuă, sau noapte-spre-diminează, sau cum i-o fi spunând. Mă demontez bucațica cu bucațica, mă transport în baie, și acolo încerc să mă pun la loc într-un tot unitar, conferindu-mi condiții optime de functionare., cu speranța că zgomotul dușului nu i-a trezit pe ai mei.

Ieri, pe când stăteam cu Emil făcând declarații de amor unei sticle de vin, apare și nevastă-sa, Ioana, de la serviciu.

"Auziti, mă, să va zic o chestie de azi de la munca, de n-o să mă credeți!"

"...au scos chiftelele de pește de la cantina întreprinderii!"

"Ce chif...Hai, mă, fiți serioși, cum o să le scoată? Ce să bage în locul lor, șanuri pane? Hai, fiți atenți aici. Pe la vre-o zece și jumătate, tocmai îmi făcusem o cafea și stăteam cu Săndica, cea la care am fost la botez, Emile, tu o ști, și cum zic, mai o vorbă mai o țigară, apar doi țigani cu cinci saci de broaște. Știți cât au luat pe ele? O mie jum'ate! Când i-am văzut mi-a venit să mă crucesc. Cosmine, ști, noi cumpărăm broaștele și le trimitem în vestul Europei, să-i desfete pe tipii de la Monte Carlo, dac' ar ști ei...în fine, după ce termină respectivii tranzacția, stau de vorbă cu ei. Baietii, lăutari de meserie, se lăsaseră de nunți, se mai duceau doar

așa, câteodată, și știți de ce? Cica era prea multă munca, și prea puțini bani. Auziți voi, prea puțini bani, că-mi venea să sar la ei și să-i strâng de gât. Mai ți minte Emile, la nunta lu' verișoară-mea, i-au cerut opt sute de fiecae plus taxiul, mama lor! Iarăștia, se apucaseră de prins broaște, că nu fac aproape nimic, și ști câți bani scot, cam șase mii pe săptămână, dacă se țin de treabă! Iarna stau la gura sobei și fac puradei. I-am întrebat cum naiba le prind. Să vedeți la ce i-a dus mintea. Au luat un butoi din ala de tablă, pe care îl bagă în apă, cu niște pietre în el, să nu pluteasca, să rămână cam de o palmă deasupra apei. De margine, leagă un beculeț de lanternă, cu baterie. Toată acțiunea se desfășoară noaptea. Atrase de lumină vin tot felul de insecte, țânțari, fluturi, și alte d-astea. Broaștele se arunca după ele, și cad în butoi. Înapoi nu mai pot sări, e prea mare distanța. Pun tipii câteva butoaie în fiecare noapte. Dimineața nu aleg decât exemplarele cele mai mari, că altfel nu le cumpărăăștia de la cooperativă”

De câteva zile, Ioana lucrează la un fel de cooperativă de stat, ce se ocupă cu achiziționarea de produse agro-alimentare de la producători particulari, printre altele, iată, și broaște, melci, și alte creaturi ce nu fac topul cotidian al bucatăriei tradiționale Românești.

Iau paharul de vin și sorb un pic, dar parca nu mai are nici un gust. Emil arată și el de parca tocmai ar fi coborât din autobuzul “111”. Se uită către mine, gânditor.

“Cosmine, eu mâine am SRL...”

“Eu nu, dar se aranjează. Poate-i duc și lui șefu' câteva broaște, așa, de poftă...”

“Da' de unde naiba facem rost de butoi? Altceva ce-am putea folosii, poate o oală mare...”

Nici nu apuca să termine, că Ioana îi ia vorba din gură.

“Da, uite, imediat, nu-ți dădeam eu oalele să mi le îmuți...”

“Stai, dragă, că n-am zis nimic, mă gândeam. Și la urma-urmei, după două recolte d-astea, îți cumpăr un camion de oale, nu?”

“Emile, oricum o oală e prea mica”, apreciez eu situația, “da ști ce, hai să încercam cu undițele. Punem o ață roșie în ac, așa prindeam eu când eram copil, la Snagov, mă ducea tata și prindeam broaște amândoi, terorizând-o pe mama, care începuse să ia o sticlă cu spirt în sacoșă, și mă stergea pe mâini tot timpul...”

În disperare de cauză, și până ne-om completa recuzita, n-avem de ales, o să folosim undițele, stabilim că a doua zi dimineață înainte de ora patru să fiu la el.

Peste un sfert de ceas trebuie să-i sun la ușă. Am hotărât să mergem la “Sticlărie”. Țsta-i un ochi de apă într-o groapă înspre Pantelimon, nu prea departe, de la “Mașini-Unelte” treci calea ferată, și pe stânga, în spatele fabricii de sticlă, se casca dintr-o dată o gaură plină de pomi. Am fost o singură oară acolo, acum foarte mulți ani, că pește nu are decât firca și caras mai mic decât pachetul de țigări.

E cu mult trecut de prânz. Din tot ce-am prins am selectat zece bucați pe care le-am considerat noi că vor trece examenul sportiv la comisia olimpica. Arborând un calm vecin cu nesimțirea, Emil s-a blindat în față protestelor Ioanaei, și a făcut un sac dâintr-un cearceaf de “olandă”. Acum, sacul zace priponit de mal, pe trei sferturi în apă, iar din interior se urca spre cer un cor de blesteme ce-i cât pe ce să mă ducă în pragul depresiei, din cauză de muștrări de conștiință. Partea mai întunecată a problemei este că, în ritmul ăsta ne-ar trebui cam doua concedii până să umplem sacul. Și de vre-o oră, nici urmă de broaște pe baltă.

“Emile, tu crezi c-or fi trecut tipii ăia pe aici înaintea noastră?”

“Fi serios, ăia-s profesioniști, nu se bagă la locuri d-astea, au locurile lor, fi sigur...”

Afirmația mă jignește. Noi tot la nivel profesional activăm, că altfel nu am fi fost la post de cu zori. Totuși, am oarece urme de îndoială.

“Băi, suntem tâmpiți. Păi tu ști ce trebuia să facem înainte de toate?”

Nu, Emil nu știe, stă și se zgâiește la mine, neânțelegând ce-mi mai trece prin cap.

“Bine, mă, de un paregzamplu, înainte de a te apuca să scri o carte, nu trebuie să aduni mai întâi material, să cauți, să investighezi..”

“Zii, mă, lasă...”

“Monșerul meu drag, după cum bine ști, în urma activităților de desecare, modernizare, redare a agriculturii a terenurilor arabile, suprafața bălților și a lacurilor care nu reprezentau obiective importante pentru piscicultură a fost redusă simțitor de drastic. Pe de altă parte, cu cât o apă e mai lăsată în plata Domnului, cu atât e mai năpădită de vegetație și de broaște, care au trebuit să se refugieze din bălțile secate. Logic, nu? Acum să-mi spui, unde găsim noi cele mai virgine și mai sălbatece bălți – poți să-mi zici, nu, nu poți. Și ști de ce? Că nu ești de meserie. Tu ești electrician. Pe tine apele te interesează doar, poate, din punct de vedere al potențialului energetic, deși mă îndoiesc... Dar pe cine pot ele captiva prin existența lor pură, existență ce atrage după sine o complexă colcaitură de viețuitoare așa cum le-a făcut pe ele mama natură, cu cicluri de viața nealterate de mâna stăpânului absolut, atotputernicul omu’?”

Emil s-a așezat pe o buturugă și și-a aprins o țigară. Mă ascultă calm, cu ochii închiși, dând din cap aprobator.

“Ei, pe cine?”

“Simplu, monșerule, pe un biolog. Și pe care biologu’ știm noi, că doar e unic pe planeta asta?”

“Pe...Bio-Gogu!”

“Ei, vezi? Uite ce propun eu. Momentan, le dăm naibii de broaște, că mie mi-e foame și aș bea și o bere. Și, într-o zi, săptămâna asta, mergem la Gogu și stăm serios de vorbă cu el, ne luăm notițe, chestii, documentare științifică”

“Stai puțin nu e bine, că el le are pe astea cu zburătoarele...”

“...da, exact, păi cocostârcii ce sunt, nu sunt zburătoare? Și cocostârcii ce mănâncă? Broaște! Unde-s cocostârci, sunt și broaște, și reciproca. El ne spune unde sunt cocostârcii, noi deducem unde sunt broaștele. Logica de fier și de oțel”

Mă simt zdrobit de acuratețea deductivă de care sunt capabil. Îmi aprind satisfăcut o “Carpată” și mă întind pe iarba săraca din umbra unui tei cam jumulit. Trebuie să savurez momentul, am fost grandios.

Îl las pe Emil să duca acasă undițele, iar eu mă duc să o aștept pe Irina la “Rulotă”. Ne vedem odată pe săptămână. Ea s-a pus serios pe treabă, în fiecare zi stă și învață puternic pentru examen, și mă bate la cap prin telefon să fac la fel. Adevărul este că m-am apucat. La “economie” n-am nevoie să învăț, știu materia, și oricum, pentru motive pe care nu le înțeleg și nici nu încerc, îmi vine foarte ușor să elaborez asupra unui subiect. La geografie, la fel, nu prea e nevoie să tocesc, că e ușor, am să mă uit prin carte atunci, înaintea de examen. Mai greu e cu matematica, mă scoate din sărite. În plus, că un făcut, nu știu cum naiba se întâmplă că de câte ori mă așez și eu la birou, plin de avânt, și

mă apuc de rezolvat tot felul de funcții și de ecuații care mai de care mai complicate, sunt disturbat, cu regularitate, din preocupările mele intelectuale, de o multitudine de nimicuri cotidiene, care prin împrejurări potrivnice, se transformă în evenimente majore, necesitând grabnica mea intervenție, imediată și de neînlocuit. Așa că, deocamdată, la aritmetica mă aflu încă la capitolul unu din cartea de clasa a noua. Pe viitor, însă, trebuie neaparat să iau măsuri drastice, că nu mai ține. Este necesar că, potrivit unui înțelept îndemn, la modă prin ziare, să fac totul pentru o noua calitate –cred că așa sună?

Până apare Irina, neavând ce face, mă uit la patru-cinci puștani ce se joaca alături, pe spațiul verde din jurul blocului. Și-au făcut un cort, care aduce mult a șatră, dintr-un preș luat de acasă, și au îngrămadit împrejur tot felul de comori: cutii goale de conserve de mazăre fină, un pantof făcut praf, un cadru de bicicletă “Ucraina”, îndoit și ruginit. Unul dintre ei și-a făcut un fel de turban dintr-un fular. S-or fi jucând de-a beduinii? Puțin mai încolo, câțiva locatari grijulii și binevoitori au manufacturat o masă cu doua bănci de-o parte și de alta, toate cu picioarele adânc îngropate să nu le ia vântul, sau hoții, poate. În jurul mesei stau câteva mame și bunici, discutând despre scumpetea vieții, imoralitate, și viermi intestinali. Subiectele încep să mă pasioneze. Aflu cum nenorocitu’ ăla de Iluță de la etajul cinci iar a bătut-o pe nevastă-să, și că matracuca aia blondă de la scara doi iar a ținut-o într-o petrecere ieri noapte în compania a tot felul de indivizi dubioși calificați drept ordinari, bagabonți, și, nu-mi vine să cred urechilor, “studenti d-ăia”! Punctul culminant al acestei informații constă în faptul că, nici mai mult nici mai puțin, dimineața, respectivii au plecat cu taxiurli’, chstie incalificabilă. Deasemeni, aflu cu stupeoare că dezmațații aia doi de s-au mutat săptămâna trecută în locul lui madam Firescu, fac plajă pe bloc, și că Stănoaia a auzit că “fufa” chiar și-a scos sutienul, ducându-l în ispită pe ăla micu’ al lui Sândache, pe Ginel, care a început să stea la pândă ascuns după casa liftului, să o vadă.

Tocmai când începuse să-mi placa mai tare, apare Irina.

“Iarta-mă, Cosmin, am avut o discuție cu mama, d-aia am întârziat”

Mă uit în ochii ei și mă ia așa, cu un frig pe șira spinării. A plâns rău, sunt înroșiți de parca n-a dormit doua nopți la rând.

“Nu-i nimic, Motane, a fost instructivă așteptarea. Am început să descopar lumea de dincolo de zidurile blocului ăstuia. Și, oricum, dacă vine repede un “40”, ajungem în timp la un film”

“Cosmin, ști ce? Hai să nu mergem la film, hai să găsim o banca și să stăm puțin. Ai o țigară?”

“Carpați fără’, de Tirgu-Jiu, cele mai bune din lume, dacă nu se scutură în pachet și mai ai ce fuma din ele”

“Bine, o să-mi dai una”

Înțeleg că e de rău. Dacă acceptă Motanul ăsta să fumeze “Carpați”, e de rău. De obicei abia mă suportă pe mine când mă delectez cu ele, nu mai spun că mi-a trasat sarcina să rumeg chewing-gum până îmi anchilozazeza maxilarele.

După ce facem prospecțiuni prin jumătate din parcul IOR, găsim, în fine, o banca liberă, care să fie și curată. În tot timpul ăsta n-a zis o literă, a mers încolăcită de mijlocul meu, și m-a pupat de vre-o sută de ori. Având în vedere că lucrurile se reliefează nu tocmai în roz, am lăst-o în pace, și n-am mai întrebat-o nimic. În schimb, i-am dat un

raport cât se poate de detaliat despre concluziile și propunerile de măsuri adoptate de rezidenții blocul vecin cu al ei.

“Cosmin, hai să fumăm”

Îi arăt cu mândrie că țigările din pachetul ce-l am, nu numai că nu s-au scuturat de jumătate din tutun, dar par acum să fie ieșite din procesul de fabricație. E și normal, de câte cotoare au în ele, parca ar fi niște bețișoare de piatră. Probabil că tipii de la fabrica, înrăiți de criticile consumatorilor, acum au trecut la presiuni psihice. Aleg două, le aprind, și o aștept să înceapă a-mi zice ce are pe suflet.

“Cosmin, tu n-ai de gând odată să te lași de pierdut timpul fără nici un rost, și să te apuci de ceva serios?”

A început direct, fără nici un fel de introducere.

“Da, deci asta era care va să zica, eterna povestea cu băiatul rău care răpește inima unei prea bune și sfoase fete, cuminte și harnica cum nimeni alta pe pământ. De asta ți-au făcut scandal acasă? Irina, tu chiar ești convinsă că o să semăn mai mult cu Fat-Frumos dacă am să înțepenesc în spatele unui birou nenorocit, înclinându-mă până la pământ când trece contabilul sef, sau nu mai știi care mare și tare de la minister? Oricum, ști foarte bine că m-am apucat să mă mai uit prin cărțile alea, și că am să fac tot posibilul să iau examenul, deși, drept să-ți sapun, tare nu-mi doresc”

“Nu-ți dorești? Și tu ai idee ce-mi zic ai mei, ce circ am în casă tot timpul, tu ști că de când suntem împreună nu-i zi de la Dumnezeu să nu am cu ei scandal pe seama ta, că tu ești un pierde-vară, că ce o să facem noi, din ce o să trăim, că sunt inconștientă, că din atîția baieți buni pe care ei au binevoit să mi-i prezinte n-am fost în stare să aleg, dar că am ales un neisprăvit că tine, că cin’ se-aseamănă, se-adună, etc, etc. ...Cosmin, nu mai pot, zău, îmi vine să-mi iau lumea în cap, nu mai pot”

Plânge, iar.

Drept e că rubrica de știri interne m-a cam luat pe nepusă masă. Până acum nu mi-a spus nimic din toate astea. De multe ori când ne întânleam venea ea cam întunecată, credeam că e obosită. De altfel, mai încet sau mai repede, ochii ei se umpleau iar de strălucire. Acum ce naiba să fac? Să-i explic că mă doare drept în cot de ce cred părinții ei despre mine, că eu cred că părinții mei m-au crescut bine și cu folos, că nu sunt nici leneș, nici nepăsător, nici derbedeu, doar că nu înțeleg de ce trebuie mai înăii să accept să mă aplec în fața altora pentru putea a fi catalogat drept “om serios”, și că eu vreau să mă însor cu ea, nu cu maica-să, drept care aceasta din urmă își poate ține opiniile pentru ea însăși? E drept că și ai mei m-au cam luat la rost pe chestia nefăcutului nimic, dar din cu totul alt punct de vedere. În familie, din nefericire, nu numai că sunt unicul copil, dar sunt cel mai mic dintre veri, nepoți, și retul poporului. Nu știu de ce și cum, dar absolut toată lumea “așteaptă ceva” de la mine. Pentru mulți ani, și chiar și acum, sunt sigur, că în discuțiile dintre matusi, unchi, neamuri adiacente (pe care eu nici nu le cunosc prea bine), mi se urmărește fiecare pas, sunt analizat în consilii mai mult sau mai puțin complete, mi se cântăresc șanse, mi se prezice viitorul. Atâta doar că, odată, la singura nuntă la care am participat în viața mea, și care s-a întâmplat să fie în familie, le-am explicat că eu sunt un element cum nu se poate mai negativ, recalcitrant și turbulent, iar ei să-și vadă de treburile lor și de copiii lor cumiști și deștepți, și să mă lase pe mine în pace așa păcătos cum mă aflu. Sunt sigur, totuși, că ei îmi trag înainte cu discuțiile, și eu am încetat orice fel

de contact cu “familia”, exceptând doi-trei veri, singurii normali și care nu s-au luat niciodată de mine, și pe care îi iubesc chiar foarte mult. Acum, revenind la Motan, m-aș duce acasă la părinții ei să le explic pe îndelete că mi se fâlâie de părerile lor, dar ea este copilul lor, și știu, că din punctul lor de vedere, o iubesc că pe nimic altceva pe lumea asta, și că-i doresc numai binele.

“Irina, de ce nu te măriți tu cu mine, vreau să zic imediat? Hai să mergem mâine să ne programăm la ‘Sfat’”

“Da, foarte bine, și poți să-mi spui unde o să stăm, pe ce o să dormim, din ce o să mâncăm? Te-ascult!”

“...o cameră, undeva, găsim noi, până una alta. Mobilă avem destulă, că-mi aduc eu chitățile și magnetofonul, plus cărțile ambilor. Iar cei 1400 de lei ai mei, plus 1800 ai tăi, ne ajung la fix pentru cartofi prăjiți și o sticlă de vin. Păi boșimani aiă din Africa, n-au nici măcar atât. Și mulți, mulți alții, au început-o cu mult mai rău. “Dumnezeule mare, pe lume oi fi trăind tu? Nu, Cosmin, așa nu se poate, deși trebuie să recunosc că sună boem și frumos, și că pentru tîmpeniile pe care reușești să le debitezi cu atîta sinceritate, te iubesc. Dar eu vreau să-mi cresc copii într-o casă de oameni, și trebuie să vrei și tu la fel, nu există alta cale, noi am crescut în felul ăsta, așa or să crească și copiii noștri”.

Da, Irina, și eu te iubesc și așa vrea să-ți pot oferi o casă mare, cu multe camere și ferestre uriașe către cer, cu covoare groase, moi, cu mașină de spălat și pahare de cristal, știu că asta-ți dorești, să ai casa ta de care tu să ai grijă, să-ți crești copiii în liniște și siguranță, și așa vrea să te pot ține departe de grija zilei de mâine, să te știu fericită, ce-aș putea să-mi doresc altceva? Dar asta înseamnă că trebuie să-l pup în cur pe contabilul ăla șef da care am vorbit adineaori, și totuși, am de ales?

“Irina, mai este ceva vreme până la examen. Am să încerc să-i fericesc pe ai tăi cu un ginere socotitor de înaltă calificare. Nu mai elaborez, știu că asta nu contează pentru tine, și că mă iubești oricum, că altfel n-ai fi acum, aici lângă mine, și nu ți-aș fi destăinuit pasiunea mea subită pentru cursul de ‘organizare’. Și să nu mai vorbin despre asta, hai mai bine pe la Mihai, poate o fi acasă, zdrăngănim un pic la chitări, o invităm și pe dușia Wiborova, că simt că am nevoie. Și pe drum îți povestesc despre nebănuitele emoții pe care ți le oferă prinsul broaștelor, emoții pe care le-am încercat plener azi dimineață împreună cu Emil, preț de vre-o șapte-opt ore, în mijlocul unei naturi încântătoare, pe groapă la “Sticlarie”.

Vara

“...se va afla volumul corpului de rotație dat de graficul funcției...” Telefonul zornăie că un sistem de alarmă la o banca tocmai prădută.

“Saut, Gica, ce făceai?” Aha, e Florin, numai el îmi zice “Gica”, înca tot n-am înțeles de ce.

“Salve, tocmai mă inițiam în tainele științelor exacte”

Florin mănâncă matematica pe pâine. A intrat al patrulea la Politehnica, la transporturi feroviare, a terminat un an cu brio, în al doilea a rămas repetent, apoi a rămas iar. A decis, pe urmă, că pasiunea vieții lui este, de fapt, Facultatea de Comerț din ASE. A luat zece la matematica, zece la fizica, patru la “economie”, și a intrat fluierând. Din nou anul întâi

cu brio, a rămas repetent în anul doi, și cu mari pile a reușit să nu fie dat afară și să mai rămână repetent odată, a întrerupt apoi un an din cauza de “boală”, și acum face tot posibilul să rămână iar repetent. Visul lui cel mai mare și nemărturisit este să poată naibii odată să treacă în anul trei. Între timp, nevastă-să a terminat școala, și-a luat și “statul”, e OK. În altă ordine de idei, mai recent, și-a luat și el bicicletă, că i-a plăcut cum arată a mea. Tot semi-cursieră d-aia rusească. Și astfel am început să descoperim împreună natura de prin jurul Bucureștilor. D-aia m-a sunat și acum.

“Gica, te fac un tur la Băneasa?”

“Florine, trebuie să aflu volumul unui corp de rotație...”

“...păi e ușor, Gica, integrezi și gata, las’ că ți-arăt eu când ne întoarcem. Ne întâlnim la “Big” cam în douazeci de minute, e bine?”

Bine, pe naiba. Întii că de obicei ne întoarcem seara foarte târziu, pe întuneric, și al doilea, că singurele integrale pe care am încercat să le fac în viața mea au fost doua, la o teză în liceu, pe care de fapt le-am copiat de la o colegă.

“Florine...”

“...hai, Gica, tragem o bere la “Privighetori”

În fond, are dreptate Florin, ne mai oxigenăm sângele, avem nevoie de mișcare, activitatea intelectuală și cea fizică trebuie împletite într-o armonie deplină. Avem doar un exemplu celebru în acest sens, pe care istoria l-a încrustat definitiv și cu litere de aur în altarul nemuririi în anumite regiuni ale Globului Terestru.

“Bine, Florine, în douazeci de minute”.

La Băneasa, lume mai multă decât la un cuplaj cu “Rapidu”, lume care, în principal, se împarte în două categorii. Unii au venit aici “să vadă animalele”, iar alții să bea bere. În final, prima categorie se alătură celei de a doua într-o perfectă și indisolubilă solidaritate. Astfel, pădurea a rămas pădure numai de la doi metri în sus. De la nivelul solului până la această cotă, se pot deosebi alte câteva diviziuni, după cum urmează.

Mai întâi, un extrem de variat și greu de definit covor de sticle goale, în parte sparte, ziare, pachete goale de țigări, capace de bere, dopuri de plută și de plastic, oase de găină și altele oase provenite de la diverse păsări și animale domestice sacrificate cu destinația “pachet”, pantofi desperechiați, envelope uzate “Victoria” și “Danubiana”, camere de bicicletă, curele rupte de ventilator auto, vată, bandaje, câte un preș sau o pătură putredă ajunsă zdrențe mai mult sau mai puțin, furculițe și linguri ruginite, farfurii sparte, mine de pix goale, ciorapi, câte o cravată (acest articol se mai găsește și agățat de crengi), sticlute de oje pentru unghii și de decolorant pentru șters unghiile, tuburi de ruj, cutii de rimel și pudră, bineînțelese goale, plus tot felul de WC-uri amenajate la repezeală prin tot locul, folosite o singură dată și apoi abandonate. Încercând cu Florin să străbatem prin tufișuri și lăstăriș fără să ne dam jos de pe biciclete, am avut surpriza să dăm peste o vioară spartă rău de tot. Locul fiind totuși destul de incomod și oarecum mai departe de drum, ne-a fost imposibil să reconstituim întâmplarea prin care acest delicat obiect a ajuns acolo. Întâi am presupus că cineva venise să cânte acompaniat de glasul păsărilor și alintul frunzelor mângâiate de vânt. Pe urmă, Florin a propus varianta potrivit careia o fi fost un chef monstru cu lăutari, ăia s-au îmbătat și i-au luat la bătaie pe menestrei, că poate n-au interpretat “Mama mea e florăreasă” exact după dorința selectului auditoriu. Oricum, misterul a rămas intact.

Dar să revenim. După garnisirea completă a “nivelului zero”, începe o asiduă munca de pavoazare a trunchiurilor de copaci cu inscripții de amor, panseuri, și anunțuri

de aniversare, precum și comemorări de date și persoane vrute celebre. Astfel, ineditul ne apare sub formă de scrijelituri cu diverse caractere grafologice, ce ne spun că “aici au fost Nae și Lica, 20-5-80”, și dedesubt, “Vasilico, Mitriță te iubeste”, ori, “viața e grea, Sandu, 14-7-81”. Nu lipsesc îndemnurile, mai ales cele sportive, “Hai Steaua, 16-14-82, Colonelu”. Locul este minunat de vrei să întocmești un pomelnic de nume și porecle mai puțin uzitate. Am descoperit “Tramvai”, “Tir”, “Bâzca”, “Ciomecu”, “Câine-Mort, și, un frumos “Corelatu”. Am tot stat și ne-am gândit, corelat, bine, dar la ce? De ce nu ne-a zis, că ne-a lăst așa, cu creierul măcinat de întrebări acide.

În fine, după ce treci și de etapa asta, urmează o altitudine dominată îndeobște de articole vestimentare și de camping. Prin crengi și crenguțe atârnă inocente băști, pălării, termosuri sparte, fără a lipsi genți de umar, unele într-o stare remarcabil de bună, plase și sacoșe, câte un aparat de fotografiat făcut zob, câteva sutiene, și alte articole de lenjerie intimă, de toate culorile și modelele. Vizitatori mai miloși înfîg ici-colo, pentru păsări, bucați de pâine rămase de pe la chiolhane. Oricum, însă, acestea se desfată îndeajuns cu resturile aruncate pur și simplu pe pământ.

Mirosul predominant în această oază verde pentru recreația populației capitalei, este cel de grătar, și bineînțeles, de bere. Bănuiesc că pomii din apropierea grătarelor și-au schimbat de mult procesele biologice, fotosinteza fiind înlocuită cu vre-o reacție pe baza de fum de cârnați proaspeți, iar păsările ciripesc șlagărele la modă din repertoriul artiștilor Ion Dolănescu, Romica Puceanu, Margareta Pâslaru, și ceilalți din găștile respective. Una peste alta, toată atmosfera asta mirositoare plus pedalatul, ne-a făcut vid în stomac, deci, ne asociem tumultului vizitatorilor de bază de recreație și agement, și după aproape jumătate de oră de stat la coadă, ne-am văzut în posesia a doi cârnați, șase mici, și patru sticle de bere, care au început cu noi o minunată munca de lămurire, încercând să ne demonstreze că, deși un anume ”Bica” întrebase la 14-7-79, “unde e fericirea mea?”, individul nu cautase unde ar fi trebuit să caute.

Cârnații și mici au fost într-adevar excelenți, berea ne spală gâtulejul, și lui Florin îi vin idei.

“Auzi, Gica, după ce terminăm berea, mai facem un tur și pe urmă o luăm spre ‘Pustnicul’. Ce zici?”

“Cum, ‘Pustnicul’?...de aici?! Cred că avem toate șansele să ajungem mâine, e departe rău”

“Nu-i, Gica, te duc eu, o luăm cam pe lângă Șoseaua de Centură, în doua ore suntem acolo leger, pe cuvânt. Gândește-te puțin, e un arc de cerc, și noi mergem pe coardă. Ai să vezi”

Până la urmă, are dreptate, că tot am pornit-o la hoinareală. Iar drumul de la Băneasa înapoi în Balta Albă tăind Bucureștiul nu-i prea atrăgător.

Trecem de Zoo și cotim la stânga pe un drum mai puțin umblat. Din loc în loc, pe margini, mașini parcate, înauntru cu perechi care se pupă. Trecem încet de tot, aplecându-ne și uitându-ne lung la ei, făcând mișto. Indivizii respectivi ne-ar cam trimite la eșafod, dar potrivit circumstanțelor, nu zice nici unul, nimic.

“Florine, tu ai impresia căăștia chiar sunt cu nevestele?”

El merge o jumătate de roată înaintea mea, întoarce capul răsând.

“Da, dar nu cu ale lor”.

Mă pufnește și pe mine râsul de era să dau într-un bolovan mare din dreapta asfaltului. Ne aprindem câte o țigară, Florin are un pachet de “Kent” de la nevastă-să, pentru mine

sunt un pic cam tari și rămân la “Carpați”. Mergem fără mâini, abia pedalând. Nu e foarte cald, și din când în când vine câte o pală de vânt mica, aproape că n-o simți.

Din spate, pe asfaltul drumului, răsună un tropot de cal. Ne depășește. Jockeyesa – așa se zice oare? - are un costum de calărie strâns de tot pe trup, și-i ghicesc coapsele frumoase și tari, și la fel, sâni ce stau să-i rupă vesta. În alte dați, am mai întâlnit noi pe aici calăreți de la ”Steaua”, probabil făcând antrenamente prin apropiere pe undeva, dar tanti parca nu apare să fie de la club. Florin îmi face semn. “E bărbat’su barosan, Gica”. Mă înfig în pedale și mă iau după ea, o ajung și mă potrivesc cam la doi metrii în stânga ei. Merg așa, paralel, și o privesc. E într-adevar frumoasă, le are la degetul mic pe toate cele de pe platourile de filmare din țară și de peste hotare. Întoarce ochii o secundă, apoi dă pinteni calului, însă paracopitul probabil că mă simpatizează, pentru că o ține într-un trap mărunț, fără să se grăbească. Mă potrivesc iarăși în dreptul ei și încep să cânt, gesticulând larg: “Peste munți și peste deal, trece mândra cu un cal, tropa, tropa, tropa, troop, când la trap când la galooop”. Ea începe să râdă sănătos, fără să se stăpânească, uitându-se la mine cu față întoarsă pe jumătate. Face gropițe în obraji, de sub șapca îi iese un păr negru de zici că-i obținut în laborator, lung până aproape de umeri, într-o coadă...”de cal”. Îi zâmbesc, cred că are aproape de treizeci și cinci de ani și nimic în plus sau în minus de ce-ar trebui să aibă o femeie frumoasă, micii au fost proaspeți, deci eu sunt perfect sănătos, nu am halucinații. Ridic o mână de pe ghidon și-i zic “pa” făcându-i semn. Își înclină ușor capul, subțiuindu-și ușor buzele într-un zâmbet vag. Un fel de “e-n regulă, la revedere”. Întorc bicicleta în mijlocul drumului și revin lângă Florin, care tot timpul ăsta a stat cam la cincisprezece metrii în spate.

“Ce-a zis, Gica?”

“...nimic, ce să zica?”

“Păcat”

“...!?!”

“Eram doar curios, dacă avea și vocea tot așa cum arăta de sus până jos, o trimetea pe Aretha Frankin la echipa de juniori. Ce facem, o luăm din loc spre Pustnicul?”

“Ihâ”

“Fi atent, până la urmă m-am gândit s-o ținem pe lângă calea ferată, și pe urmă cotim pe undeva, găsim noi un loc”

“Cum naiba pe lângă calea ferată, te-ai dilit, o luăm pe câmp, pe arătură?”

“Nu, de ce pe câmp, trebuie să fie o poteca, sigur trebuie să fie”

Am lăsat în urmă șoseaua. În față ni se întinde o potecută anemica, șinele de tren, plus lanurile de porumb. O urmă de îndoială cu privire la capacitatea de discernământ a lui Florin și exactitatea traseului ales, mi se stroară treptat în suflet, și propun să oprim la un canton ce se vede cam la un kilometru în față, cu speranța să o atenuez, măcar. Ajungem. Cantonul este de fapt o casă tip CFR, de carămidă roșie, stilul de dinainte de război. Curte, grădină, roșii, ardei gras, salcâmi, pruni, și găini. Dintr-o parte miroase greu a cocină. Nevasta ceferistului (sau cred că ea este) apare carând după ea o scară de lemn lungă de opt metrii, murdară rău de găinaț, și cam strâmbă. Noi suntem opriți și proptiți de gard, fără să ne mai dăm jos. Florin prinde glas.

“Săru’ mâna, tanti, ne ne spuneți și noua, drumul asta duce la Pustnicul?”

Femeia rămâne proptind scara cu un capăt în pământ, și mijind ochii.

“...ei?”

“E departe Pustnicul dacă -o ținem tot așa?”

“Pusticul? Aoleu, maica, da ce vă veniră de-o luarăți peste câmp? Păi, ajungeți, știu io cât să fie, vre-o douazeci de kilometrii. Da’ vedeți că sapă ăia la irigații, trebuie să mergeți pe traverse. Da’ va grăbiți tare? Ca dacă ieșirăți doar la plimbare, poate mă ajutați să iau niște saci din podul ăla, că mă cam doare reumatismul și io mă urc greu”

N-apuc să articulz nici o literă, că Florin sare de pe bicicletă plin de voie bună.

“Da, tanti, cum să nu”, și se întoarce, cu ochii plini de lumină, către mine, “hai, Gica, nu vezi câți pruni are în curte?”

Copac vrăjit ăsta, prunul, păi ramura aia pe care i-a adus-o în cioc porumbelul lui Tata Noe nu era de măslin, de prun era, ascultați-mă ce zic. Ne cațărăm într-o hrubă plină de praf și de găinaț de porumbel. În jur, nici un sac. “

“Unde sunt, mamaie, că e cam gol aici?”

“Mai uități-vă lângă peretele din stânga, sunt împăturiți, puși acolo grămadă”

Aaaa...saci goi, care va să zica, eu mă gândeam la niște monștrii de o sută de kilograme, plini cu boabe. Entuziasmul îmi dispare brusc, încercând să iau în brațe un vraf, praful s-a adunat în ei de multă, foarte multă vreme, și ne învăluie într-un nor atât de dens, că în semiobscuritatea podului, abia mai văd gaura de lumină a “ușii”. Totuși, reușim să înhățăm câți putem ridica.

“Florine, că să fi sigur că-i intri în grații, când ne dam jos să-i reciți ‘reședința me de veră e la țeră’, sau măcar să-i cânti o strofă, doua, din ‘glasul roților de tren’, că altfel nu vezi tu țuica”

Jos, ne așteaptă ovațiile.

“Aoleu, maica, să trăiți și să va dea Dumnezeu sănătate, că eu cu reumatismul asta...”

În continuare, Florin încearca să fie subtil.

“Da’ ce praf acolo sus, mă ustură, așa, pe gât...parca m-a luat cu o usturime...”

“Păi de ce nu scoți, maica, o găleată de apă rece, că așa ceva nici nu aveți voi la București, la bloc. A pus al bătrân niște pietriș pe fundul puțului, de vine apa că lacrima”

Incep a fluiera o melodie nedeslușită pentru a-mi ține gura ocupată și a nu-i zice vre-o doua lui Florin. De voie, de nevoie, scoatem și apă. Puțul e din ăla, sistem “american”, îngust, cu găleata lungă, tubulară. Respectiva apare cu o caldare goală, și cu doua cani de tablă, cu smalțul sărit pe alocuri.

“...așa, că tot se terminase și trebuia să scot alta. Să trăiți, și s-aveți parte numai de bucurii, poate îmi duceți caldarea în bucatărie?”

Are dreptate, e bună apa, e rece și gustoasă, și limpede fără urmă de gunoaie, că dacă a pus “al bătrân” pietriș...

Pedalăm cu îndărătnicie prin tot felul de bălării, gambele ne sângerează de la mărăcini înalți ce ne-au zgâriat fără reținere. “Uite, Gica, cotim pe drumul ăla pe marginea pădurii de colo, și ieșim chiar pe marginea bălții”. Cândva, probabil că s-a comis o tentativă de a se pava drumul ăsta cu piatră de râu. Pe ici, pe colo, se mai vede câte una, dar tractoare și camioane au lăst urme adânci, care au adunat apa de la ultima ploaie, și acum sunt adevărate cratere de noroi. Soarele nu prea trece prin frunzișul pomilor, și pământul e reavăn sub umbră.

Glasul Mariei Ciobanu străbate printre pomi, anunțându-ne că ne apropiem de civilizație... Uite și o "Dacie" parcată sub pomi, la răcoare, să nu se coaca vopseaua, de soare. Ne apropiem încercând să evităm cât putem gropile cu noroi din drum, și deodată, de lângă mașină, o tanti de vre-o dauazeci și cinci de ani, șocată de apariția noastră silențioasă și neașteptată, încearcă cu disperare să-și acopere sânii goi cu ceva, dar momentan la îndemână nu-i sunt decât palmele, are pe ea doar slipul de la costumul de baie, fuge repede cu intenția de a se ascunde într-un cort mic și de un roșu intens întins lângă mașină, și calca pe ceva care-i produce un discomfort vizibil și greu de stăpânit. Emană o vocaliză duioasă, și arată nemaipomenit așa cum a desfacut brațele că niște aripi, încercând să-și găsească echilibrul, noi trecem arborînd o atitudine demnă de casa regală a Albionului, bunul simț ne oprește, totuși, să întoarcem capul. Săraca, s-o fi accidentat rău în talpă?

Am ieșit tocmai în coada lacului, drumul trece peste un fel de dig-pod micut, și duce spre sat. E sălbăticie și frumos aici, exceptând mașinile pescarilor, băgate în toate cotloanele în cautarea unui loc cât mai "bun" – în afară de umbra care e berechet, oare ce-ar mai putea cuprinde acest calificativ, aici? Și totuși, un loc "bun" reprezintă o obsesie generală, dar, respectiv, lăsând la plecare pete de ulei și detergenți de la spălătul caroseriilor, care se pare că a devenit un ritual de câte ori se iese cu mașina la iarbă verde și există și apă prin-prejur. Dar ce nu se iartă unui pescar? Ce înseamnă dou-trei pete de detergent, după ce a înfruntat zâmbete malițioase, priviri ironice și comentarii sarcastice, pândari ai bălților, șefi de seviciu încapățânându-se să nu le dea zi liberă, neveste, ploi, arșiță, zăpezi, urcușuri pe munți în cautarea râurilor de sticlă cu păstrăvi și lostrițe, noroiul bălților de ses, țânțari, muște, lipitori hulpave, păi între un pescar și un general victorios în toate bălțiile posibile, eu dau toți banii pe primul. Și la urma-urmei, să fim cinstiți, câți dintre ei vin pe baltă cu "Dacia"? Chiar dacă au mașină, mulți iau autobuzul, soiul ăsta de oameni sunt niște romantici. Poezia sculatului la ora doua dinspre ziuă, pelerinajul prin tramvaiele de noapte, trenurile de navetă, autobuzele IRTA, înghesuală, înjurăturile, îmbrâncelile, ignoranța totală a celorlalți călători încarcați cu papornice, damingene și canistre, găini, coșuri, păi nu este adevărat că viața de Spartan era un joc de copil nevinovat pe lângă toate acestea? Și, în final, vin doi neisprăviți, că eu și Florin, se așează chibițând în spatele tău, și te întrebă cu nonșalanță: "Ce face, șefule, a picat ceva, mușca?" Întrebare care a adunat în ea toată ignoranța de pe lume, parca asta contează, asta e importatnt, dacă "mușca"? Iată ce înseamnă să n-ai habar despre această artă între arte! Prinsul unui pește, în mintea prozaica a chibiților, se reduce doar la scoaterea lui din apă. Dar alegerea locului după toate criteriile de spacialitate? Dar momitul de cu seara, pentru triumful de a doua zi? Dar alegerea undițelor, a gutei, a acelor, a momelii prinsă în ac după reguli precise, în funcție de carui fel de pește te adresezi, de ce-i oferi pentru a-l entuziasma? Dacă dai "pe fund", sau "între ape", hei, toate acestea nu contează? Lumea se încapățânează să reducă totul doar la câteva cuvinte, "ce-ai prins". Plus că unii, că ăștia doi de exemplu, mai au și nesimțirea să fumeze "Kent", când orice începător știe că în circumstanțele respective nu se fumează decât "Carpați", "Mărășești", și "Naționale".

Individul întoarce privirea spre noi, ne privește câteva secunde, nu zice o vorbă, apoi se apleacă și trage din apă o trestie din trei segmente. Asta-i pentru marunțis, că mai are și doua lansete extra-super, care trebuie că au costat ceva parale. Câțiva pași mai încolo, un norocos mulinează de zor, furându-ne privirile. Scoate un caras mărișor, spre

nestăvilita bucurie a nevesti-si, care a crescut brusc de pe pătura pe care făcea plajă încercând sa prindă soarele strecurându-se timid printre frunze.

“Vaaaai...Mișulicaăă, vaaaai, ce frumos e, dragă...aaaa, mi-e milă, săracul de el, uite cum stălucește și se zbate....Mișule, arunca-l înapoi, că-i pacat de el, te rog eu mult, nici nu-i prea mare, hai da-i drumul...”

Mișu, însă, e plin de triumful eroului tocmai suit pe pedestal.

“Hai, dragă, lasă galeria, că nu suntem la meci, și dă casetofonul ăla mai încet, că sperii pești și ne înjură lumea”

Cu un calm imperturbabil, cel de lângă noi privește scena, mormăie “...amatori...”, și schimbă momeala din acul trestiei. Florin îmi face semn cu cotul și râde sub mustață.

O luăm ușor pe cararea paralelă cu malul lacului să ieșim către debarcader.

Imagini vechi izbucnesc din cotloane încâlcite ale memoiei. Zile senine, râsete. Eram prin clasa a doua, în tabăra de aici. Odată, tot jucându-ne, ne-am întâlnit cu niște tipi cu un aparat de filmat. E o fântână puțin mai sus, pe deal, și ei ne-au spus că vor să ne filmeze cum bem apă din ciutură. Am bagat în mine, cred că vre-o doi litrii, tot făcând repetiții iar ei tot “trăgâng duble”. Mai apoi, într-o seară, mama m-a văzut la televizor preț de câteva secunde, într-o “pauză”, cum se dădeau pe vremea respectivă între emisiuni. Glasul lui Florin mă readuce pe pământ.

“Gica, tu nu ești cam obsit? Hai să bem o bere, aici, la grădină, poate și mâncam ceva, că pedalele m-au stors de energie, și de la mici ăia au trecut câteva ore, ce zici?”

Lume destul de puțină la restaurant, doar o masă mai mare unde se serbează ceva, cred, și alte tre-patru ocupate de perechi mai mult sau mai puțin conjugale. Au venit aici că sunt în ședință, deplasări de serviciu, și altle...că oameni suntem, nu-i așa? Ei, iubitori ai frumosului in toate formele lui de manifestare, ele iubitoare ale istoriei: Dacia 1100, 1300, 1310, nume și cifre semnificative în dezvoltarea poporului Român, atât pe plan economic și social, cât mai ales demografic. Un chelner se înființează lângă noi, întrebându-ne cu bunavoință ce dorim. Bere, la început. De mâncare, “numai cu porție de pește, e în specificul unitatii”. Peste oceanic! Plus că n-am mai auzit niciodată o chestie că asta! Parlamentam în zadar. Mă umple regretul că Sașa nu-i și el prezent, să jucam piesa cu “tov. capitan”. Până la urmă, de voie de nevoie, acceptăm să plătim o ciorbă de heringi, sau cașalot, naiba știe, pe care însă să nu ne-o aduca. În afară de asta, mai vrem niște fudulii, și eternii mititei, cu cartofi prajiti.

O tigăncușă de doisprezece-treisprezece ani apare printre mese oferind flori. Nu prea are clientelă. Poartă un coș micut, plin cu nuferi. Vede că n-avem cui oferii petalele albe, dar meseria o face să se opreasca și la noi. Aleg un boboc mare ce abia prinde să se deschidă, și îl pun într-un pahar. “Ce faci, Gica, cu el, îl iei acasă? Cum îl duci pe bicicleta?” Nu m-am gândit la asta, l-am luat pur și simplu. E frumos, îmi pare rău că nu a fost lăsat să-și îndeplinească menirea, și nici nu-l pot duce Irinei, până acasă s-ar face fleășca.

Bicicletele le-am lăsat înspre parcare de mașini, legate de un gard de drugii de lemn. Totuși, chestia este destul de relativă. Acum vre-un an, niște prieteni au făcut la fel, erau cinci, și-au legat roțile din față una de alta. Când să plece, n-au mai găsit decât respectivele roți. Restul de biciclete dispăruseră fără urmă. Tipii care le-au luat, baietei deștepți, au desfăcut frumos șuruburile de la furca din față, și salut!

Plătim, și mai dăm o raită prin împrejurimi. Printre pomi, câteva case ascunse după garduri mari, acoperite de iederă. Printr-o poartă de fier forjat se vede un Mercedes. Și ce dacă, tot bicicletele sunt mai bune, îți păstrează condiția fizică, și te mai poți opri și la o bere, chestie recunoscută și aplaudată de toată lumea, în speță eu și Florin.

La ieșire din pădure, spre șosea, pe o margine, o piramidă imensă de sticle goale, așezate impecabil, culcate una peste alta, două caruțe cu coviltir, și fauna adiacentă. Un tip mustacios și ursos stă culcat pe burtă și citește ceva, cu aviditate. Sunt impresionat.

“Ia ui-te, Florine, fi atent cum poate să schimbe pe un om, puterea slovei scrise...”

“...Gica, o fi Codul Penal...”

Iunie

O voce peșteroasă și hârâită anunță, aproape imposibil de înțeles, că trenul dinspre Botoșani are peste o ora întârziere, și mă lasă privind melancolic cum liniile de fier se pierd înspre Stadionul Giulești. Ce naiba să fac atâta vreme? Poate să mă duc să mă uit iar la locomotivele alea muzeu, lamentabile și resemnate. Când eram mic, mă aducea tata mereu pe aici “să văd trenul”, era o chestie colosală, mă doboră marea de fier a cailor putere pufăind între peroane. Acum, însă, mai degrabă aș bea o bere decât să mă uit la locomotive. Lume împrejur că la doua intersecții mai încolo când are meci ”Rapidul”. Motivul pentru care am ajuns în gară este că verișoara-mi, dintr-un sat de pe lângă Botoșani, îi zice Sulița, i-a venit idea că bine ar fi dacă ar intra ea la filologie, limba franceză, în București. Drept care ne-a trimis o scrisorică vernil într-un plic vernil, totul cu floricele alb-argintii în filigran, o pagină scrisă frumos cu litere rotunde, aliniată și clare, prin care își anunță apariția în Gara de Nord cu trenul ce are acum întârziere. Cel mai amuzant (sau tragic?) în toată povestea asta este că am văzut-o pe respectiva o singură dată în viața mea, acum mai bine de cincisprezece ani. Habar n-am cum arată, pentru recunoaștere, inițial mi-am făcut o plancardă pe care am scris “Facultatea de Filologie – apelați cu încredere”, dar după o matură chibzuință, am renunțat. Locul ăsta este unul dens populat și cine știe câți or vrea, din cei veniți din provincie sau ații care se perindă pe aici, să intre la “franceză”. Era riscant. În final, i-am răspuns la scrisoare dându-mi semnamentele într-un mod foarte precis: blugi, tricou, adidași, păr lung. E imposibil să nu fiu remarcat imediat, nu-i așa...? În caz că se întâmplă vre-o drama și trecem unul pe lângă celălalt fără să dăm parola, are adresa. Când vii dintr-un sat pierdut printre dealuri, de pe lângă Botoșani, nimic mai simplu să găsești ușor și repede un bloc în Balta Albă. Păi dacă a nimerit el, orbu’, Brăila... Totdeauna m-am gândit că de fapt “Orbu” o fi fost numele de familie, și de meserie profesor de Geografie, deci nici o problemă. Totuși, și oarecum evident, întrebarea logică ce mi-a răsărit în minte a fost că de ce niciodată, nimeni, nu i-a pomenit și numele de botez, o lipsă, zic, eu, total condamabilă.

Vreau, nu vreau, acum trebuie să mișun puțin prin împrejurimi până vine trenul. Noroc că nu i-am luat flori verișoară-mi, că se pleoșteau, naibii, de tot. Cel mai cinstit ar fi, înainte de toate, să dau un telefon acasă să nu creadă mama că ni s-a întâmplat ceva pe drum, deși, mă gândesc că, în compania mea, nu văd ce chestii deosebite i s-ar putea întâmpla verișoară-mi...! Mă strecor pe lângă vitrinele cu relicve Geto-Dace și găsesc un

telefon mai puțin aglomerat. Adică nu e coadă, ci un singur individ ce tocmai vorbește. Mă postez destul de aproape de el, să nu care cumva să se bage cineva în față, așa că prind frânturi din conversație: "...da...sigur...nu-ți fă griji...da...sigur...da...am grijă...da...sigur...bineînțeles...da...da...sigur..." și tot așa preț de cinci minute. Eu credeam că genul ăsta de conversație cu o nevastă (evident!) e doar, așa, un banc scos de Nicu Constantin sau mai știu eu cine, dar tipul de la telefon are o mină serioasă de tot, și se vede cât de colea că nici prin gând nu-i trece a face glume. Alături are parcat un carucior încărcat cu doua geamantane, două genți, și doua sacoșe, mai are și el una mica pe umăr, și un termos pe celălalt. Unde naiba s-o fi ducând? Aștept cu răbdare să agațe receptorul în furca, și mă duc glonț la el: "Hai, dom'le, că trenul de Brașov pleacă peste cinci minute, auzi ce zice tovarășea anunțătoare". Cred că am o față destul de răvășită, pentru că tipul face o mișcare de o secundă către carucior, dar își revine brusc, "Ce Brașov, dom'le, eu plec în delegație la Călărași". Pleacă în delegație! Pentru câte zile, doua, trei, poate patru, și unde - la Călărași, și a luat cu el jumătate de apartament?! "Aaaa, la Călărași...păi s-a suspendat trenul de Călărași, că a fugit mecanicul cu nevastă șefului de gară, amor mare, dom'le, glasul inimii..." Face niște ochi mici și răi, și se uită la mine că la un agent patogen aducători de molimi criminale. Noroc că îmi vine doar cam până la piept, dar mai ști ce zace în el? Aveam eu o prietenă, taica-sau era tot așa, avea cam un metru și vre-o șaizeci de centimetrii, slab, era vegetarian individul. Odată, s-au luat niște șmecheri de fica-sa, chiar în capătul blocului. Ea i-a ținut minte și cu prima ocazie i-a raportat lui taica-sau. S-a pus omul cu bătuta pe ei, și nu erau decât patru haidamaci, de i-a făcut chiftele. Ulterior am aflat că tipul avea nu știu câți "Den" în Judo, fusese campion național de nu știu câte ori, era și antrenor național! Nu i-am declarat niciodată amor fica-si.

Într-un sfârșit, reusesc să vorbesc cu mama, să-i explic care-i situația, și să o asigur că venim direct acasă, "să nu se răcească mâncarea, Cosmin, că o fi fata înfometată de pe drum". O să-i fac respectivei verișoare un tur de oraș din troleibuz. Până una, alta, realizez că mă îndreaptă picioarele spre Piața Matache, dar de ce oare, nu știu. Oricum, mi-e perfect egal, și în fond, îmi mai fac și eu cultură generală citind "mecurialul", trebuie să fie afișat acolo, la vedere.

Un "ARO" prăfuit rău, oprește oftând din greu. O femeie ce păzea o tarabă goală se repede și începe să vorbească tare, gesticulând, "hai, mă, la ce v-a trebuit atâta, mocaților". Cei doi bărbați ce-au coborât din mașină, probabil tatăl și fiul, sunt asudați bine de tot, nerași de o săptămână, mirosind amețitor a secreții sudoripale și sirop de prune, și se pun imediat pe îndemnuri și explicații, "hai, fă, mai taci și tu dracului din gura aia, făcurăm pană, na, s-a rupt cureaua de la ventilator", și se apucară cu râvnă să descarce tot felul de lăzi și un butoi de plastic. Intru în vorbă, curios.

"Auzi, șefule, da' ce-ai în butoiul ăla?"

"Castraveciori acrii, acu-i desfac, un minut să stați"

Parol de am vre-un chef să cumpăr ceva, am vorbit și eu doar să mă afu-n treabă, și ăștia au luat-o în serios. Până să mă dumiresc, fiul a și desfăcut butoiul, și îmi întinde un castravete mic cât un deget. Pus în fața faptului împlinit, îl iau și îl gust. Demential de bun, e acru și crocant, și îmi pofida caldurii, înca rece, și cred că au pus și niște hrean în butoi, se simte un pic iuțea.

"Da' unde i-ai ținut șefule, de-s așa de reci?"

"Avem beci, gheață luată iarna de pe baltă, ținută în paie. Ei, cât să fie?"

Mă gândesc un pic, ce naiba să fac cu castraveciorii, să o întâmpin cu ei pe vară-mea în gară, cu murături în loc de flori? Caz unic...

“păi...eu știu, pune un kil, acolo, cât face?”

Scot câteva monezi din buzunar, și femeia, care a stat cuminte urmărindu-mă, prinde iar glas, “hai, un leu, că ești bun de saftea”, și întinde mâna alegând moneda din grămada din palma mea întinsă.

Fac pași, ronțâind câte un castravete, pentru divertisment, și mă tot uit prin jur. Un grătar decapotabil sfârâie, și mirosul mititeilor și cârnaților, umplându-mi sufletul de înalte simțiri patriotice, trece prin nările mele că o extremă dintr-o echipă de rugby prin apărarea adversă, dărâmând totul în cale. Adevarul este că acreala castraveciorilor mi-a cam stârnit sucurile gastrice. Din nefericire, alte douăzeci de persoane carora deasemeni simțămintele de mândrie națională nu le dau pace (eu cred cu tărie că la Români, pe drapelul național ar trebui să fie puse, că stemă, damigeana și porcu’) sunt deja la coadă, așteptând docil. Din întâmplare, prind privirea unui puștan de vre-o șaisprezece ani ce e aproape să cumpere, și-i fac semn, o bere și cinci mici. E de acord, pactul de cooperare și într-ajutorare reciproca a fost semnat, mă trag lângă o masă și aștept. După nici zece minute vine și el.

“No, uite mă, numa, de juma’ de ora stau la coadă. Încet de tot mere treaba”

“Mulțumesc tare, da’ tu de unde ești, că parca ai un accent, sau greșesc...”

“Dară io mi-s Moroșan, locuri faine la noi, frumos tare...”

“Și, care-i treaba, ce-nvârtești pe aici, are și trenul tău întârziere?”

“Da’ care tren, că abia am sosât ieri, am tras aci la ‘Nord’, și mai avem de stat, că soră-mea dă examen la facultate, la medicină”

Formidabil!

“La medicină? Nu la filologie, la ‘Franceză?”

“Tfî, la medicină-i. Așa o zâs, că vrea să fie doctor”

“...păi și ați bătut tot drumul până aici, nu putea să meargă la Cluj? Și tu cu ce ocazie, să-i ridici moralul?”

“Da’ ea o zâs că-i musai la București, și io n-am mai fost niciodată în capitală, și n-o mai scapat de mine, neam. Dară tu, pretine, la ce facultate ești, că arăți a student, numa’ nu-mi place că ai părul prea lung, parc-ai fi aia de la “Ustoc”, cum de te-o primit așa la școală?”

O bucată de mititel mi se oprește în gitlej și refuză cu îndârjire să mai plece de acolo, oricât aș îndemna-o eu cu bere.

“Cum ai zis, de unde să fiu?”

“...păi aia de la ‘Ustoc’, nu-i ști, ăia de cântau dân chitare, da’ mie tot mai mult îmi place cum îi zic frații Petreuş”

M-a treminat, m-a umilit, nici nu știu ce naiba să mai zic.

“Dragule, iartă-mi curiozitatea și întrebarea, dar de unde ai auzit tu de

‘Woodstock’, că asta s-antâmplat mai acum ceva ani, eu eram copil pe vremea aia, iar tu...a props, câți ani ai?”

“Șapțiș’ pe. Da’ știu, că ni-o trimis un cumnat din Germania videocasetofon, și-am văzut la el. Soră-mea toată ziua se uită, numa că zice că acuma-i ‘panc’, nu-i mai ‘hipi’, și că-i place mai tare ‘Duran-Duran’ că ‘Teniârzaftăr’, numa’.”

Pronunță Duran-Duran oareșcum leneș, lungind și accentuând litera “u”.

“Da’ nu mi-ai spus la ce facultate ești?”

Nici în Piața Matache n-am scapat să mă ia lumea la rost pe chestia facultății, am uitat să și mestec mâncarea din gură.

“Păi să vezi, eu de fapt am înclinații mai mult către artă manuală, activitățile practice sunt cele care-mi canalizează toata energia, o parte importantă constituind-o munca în aer liber...”

“Aha, bun, bun dă tot, da’ ia spune, de cosât, ști să cosăști?”

“Să fac ce... iarta-mă, nu sunt sigur că am prins idea?”

“D-apăi să cosăști. Dacă ai oi și vaci, doară trebe să le și dai să mănce, s-aduni fân pentru iarnă. Mă, pretine, tu ști, mă, cum miroare de frumos otava când trece coasa pân ea...”

“Da... dar tot n-am înțeles... eu am ceva experiență în direcția asta, dar la un mod destul de incipient, când eram copil mă duceam cu vaca la păscut, în satul lui taica-meu... iar de cosit...”

“...păi să-nveți, e musai, că altfel trebuie să plătești oameni să taie, și gospodar ești, sau ce? Și-ți spun, când ești sus pe deal și te uiți numa’, în jos, în sat, se vede că la film, așa-i de fain, și păsările...”

E ceva care-mi scapă, parca am fi început să vorbim în limbi diferite, și doar este binecunoscut faptul că datorită procesului de transumanță limba Română a capătat în decursul veacurilor un caracter unitar și indisolubil, și la urma-urmei nu am băut decât puțină bere, înca nici n-am treminat sticla. Trebuie să o iau mai pe îndelete, e musai, vorba lui.

“Amice, uite care-i treaba. Hai să o luăm de la începutul tarlalei cu cositul, dar cu încetul, că bate soarele și-mi lucrează creierul retroactiv. Așa, acum dă-i drumul, care oi, care fân?”

“No, păi măi pretine, io vreu numa să spun că te fac om la casa ta. Are fata zestre bună, o jumătate de deal cu iarbă grasă, calitatea una, și livadă de pruni și meri, o sută de oi și zece vaci. Bătrânu-i gospodar cu stare și casă mare, frumoasă, și te-o înțelege bine cu el, că nu-i bețiv, dar liniștit, își vede de ale lui. Numa’ tu să fi un bărbat, să ști să chibzuiești și să-ți meargă bine. Și fata-i cuminte, nu s-o măritat doară că părinții au ținut-o mai mult pe acasă și cu grije, altfel îi frumoasă, și nu ți-o ieși din cuvânt. Ei, ce zâci, vorbesc cu tătâne-su când m-oi întoarce?”

“Despre ce?”

“No dară, cum despre ce, păi nu-ti zâc, să faceți nunta, ei îs oameni de cuvânt, așezați, la ei vorba-i vorbă”

Încerc a trece într-o revistă sumară banala mea existență în această zi de vară. Am plecat de acasă dis-de-dimineată s-o iau de la gară pe verișoară-mea care vrea să intre la “franceză”, și am tremăinat prin a cumpăra castraveciori murați și a primi o ofertă de însurătoare. Un bilanț cât se poate de încurajator, cu o investiție minimă. Și când te gândești că ceasul nu este decât unsprezece și jumătate. Dacă o țin tot așa, până deseară intru în Guinness Book of World Records.

“Mai fecior, uite care-i treaba, eu trebuie să plec. Tu vezi de vorbește cu tata-socru, și când oi mai veni tu prin București, ne întâlnim tot aici, să stabilim amănuntele. Acum mă cam grăbesc, că vine un tren în gară, sau cel puțin așa sper”

Îi întind mâna și dăm noroc, are o palmă tare și o forță ce mă impresionează, deși nici eu nu-s de colea, că lăzile... Ne salutăm luându-ne la revedere, am capătat simpatie pentru el,

îmi place felul lui de a fi. Îi mai stâng odată umarul stâng, de despartire, și o iau la trap către gară.

N-am timp să mă mai gândesc la nuntă, că trenul mult așteptat a tras deja la peron, și lumea a început să coboare buluc. Mă postez chiar la ieșirea dintre linii, și încep să cânt cât pot “Red House”, zgâlțâind o chitară imaginară, scalămbăindu-mă în tot felul. Se adună în jur o grămadă de gură casă, inclusiv o patrulă de militari, spre norocul celor care sunt pe acolo în permisie fără bilet de voie, și astfel se pot strecura nebăgați în seamă. După câteva minute mă opresc brusc, și mă întorc către popor:

“Doamnelor și domnilor, sunt interesat să aflu dacă printre dumneavoastră există o tânără persoană de sex feminin, ce vine dinspre Botoșani, și dorește să treacă cu succes examenul de admitere al secției “franceză” din cadrul Facultății de Filologie. Țin să precizez că nu dau meditații, nici nu bag pile”

O-ho, ce fețe au cu toți, parca l-ar vede pe Sfântul Pătru în carne și oase, coborând din cer într-un hârzob. Un glas, prins între semne de întrebări, răzbește printre.

“Cosmin....?”

“Da, pupao-aș, vino încoace, eu sunt, m-ai găsit, n-a fost greu, nu-i așa? Și să ști că împotriva aparențelor, sunt perfect normal, sau aproape”

Sigur că n-a fost greu să mă găsească, doar am părul lung, blugi și adidași, semnalmente unice în București. Ea e bondă, are ochi albaștrii, și un perfect accent moldovenesc pe care mi-e imposibil să-l redau cu acuratețe, așa că cele ce urmează vor fi traduse în dialectul vorbit în cartierul Balta Albă. Îi iau geamantanul din mână, atârnă o tonă, probabil cărțile. Ea își păstrează o geantă de umăr, și o luăm către ieșire.

“Ma belle, am amețit așteptându-te. Nu vrei un castraveci murat...nu? Am citit eu într-o carte că cel mai bun lucru, când e cald afară, este să mănânci un castraveci murat. Se pare că prin murare se produce o reacție chimică ce îi înzestreză cu o substanță ce odată ajunsă în sânge prin procesul de digestie, se combină cu oxigenul dizolvat, și rezultatul este o benefacatoare senzație de răcoare și revigorare. Șmecheria este că trebuie consumați pe peronul Garii de Nord”

Continui să debitez tâmpenii opintindu-mă cu geamantanul din mână, în timp ce ea mă privește având pe față o jumătate de surâs, și o privire oarecum mirată. Da, desigur e obosită, a călătorit toată noaptea și dimineața, dar ce să-i zic, s-o întreb ce mai face, e absurd, nici nu ne cunoaștem de fapt. Despre rude, la fel, m-aș bălăci în ipocrizie să întreb ce mai face unchiul Costel, până am aflat de venirea ei încoace, nici nu le știam numele. În schimb, efectuează ea prima mișcare, și se interesează despre starea generală a maica-mi.

“Păi face bine, ai să vezi de fapt, și tata la fel. Toți suntem bine-merci. Uite, vine un “85”, îl luăm până la “Universitate”, sau nu, mai bine până la “Kogălniceanu”, poate prindem locuri în “92”...stai un pic, ia să vedem câți bani mai am...mai bine luăm un taxi, și dacă nu îmi ajung, oricum iau de acasă”

Abia acum realizez că fata asta venind prima dată în viața ei în București, ar fi fost cam tragic să nu dau de ea, nu știu cum s-ar fi descurcat cu troleibuze și trasee, deși ar fi putut, pur și simplu, să sară într-un taxi. Dar mulți oameni, aflați în situații asemănătoare, nu apelează tocmai la cei care cunosc orașul cel mai bine, adică șoferii de taxi, și obercaie pe străzi în cautarea unei adrese. Stă lângă mine pe bancheta din spate, mă gândesc că are optsprezece ani și un viitor luminos înainte, exceptând examenul ce se apropie. Sincer să

fiu, auzind-o cum vorbește, am înduioșeli și îndoieli crunte despre pronunția ei în limba lui Flaubert, deși asta este o problemă ce se poate rezolva cu munca și în timp. Nu prea mai e timp, însă...

“Cosmin, poate ai o zi liberă să-mi arăți și mie orașul...”

“Fi fără grijă, o făceam eu și fără să mă rogi, oricum trebuie să merg cu tine să te înscrii, și alte aspecte d-astea, administrative. Tu, cel puțin știi unde e facultatea? Nu știe, sunt tâmpit, bineînțeles că nu are de unde să știe. Mă gândesc ce-ar fi s-o duc la mâine la o bere, pe la vre-o cârciumă selectă, la “Lautaru’ Chior” de exemplu? Partea asta ne-turistica a Bucureștiului nu cred că o va cunoaște vre-odată, mulți care s-au născut și trăit aici toată viața nu o cunosc și o disprețuiesc, niciodată nu vor simți dulceața unei după amieze târzii de vară, sorbind o bere rece, așezat la o masă din grădina umbroasă a unei cârciumi de mahala.

Iulie

“...mmm, ce fromos miroase, ce faci, ardei umpluți...la fix, dar smântâna avem cumva?”

“S-a dus tata să vadă poate găsește, o să-ti ia și ardei iute”

O iau în brațe pe maica-mea, o pup și mă alint pe lângă ea, chit că sunt cu aproape doua capete mai înalt. “Mă, băiatu’ lu’ mama!”

Îmi scot o bere din frigider, dar renunț să îmi aprind o țigară, ea nu suportă fumul și mirosul.

“Auzi, tu când ai venit în București, tot așa că Olgața vorbeai?”

“Cum, că Olgața?”, se oprește din treabă și mă privește mirată.

“...păi...așa...cu accent și regionalisme”

“Ei, sigur că aveam accent, și când mă duceam la aprozar și ceream curechi și barabule începea vânzătorul să râdă de mine, și eu nu știam de ce”

Începe și ea să râdă sănătos, cu poftă, dezvelindu-și dinții frumoși și perfecți, care înca nu știu ce înseamnă o sculă de dentist.

“Și cu tata cum te înțelegeai, că la el în Ialomița...”

“...și tu, acum, hai lasă-mă-n pace, să fac mâncarea”

“Mamă, ști ceva, Olgața nu intra la ‘franceză’. Pronunță rău de tot, și nici cu gramatica nu stă strălucit”

“Las-o în pace, nu descuraja fata. Pica acum, învață, se mai antreneaza cu pronunția, și la anul dă iar. Abia a treminat liceul, are tot timpul”

“Mai bine s-ar mărita...”

“...ce vorbești, musiu...!!”

“Nu, mamă, ce-ți trece prin cap, fi serioasă. Doar că nu cred că o să între nici la anul, nici la anul celălalt. Dacă n-a prins pronunția până acum, e greu. Se poate remedia, dar nu știu dacă o să aibă atâta voință de munca”

“Da? Și tu? Ție câta voință ți-ar trebui să te pui cu burta pe carte? O bătaie bună ți-ar trebui ție”

“Și înc-o bere rece”

Mai sunt doua zile până la examen, Olgața se războiește cu verbul “ietră”. Și eu degeaba îmi bat eu capul încercând să o fac să pronunțe altfel decât “jio sui”, că verbul “a sui” în

românește, că nu se lipește de ea, neam! Cel mai negru capitol este însă concordanța timpurilor. Cu materialul de la “româna”, stă mai binisor.

Eu am renunțat să mai tocesc cartea de matematica. Oricum, mă descurc, exceptând materia din anul doi, trei, și patru de liceu. Alor mei nu le-am spus, habar n-au că m-am înscris. Când m-am dus să-mi depun dosarul, am traversat să beau o halbă pe colț, la “Turist”. Când colo, la o tonetă de înghețată, dau de un tip cu care eam în școala generală. Normal că, de atâția ani, aveam atâtea de povestit. A închis toneta, și ne-am așezat la o masă pe terasă. Când mi-am adus aminte de dosar, mai aveam doar vre-un sfert de ora la dispoziție. Nu mai vroia secretara să mi-l primeasca, deși n-avea motive, dar când și-a ridicat ochii spre mine, a început să zâmbească. La început m-a cam lăsat fără grai chestia, ce naiba, chiar așa de frumos să mă fi făcut eu dintr-o dată, de să aduc damele în stare să leșine pentru mine? Mai apoi, mi-a picat fisa. Din buzunarul de la pîpt al camășii, ieșea de două degete un pachet de “Pall Mall” super-long, virgin, pe care mi-l dăduse Florin cu câteva zile mai înainte, și pe care, în seara trecută, uităsem să i-l dau Irinei. Acum, ce naiba să fac, l-am scos și l-am “dăruit” respectivei, odată cu dosarul. Ceasul era “și zece”, dar nu mai conta, eram trecut la capitolul “colaboratori”.

Asta mi-a adus aminte că, odată, pe aceeași temă, mi s-a întâmplat o chestie înfiorătoare. Eram cu cineva, habar nu mai am cu cine, pe terasa aia unde a fost Teatrul Național, și au făcut acum un fel de grădină de vara cu halbe și gustări. E un loc frumos acolo, îmi place, stai chiar în mijlocul traficului, lume din toate părțile, vezi de toate pentru toți. Prin nu știu ce fel de întâmplare, însă, nu am oprit acolo de prea multe ori. Cred că mi-a intrat în cap idea că berea e apă chioară. În tot cazul, atunci se întâmplase să fiu așezat la o masă. Când făcurăm plata, normal că îi lăsăm și ospatarului câțiva lei. A refuzat! “Băieți”, ne-a zis, ”nu, mulțumesc, e-n regulă”, ne-a zâmbit amabil și a făcut stânga-nprejur. A fost prima și singura dată în viața mea când mi s-a întâmplat una că asta. Probabil că văzându-mă cam răvășit, de la masa alăturată, o tinară brună, păr crețuluiu, ten masliniu, slăbuță, pantofi cu toc moderat, fustă nici lungă nici scurtă, nemachiată, unghii medii, culoare decentă, naturală, ne aduse la cunoștință că ea este prietena respectivului (tot brunetel, păr ușor ondulat, ten mai închis, bărbierit la sânge, calcat, apretat, ceas “Pobeda” de 298 de lei), și că el este un tip extraordinar de corect și că niciodată nu a acceptat să ia bacșiș.

“Dragă, te rog adu-i la cunoștință prietenului tău că noi n-avem nimic de-aface cu Militia Economica, uită-te și tu cum arătăm, păi se poate?”

Am jignit-o. S-a ridicat mânioasă și ne-a explicat înca odată, dar cu mai multă însuflețire și temperament decât înainte, cât de josnic gândim, și că suntem niște porci. Prietenul ei tocmai terminase tura, apăru îmbracat în pantaloni de stofă, cu dungă, cămașă albă butonată până la penultimul nasture, mânecile nesuflecate, și se interesează discret în ce constă litigiul, apoi se întoarce către noi.

“Nu, percepțele mele etice mă împiedică să fac așa ceva. Fiecare muncește pentru banii pe care-i cheltuie, fiecare cinci bani își are valoarea sa în sudoare și trudă”

“Omule, nu m-ai înțeles, și în concordanță cu ce tocmai ai afirmat, eu îmi cheltuiesc banii cum vreau, deci de bună voie și nesilit de nimeni ți-am lăsat paralele, păi la chener, la frizer și la birjar...”

“Hai să mergem, Cecilia”, mă întrerupe respectivul, apoi întorcându-se cu față luminată de zâmbet, “buna seara, când mai doriți, mai poftiți pe la noi”

Și se duseră. Diferență mare, nu-i așa, între a oferi ceva, cuiva, de bună voie, și cineva care se oferă să-ți ia ceva, tot de buna voie... Oricum, m-am văzut înscris la examen.

Dar cel mai examen cu peripeții de care am auzit, l-a avut Mălin. Am fost colegi de clasă în liceu, și am picat împreună la "Bac", la "Română", că ne luasem de piept cu profa cu câteva luni mai înainte, pe chestia lui Jebleanu și surâsului cu bombă. La examenul de "Bac", pe bilețelul meu era scris "natura și dragostea în poezia lui Eminescu". Subiect generos, chit că nu la-m avut niciodată la suflet pe maestrul, așa că am făcut o analiză cu citate grămezi, din toate cântecele tipilor de la "Mondial", "Sincron", "Romanticii", și celălalte trupe rock ce compuseseră pe versurile respectivului. Citind, profa nu a cazut de pe scaun de bucurie, zicând că am tratat subiectul superficial. Cum naiba "superficial", când eu scrisesem acolo textele de pe câteva discuri LP, și un "cinci" amărât tot meritam eu, să fim serioși. Dar să trecem la examenul de faculte al lui Mălin, după ce veniram din armată. Tot la ASE. După ce tremină toate probele, mă întâlnesc cu el întâmplător în stație la "Stejarului".

"Ce-ai făcut, mă, cum a mers treaba?"

"Bă, Cosmine, știu și eu ce să zic, dacă retractează ăștia tot ce s-a zis până acum despre subiectele respective, poate intru"

Atât de convins a fost că a făcut-o de oaie, încât la afișarea rezultatelor a luat lista de la coadă, a citit cinci-sase nume, apoi a plecat. Acasă, a făcut o față smerită, și a încredințat-o pe maica-să, că la anul situația va fi cu totul alta, întrucât el este hotărât să se faca băiat serios și de treabă, și că se pune cu burta pe carte. Pe ea a convins-o, însă mai avea de trecut un hop, ăl mare, adica șefu' familiei. Își organizează el un discurs eroic și plin de autocritica demolatoare, dar și cu accente sentimentale menite să topeasca orice urmă de rezistență din partea auditoriului, îl repetă până îl învață pe de rost, și așteaptă momentul de declamație. Când apare taica-sau, nici nu apuca Mălin să deschidă gura, că i-o ia înainte; "Bravo, domnule, felicitări. Uite, sincer să fiu, să ști că nu mă așteptam la un rezultat atât de bun, drept să-ți zic". Bineînțeles că Mălin a crezut că e luat la mișto, și a început, smerit, să bâiguie ceva despre emoții, că așa este prima dată când încerci un lucru nou, că la anul precis o să intre, și liru-liru crocodilu', încercând să-și aduca aminte monologul.

"Cum adica la anul ai să intrii precis? Vrei să dai iar examen la anul, nu înțeleg"

A fost un moment cu ceață că-n Scoția. Adica să nu mai încerce la anul să intre la faculte? Păi, până acum l-au tot bătut la cap să faca imposibilul și să se vadă student.

"...stai, mă, dac-ai intrat acum, la ce-ți trebuie alt examen?"

"Tată, eu de fapt am picat, nu știu de unde îți venii idea..."

"Cum, mă, ai picat?"

"...păi vezi, eu tocmai asta încercam să-ți explic", și încep Mălin să-și zica monologul.

Îl ascultă taica-sau preț de doua minute și izbucnește.

"Pe cuvânt, eu nu mai înțeleg ce-i cu voi, tinerii ăștia, parca a-ți trăi pe altă lume.

Ce-o-ți fi având în cap, Dumnezeu știe. Și nu înțeleg ce tot îndrugi tu acolo, că eu acum vin de la facultate, și te-am găsit pe listă intrat al treilea. Îți doresc din toată inima succes în continuare".

Mălin a rămas mai întâi stană de piatră că Babele în virf de munte, apoi, fără să articuleze o literă, a ieșit glonț pe ușă și nu s-a oprit decât în fața panourilor de afișare. Așa era, avea dreptate taica-său, intrase, scria acolo negru pe alb.

Termin cu secretara, și ieșind din clădirea facultății, hoătaresc să trec pe la Ciprian, care de câtavă vreme și-a aranjat să predea lecții de chitară la casa de cultură unde eu repet cu băieții din trupă, chiar în spatele ASE-ului. Îl găsesc lucrând cu o elevă de paisprezece-cincisprezece ani, care, zic eu, mai bine ar fi luat cursuri de scafadru – sau scafandă? Aștept răbdător să termine, apoi ne apindem câte o țigară să mai stam de vorbă.

“Cosmine, de fapt eu am cam terminat pe ziua de azi, și aș lua-o către casă, că mai încolo am înca o oră particulară cu un puștan”

“...păi, hai că te conduc câțiva pași, în ce parte o iei?”

“În sus, spre Ștefan cel Mare”

“Bun, la fix, am să iau și eu tranvaiul spre ‘Inframicrobiologie’, și de acolo o mașină”

Din vorbă în vorbă, ajungem la bulevard – sau mai bine zis, potrivit numelui oficial, șosea. Imediat după colț, o grădină mica, cu o baraca în care probabil că se servea și iarna. Ca întotdeauna, mirosul de grătar, e amețitor. “Cipi, ce facem, tu ai ceva parale?” Ne cautăm amândoi prin toate buzunarele, și tot ce reușim să adunăm este de ajuns pentru un cârnat și o bere, pe care le comandăm direct la grataragiu, în picioare, după specificul unității. Între timp, Cipica strânge de pe mese o grămadă de felii de pâine, unele abia începute, altele mai pe jumătate. Rupem cârnatul în două, și bem cu rândul, direct din sticlă. Ambele extraordinar de gustoase. La sfârșit, constatăm cu surpriză că nu mai avem decât o țigară, adică Cipi are un pachet de “Carpați” cu o singură țigară rămasă în el! O facem “poștă”, ne despărțim, și sar într-un tramvai. Mă gândesc că poate ar fi bine să stau puțin cu cartea de “Economie” deschisă, totuși...

Iulie

De atâta populație ahtiată de deconectare n-ai loc să arunci o monedă de cincisprezece bani. De jur împrejurul lacului malurile sunt acoperite cu pături la metru pătrat, pe care stau claie peste gramadă casetofone, sacoșe cu mâncare, caței de toate formele și modelele, mame mai dolofane sau mai puțin, copii de toate vârstele, și tați jucând table. Iar peste toate astea plutește un lălăit genial și suav produs de Ion Dolănescu & Co. Cu chiu cu vai, găsesc cu Emil un loc unde să ne întindem, nu prea grozav locul, zic eu, dar el susținând fără putință de tăgadă că ceva mai bun nici că se putea; la câțiva metrii se află o tonetă cu Ci-Co, și toată fauna, mai ales cea acoperită mai mult sau mai puțin cu sutiene și bikini se perindă pe aici întru adăparea progeniturilor. În fine, bine că îl găsim și pe ăsta. Emil se duce să încerce dobarârea recordului olimpic la 100 metrii cowl, are un nume de familie cât se poate de la obiect, îl cheamă Boboc... Eu habar n-am să înot, deci stau cuminte și mă prăjesc la soare. Mâine intru în focuri. Nu simt nici un fel de chestie specială, nici nu mi-e frica, dar nici n-aș putea spune că mi-e perfect egal. Am doar din când în când o tresărire de ambiție, un fel de necesitate de a-mi demonstra că pot. Dar totul se reduce la examenul în sine, restul și mai încolo, e ceva neclar, nu reușesc surprind în minte conturul lucrurilor.

Olguța, săraca, e topită, nu mănâncă, nu doarme, și când vorbește îi tremură vocea, mi-e să nu faca naibii o hepatită mecanică, asta i-ar lipsi. Sau poate, în cazul ăsta, ar trebui să dea la Politehnica...?

Aseară m-am întâlnit cu Irina și ne-am plimbat mult, tot pe aici, prin parc. Cam dezolant decorul spre sfârșitul zilei, după plecarea pasionaților de atmosferă recreativă. Iarbă strivită care nu mai apuca să-și revină până a doua zi, ambalaje, sticle goale. Mai trec țigani cu sacii și adună sticlele, dar restul, așa rămâne până la toamnă.

“...of, Cosmin, abia aștept să termin. Mi s-a acrit. La serviciu, în pat, la W.C., peste tot visez numai determinism și legile dialecticii. Ai mei umblă prin casă în vârful picioarelor să nu faca zgomot, să poată copilul să învețe, mă pufnește și râsul câteodată când îi văd cum calca cu grijă și cum închid ușile de parca ar fi de sticlă. Ascultă, sper să nu-mi faci vre-un pocinog...”

“Ce pocinog, dragă?”

“Cum ce pocinog? Păi nu-ți dai seama că dacă nu intrii iar or să-mi sară în cap? Așa că vezi ce scri mâine, acolo, să nu-ți zboare mintea, că de obicei, cine știe pe unde”

“Adică dacă pic eu, e pe nasoale, dar dacă pici tu...”

“Dacă intri, le-ai închis gura alor mei și ce mai contează dacă eu am să fiu trecută deasupra sau sub linie. Nu ți se pare foarte clară treaba asta? Deci, încă odată îți spun, gândește-te la ce ai de făcut, lasă-i naibii pe Buddy Guy și pe Trakl pentru după examen, ai tot timpul. Altfel o încurcam rău de tot, adio marș nupțial, și te strâng de gât pe chestia asta. Mi se pare că ai un nume de familie frumos, și vreau să mi-l văd scris în buletin, pentru că aflați, stimată domnule, că vă cam iubesc. Ști ce mi-a spus o vecină care ne-a văzut de câteva ori împreună? Că semănăm de parca am fi frate și soră. Și ști ce mai spunea bunica? Că cine nu se aseamănă...

“...nu se adună?”

“...nu se casătoresc, trebuie să fie ceva între ei, poate nu evident, dar ceva, care să-i împreune și că înfățișare. Și lasă ironiile ieftine și nu râde de bunica-mea, tu n-ai cunoscut-o, Dumnezeu s-o ierte, era de o bunătate greu de închipuit”

“Nu produc nici un fel de ironii tâmpite, doar că mă gândesc că bunica-ta se referea, poate, nu la aspectul fizic, ci la felul de a fi. Gândește-te și tu, un melancolic și o colerica, sau un altruist cu o materialistă cruntă, un idiot și un creier”

“Vai, câtă putere de pătrundere, ce logica sublimă, ce să mai zic... Vezi poate-ți trece până mâine, că vezi tu pe urmă logica. Și pentru că tot le ai pe astea cu gândirea profundă, ia zi-mi care este deosebirea dintre o roșie și un tramvai?”

“.....?”

“Tramvaiul are dungă roșie, da' roșia nu are dungă tramvai! Am auzit-o la niște puștani, acum, când veneam încoace. Mi-a plăcut la nebunie... Dar tu de ce nu râzi, sau nu te-ai prins?”

“Motanule, e veche, o știu de prin școala generală, sau așa cred, dar nu am vrut să-ți stric plăcerea de a o spune, uite, acum am să râd o jumătate de minut, să fie numărul complet”

N-am mai apucat să încep a râde, că mi-a facut vânt și am cazut în apa lacului. La margine, nu prea adâncă, abia îmi trece de brâu, dar al naibi de udă. După ce am lasat-o pe Irina în față blocului ei, am aterizat la Mihai, să mă mai usuc puțin, prea arătam din echipa lui Cousteau pentru a mă duce direct acasă. Mi-a deschis Doru.

“Ce-i, mă, cu tine, în halul asta?”

“N-a venit tramvaiul, și, în final, am hotărât să o iau de-a dreptul spre voi, fără să mai ocolesc balta. Da’ ceva să-mi revigorez anticorpii împotriva răcelii aveți?”

“Sigur că da, messire, uite, Black Tea of China, Green Tea of Ceylon, Russian Black, Five O’Clock, de care vrei?”

Au crezut că or să mă prindă, dar chiar că mi-a sunat bine cuvântul “ceai”.

“Da, mon cher, excelent, fă mai mult că am să beau două-trei cești. Uite, din asta verde, formidabil cum miroase”

Mihai consumă regulat ceai în cantități considerabile. Pentru domnia sa are o ceașca japoneză de-adevăratelea, ce e, pur și simplu, un vis, îmi place chiar și mie care nu mă dau în vând după chestii d-astea orientale. Oi fi eu necioplit și fără simț estetic, dar asta este, dacă nu-mi plac, ce să fac? Îl aud pe Doru, din bucatărie:

“Cosmine, ști că i-a murit cațelul lui Bio-Gogu? E terminat, e în stare să-și radă și barba, nu-i mai pasă de nimic. Sanda o ține și ea numai în plâns. E o dramă existențială acolo.

Acum doi ani, Gogu a primit cadou un cațel, un pui de brac, care s-a făcut o frumusețe. Parca nu-mi vine să cred că a murit.

“Cum naiba, ce s-a întâmplat, ultima dată când la-m văzut, cațelul’ era sănătos tun și se zbenguia într-una?”

“A mâncat otravă pentru șobolani, cel puțin așa s-a exprimat medicul. Chestie d-aia roșiatică pe care au împrăștiat-o prin jurul blocurilor tipii de la deratizare. Zicea nenea doctorul că au probleme și cu mulți copii, intoxicații și chiar forme mai grave”

“Cum, păi șobolani sunt bine mersi, zburdă fără nici un fel de griji, ne salutăm zilnic”, Mihai e furios, iubea mult cațelul lui Gogu.

Aș cam zâmbi, totuși. Mihai are într-un cilindru mare, de sticlă, doi hamsteri drăgălași foc, pe care îi îngrijește cu sfințenie. Dar oricum, de la hamster la șobolan e un drum mai lung un pic, cel puțin aștia din cilindru sunt frumoși și blânzi, și nu mă satur jucându-mă cu ei – sau ei cu mine, poate?

S-a nimerit că tuturor din gașca le plac câinii. Este destul de dificil, însă, să ți unul la bloc. Împotriva tuturor greutăților, însă, Mircea Popa, la un moment dat, făcuse rost de un pui de Boxer, deși el locuiește pe la etajul opt. Într-o zi eram pe la el, să ascultăm un disc cu Passport și să sorbim un pahar de vodcă. În timp ce el pregătea cațelul să-l duca la doctor, citesc câteva poeme împrăștiate pe masa de scis. Cred că cea mai elocventă apreciere a talentului este atunci când, față în față cu o producție de artă, indiferent de care, te copleșește certitudinea că tu n-ai să poți niciodată să oferi ceva nici măcar apropiat că valoare. Așa și eu, citeam și mă copleșise nimicnicia. După oarece vreme, coborâm, Mircea cu gândul bun de a lua un taxi, să nu care cațelul prin tramvai. Oprește o mașină, șoferul se uită lung, și ne aduce la cunoștință că el nu ne poate lua.

“Pai, de ce, dom’le?”

“Nu am voie să iau decât câini de vânătoare”

“Pai, asta ce e?”

“Asta nu-i de vânătoare”

“Cum, dom’le, nu-i de vânătoare, ia uit-te la el, abia așteaptă...”

Cațelul are cam două luni, e blând și scump, și se sperie de umbra lăsată pe covor, de veioază, începe să tremure și face pipi pe el.

“Dom’le, ăsta nu-i de vânătoare, nu-mi spune dumneata mie, că am dus destui, știu io ce-i aia, nu ma înveți dumneata, acum, pe mine”

“Domnule, ai vazut dumneata un câine să nu fie vânător, nu contează de care e, Pekinez, Bichon, Chihuahua, orice câine e vânător...”

Mai aveau puțin și se încaierau, abia am reușit să-l calmez pe Mircea, care, în felul lui, avea dreptate.

Ceaiul e bun, nu are decât puțin zahăr, își păstrează tot gustul și aroma. Îmi aleg și o țigară din pachetul de pe masă, că al meu... Stau confortabil în fotoliu, totul e bine și frumos, doar că nu înțeleg de ce nu m-or fi întrebând, totuși, cum de am apărut la ușă așa murat? Nu durează.

“Auzi, messire, dar tu parca nu știai să înoți?”

Aha!

“Mi-a dat Irina vânt în baltă, pe IOR. Nemaipomenită apa, caldă, numai bună de bălăcit, și nu s-a putut abține să nu-mi faca o bucurie”

“Pește ai prins?”

“Da’ ce va interesează, că nici unul nu aveți acvariu?”

“Nu... pentru tine ziceam. Ști, peștele conține fosfor, e bun pentru creier, îți luminează mintea chiar și pe întuneric. Nu că n-ai fi tu băiat deștept, dar așa, pentru dezmoțire și avânt creator”

Ce mai încoace și-ncolo, sunt în pasă proastă în seara asta. Îmi aleg o chitară dintre cele de prin casă. Chiar lângă grif, are un petec negru, mare cât un pachet de țigări. Într-o zi, stăteam la taclale, Mihai ne explica ceva ce se întâmplase la el la institut, și în timp ce vorbea a făcut un gest cu mâna în care avea un pahar cu vodcă, pahar care i-a zburat dintre degete oprindu-se direct în chitară. “În”, adică înăuntru, trecând prin lemnul subțire și fin, precum cuțitul prin unt. Mare bucurie mare. După ce a încercat pe la toate atelierile de reparat instrumente din București, unde a fost refuzat cu amabilitate pe motivul că nu se mai poate face nimic cu chitara respectivă, i-a venit idea să-l întrebe pe tâmplarul institutului, de poate să o dreagă într-un fel, că de pierdut, oricum nu mai avea ce pierde. Omul ăla nu ținuse în viața lui o chitară în mână, nici vre-un alt instrument, habar n-avea de chestii de felul ăsta, probabil că nici nu auzise vre-odată cuvântul “lutier”. Dar n-a zis nu. S-a pus pe treabă, și în doua zile i-a prezentat rezultatul. Operă de artă, nici un alt calificativ nu poate descrie cu acuratețe ce a făcut respectivul. Cum o fi reușit, naiba să mă ia dacă înțeleg, faptul cert este că nu s-a pierdut nimic din calitățile sunetului, este la fel de intens, profund și dulce. Mihai a vopsit petecul în negru, și totul arată superb. Încep să cânt pentru mine doar, “Mă obișnuiesc iute cu o cameră nouă / Dar cu aceasta nu-i chip / Alunec pe parchetul dat proaspăt cu ceară / Și cad pe patul mototolit”. Nici nu mai țin minte de cine sunt versurile, le-am găsit perintr-un număr din “Secolul XX”. Le-am pus pe trei acorduri de bossa-nova, și ce a ieșit, mi se pare minunat. “Nu că m-ar fi cuprins îndoiala / Ori c-aș vedea peste tot doar dușmani, nu / Dar nu mă pot obișnui, asta-i buna / Treci pragul, ajuta-mă tu”.

La un moment dat îmi dau seama că Mihai și Doru au rămas nemișcați, ascultându-mă. Totdeauna când cânt piesa asta mă ascultă așa, în liniște. Adevărul este că o cânt din tot sufletul, îmi place cum sună. Mihai se ridică, își drege glasul, și cuvântează așa:

“Dragilor, eu am cincizeci de lei și o propunere. Cine se duce să achiziționeze o sticlă de vodcă?”

Până la urmă, după prezentarea unor liste de argumente și contra-argumente, se duce Doru. Deodată îmi vine un gând răzleț, că mâine am examen...

Iulie

De aproape o oră încerc să scot din mine tot ce știu în legătură cu litoralul Mării Negre, fizic și economic, mai puțin Delta. Merge bine, și ar merge și mai, dacă nu aș fi avut norocul rarism să se oprească lângă mine doua cucoane având sarcina să supravegheze bunul mers al examenului, și care l-au descoperit recent pe Mircea Eliade. Și discută, și se miră, și se entuziasmează, și vai dragă, și e superb dragă, și e genial dragă, și mie îmi vine să le iau la palme. Nu mai supot, și mă întorc spre ele.

“Mult stimătele mele doamne, vă rog să-mi permiteți să vă aduc la cunoștință faptul că, atât cât am putut, l-am citit și eu pe Eliade. Deasemeni, printr-un favor al sorți, am avut prilejul să-mi arunc privirile și pe oarece critica literară în ceea ce îl privește pe maestrul, critica, zic eu, de calitate, așa că, cel puțin acum, când am de scris o teză pentru un examen, nu mă mai interesează și opiniile dumneavoastră. În concluzie, v-aș ruga cu maximum de smerenie și înfinită speranță, să va găsiți un alt loc întru continuarea sublimelor dumneavoastră aprecieri la adresa sus-numitului, și să mă lăsați pe mine, înglodat în prozaismul criminal și devastator al științelor geografice, să-mi vad de treabă”

Uneia a prins a i se zbate un mușchi al obrazului stâng, cealaltă mă privește cu ochi mici, fixi – unde naiba am citit eu fraza asta, “în privirea bestiei se citea crima”? Vine și-mi ia buletinul de identitate de pe banca și-l răsfoiește, se uită iar la mine și-l pune la loc. Mă las pe spătarul scaunului, și nu mă pot abține să nu o privesc drept în ochi, zâmbindu-i obraznic. Amândoi știm prea bine cât de gratuit a fost gestul. Oricum ar lua-o respectiva doamna, tot cu oiștea-n gard o dă. Totul este cât se poate de clar, iar eu mă simt relaxat și plin de inspirație, abia aștept să încep iar să scriu, dar savurez momentul cât se poate, continuând să o privesc drept în ochi, și să zâmbesc, așteptând. Cum anticipasem, ea renunță prima, și doamnele se îndreaptă către tablă. Mă pun iar pe scris, îmi vin frazele în minte de parca eu aș fi autorul cărții de geografie. Mă doare mâna de cât am scris și tot nu mă pot opri. Am mai cerut hârtie. Prietena mea iubitoare de Eliade îmi întinde doua pagini, eu ridic patru degete fără să articulez vre-un cuvânt, mă uit iar drept în ochii ei, ea îmi mai întinde doua pagini și sunt convins că dacă ar avea cum, m-ar bate. Nu m-ar împușca, nu m-ar spînzura, ci m-ar bate, mult și cu metodă, până ar obosi. Mă pun iar pe lucru, stiloul îmi aluneca între degete din cauza transpirației și regăsesc gesturi de prin liceu, când îmi suflam în degete să le usuc. Liceul? Doamne, cât de departe mi se pare. Și totuși nu sunt decât câțiva ani. Aud o voce care zice că timpul afectat tezei a expirat, să predăm lucrările. Încerc să mă regăsesc. Cum, gata, așa de repede? Și mai aveam atâtea de spus, înseamnă că am făcut o lucrare proastă? Nu știu, gata, a trecut, nu mă mai interesează, am uitat tot ce aveam în minte despre subiect și despre geografie. Să vedem la restul cum va fi.

Iulie

“Ce-i Cosmine, cu concursul ăsta de miss-e, ori cum naiba să le zic?”

“Dragă, băieții de pe ‘Studentesc’ au avut idea să organizeze chestia asta prin UTC parca, să nu dea de bucluc altfel, și să aibă și ei activitate de vară, plus că, tot ei zic, o să fie amuzant. Premiul pentru cea mai ‘miss-ă’ înseamnă o săptămână la Costinești, pe gratis, cu participarea la o finală de ‘miss-e’ ce va fi acolo. Deci, Doru a luat-o pe sus pe Melania și, vrând-nevrând, fata candidează la titlu. Pregătiri, chestii, poezele, costume de plajă. E drept că ea nu prea e plină de entuziasm, dar oricum, o săptămână la mare pe gratis, e ceva, nu? Mergem să facem galerie”

“Și cum naiba intrăm, că nu avem legitimație de student... înca?”

“Ni le dau ei pe ale lor peste gard. Nu semeni tu cu Melania, nici eu cu Doru, dar în semi-întuneric, lume multă, înghesuială, trecem noi”

Și am trecut, totul normal, nici un fel de amețeli. Un tip tuns cu freză, și în ciuda caldurii, la costum bleumarin camașă albă, cravată de lână roșie, apare pe scenă cu un microfon în mână și începe să ne povestească. Melania e pe undeva prin spatele scenei, prin spațiile de dezbrăcare-îmbrăcare, Doru cu noi. Locul este o clădire care are în mijloc o terasă înconjurată de un fel de balcon un forma de “U”. Jos s-au asezat câteva scaune, dar am preferat să privim de sus, se vede mai bine, și te poți mișca mai ușor, jos e îmbulzeală mare. În comparație cu tipul în costum care prezintă, cei de prin-prejur n-arata deloc preocupați de abordarea unei ținute în conformitate cu normele emise de unii indivizi aflați în poziții ce le permit luarea unor astfel de decizii. Din contra, se poartă orice de la pantaloni scurți și sandale, până la blugi oboșiți și tricouri decolorate de atâta spălat. Mă uit în jur și mă învâluie senzația că sunt bătrîn, deși unii de aici sunt cam de aceeași vârstă cu mine, unii mai în vârstă, iar mulți poate cu doar un an-doi ani mai mici. Ce nu pot înțelege este faptul că doar acum câțiva ani îmi făceau profesorii scandal că am părul prea lung, iar ăștia de aici și-l taie cât pot, de buna-voie. Chiar așa să fi rămas eu în urmă?

A început concursul. Candidatele apar grațioase, cât poate fiecare, zâmbitoare și pe tocuri. Mamă-Doamne ce costume de baie au, dacă ar fi apărut așa pe plajă, le-ar fi săltat miliția înainte să apuce să faca zece pași. Sau poate că nu, că i-ar fi luat masculii privitori la bătaie pe milițieni, adică de ce să-i priveze de peisaj? Oricum, mă simt de acord sută la sută cu croielile respective, au fost inspirați designerii... Cu toatele sunt cam douazeci de zâne între 1.50 și 1.80 metrii, colorate divers la păr, rimel, și bikini. Melania poartă un costum mov și pare destul de pesimistă. Încearca totuși să-și întindă colțurile buzelor într-un surâs pe care aș putea să-l numesc, incluzându-l pe Doru în schemă, prevestitor de sadisme. Individul cu cravată roșie se tot fâțâie printre ele cu microfonul, numidu-le după numărul de concurs, și dându-și importanță. Păi nu?

Împrejur, agitație mare, fluierături admirative, comentarii mai mult sau mai puțin decente. Urechea îmi prinde o versiune a unei prea cunoscute poezii, “frumoaso, ți-s ochii tot la negri...!” Are un extrem de accentuat simț al realității, individul. Între timp grațioasele seminude produc răspunsuri care mai de care mai inspirate la întrebări majore, că de exemplu, “care este, după opinia dumneavoastră, rolul femeii în societatea modernă?”. Toate, inclusiv Melania, omit bucatăria. Îi trag un cot lui Doru, șoptindu-i că sistemul de deservire tip “Gospodina” oferă o bogată gamă de preparate și semi-preparate din pește, legume, și poate întâmplător, și ceva ce seamănă cu carnea, la prețuri

avantajoase, să apeleze cu încredere. Odată, prin liceu, am vrut și noi să facem un concurs cu întrebări din astea. Țin minte că era o întrebare care suna cam așa: Ce este romantic într-un război atomic? Directoarea, citind programul de desfășurare a concursului, a avut însă oarecare obiecții, și totul a picat. De altfel, cam tot ce aveam noi de gând să facem în școala aia, nu știu de ce naiba, dar contravenea constant și flagrant cu opiniile tovarășei directoare, și a câtorva profesori. La un moment dat înființasem un cenaclu, îi zicea “Scara”, și pe scena din sala de festivități adunasem toate scarile ce le găsisem pe la mecanic, administrator și femeile de serviciu. Erau mai mult de zece scari, unele simple, altele articulate, și noi abia că mai aveam loc să ne strecurăm printre ele. Când, însă, am prezentat pentru aprobare programul final, cineva a avut proasta inspirație să includă cuvântul “show”. A fost un dezastru. Directoarea era și profesoară de economie politică, chit că în afară de titlul manualului nu mai știa o iotă despre materie, și nici nu le avea neam pe astea cu limbile străine, s-a sperit cumplit. Ne-a admonestat sever că în loc să ne vedem de treaba noi ne ținem de ”șouri” d-astea, și că o să stea de vorbă cu părinții să vadă de unde am primit noi influențe d-astea nocive. În zadar am încercat cu toții să-i explicăm că acest cuvânt nu este decât o traducere liberă în engleză pentru “manifestare cultural-artistică”, rezultatul a fost tocmai pe dos, “cum adică în engleză, ce, voi ascultați Europa Liberă?”

Jos, sub lumina reflectoarelor, ”les meduses” au apărut îmbrăcate în rochii de seară, cu numerele de concurs prinse în ace de gămălie, probabil împrumutate de la cineva din audiență. Urmează proba de dans, tango, vals, și R&R. Un tip de la coreografie care le dănuie la rând. Nu prea a avut ocazia Melania să danseze de când e prietenă cu Doru, mai ales că “Gentle Giant”, și “Colosseum” cânta cu totul altceva. Pentru calificare se măsoară intensitatea aplauzelor pe acul de înregistrare a unui magnetofon. Aplaud cu Irina și Doru cât pot, deși stim că e inutil. Celelalte au venit cu galerii serioase.

A pierdut Melania. Culmea culmilor (adică indignarea lui Doru), ea apare radiind de bucurie, “of, bine că s-a terminat, și să te puna dracul să mă mai faci să vin pe la chestii d-astea...” Doru e morcovit. Presimte că a ratat marea și anul asta. Poate de “23 August”, trei-patru zile, dacă nu l-or pune de gardă la întreprindere, și o avea câteva sute pe care să le poată cheltui pe altceva decât chirie...

Iulie

Înainte de liceu, tata îmi pusese la “română” un preparator, care avea ferestrele apartamentului deschizindu-se direct în Cismigiu. Primăvara, mulțimea ghiocilor mă copleșea. Mă ducem la lecție mai devreme cu o oră să-i admir, și după aceea terminăm meditația, iar îmi pierdeam vremea cascând gura. A propos de ghiociei, anul trecut, chiar de Paște, eram cu Mihai, Gelu, și nevastă-să Gabriela, la Observatorul Astronomic. Organizaseră tipii de acolo un fel de cenaclu, și Mihai avea de cântat niște studii pentru chitară, producție proprie; dacă Isus Cristos ar fi cântat la chitară, ar fi făcut-o că Mihai. Spre final, apare un tip, cu un vraf de poezele, și începe a citi. Absolut toate erau dedicate iubitei, împreună cu care admirase ghiociei, careia-i dăruise ghiociei, apoi admiraseră din nou cât de frumos stăteau ei într-un pahar cu apă, comparând pielea celei iubite cu catifeaua petalelor (nobil, nu că mine, frunze de lobodă!), regretând că nu-i poate dăru

toți ghiocerii din lume, exprâmându-și cât se poate de plastic tristețea că inflorescențele albe au o existență atât de efemeră, făcând publica convingerea lui că dragostea lor va dura cu mult mai mult, veșnic chiar, și promițând frumoasei muze că la primăvara viitoare o să-i dăruie iarăși buchețele de ghioceri, ea să fie absolut sigură de treaba asta, să nu se îndoiască nici măcar o clipă, că el când ia o hotărâre... Și a ținut-o așa, cu puțin mai mult decât o oră, timp în care, în disperare de cauză, Gelu s-a apucat să compună un careu de rebus. Când l-a terminat și mi l-a dat, victorios, să-l vad, am constatat că avea în grilă de patru ori numele sărmanei flori, chestie care l-au uimit și contrariat și pe el, în final, tema careului fiind “Derivatele din lapte în alimentația copiilor în vârstă de până la trei ani”. Sincer să fiu, cred că nimeni, niciodată, nu s-a mai gândit să compună un rebus pe un astfel de subiect, dar în condițiile date îi puteam acorda lui Gelu circumstanțe atenuante, și încă unele puternice de tot. Am ieșit cam stresați de acolo, noroc însă că, cu gândul la sărbători, Gelu a scos din portbagaj doua sticle de vin de țară și ni le-a dat, mie și lui Mihai, de sufletul morților.

Că tot veni vorba de vin de țară, Geta, nevasta lui Radu, e de loc dintr-un sat din Bărăgan, nu departe de Amara. Când era aproape să nasca, eu și Radu am tras o fugă până acolo să aducem niște vin, așa, de un pahar doua, adica o canistră de patruzeci de litrii, două de douazeci, și una mica de cinci litrii. Gândul unei ieșiri în mijlocul naturii, oricare ar fi scopul final, îți umple totdeauna sufletul de bucurie, fie ea și efemeră, a lăsării undeva, în urmă, a controlorilor ITB și mecanicilor de la “Ascensorul”, a șefilor de birou cu digestie dificilă, și a profesorilor care au ajuns la catedră fără să aiba vre-odată șaptesprezece ani și fără să copieze niciodată la teză la “română”. Și oricât de tocit ar fi reversul medaliei, adica praf, țânțari, muște, mâini nespălate, și, după caz, mirosuri suave de cocină și coteț de găini, n-aș putea zice că am stat vre-odată pe gânduri când a fost vorba de urcat în tren.

Din gară de la Slobozia există doua posibilități de a te deplasa înspre satele din jur: cu puțin noroc, autostopul, sau caruștopul, după caz, și bineînțeles, romanticele autobuze IRTA. Oamenii folosesc însă tot vechea denumire, și spun că iau RATA că o altă noțiune pentru autobuz, pentru ei aceasta neânsemnând sigla unei întreprinderi.

Universul ratei este, că toate universurile de altfel, imposibil de cuprins într-un contur precis. Autobuzul TV, prăfuit, ruinat, stors, strivit, sau din contra, dilatat parca, atunci când vezi cât poate încape în el, este poate simbolul cel mai reprezentativ și umil în același timp, al ruralului. Înjurată la cel mai înalt nivel de professionalism atunci când este așteptată să te duca unde ai urgentă nevoie, și nu vine, rata are aparițiile cele mai surprinzătoare cu putință, orarul oficial fiind o chestie nu numai inutilă, ci chiar o injurie adusă imaginației și a nobilei nonșalanțe a soferilor. Când, în fine, se arată gâfâind, ea generează instantaneu o simfonie întregă de îndemnuri cu vaste evocări genealogice, ce vin din două sensuri opuse, odată din mașină către cei ce vor să urce, și bineînțeles din afară, către cei ce vor să coboare. Accesul în autobuz, după o matură și inteligentă opinie, se face doar pe usa din față. Obișnuirii casei nu au probleme, se descurca nemaipomenit, pentru că au învățat dintr-o îndelungată și bogată experiență o mulțime de trucuri și de șmecherii, dar niște neinitiați că mine și Radu, nu prea au șanse. Cum făceam, cum dregeam, că toată lumea din jurul nostru se urca, iar noi, în afară de ghionturi în coaste, nimic, nici măcar nu reușeam să ajungem la scară. În comparație cu ce se întâmplă acolo, ITB-ul este pentru echipa de juniori, păi autobuzul “31”, orice ai zice, nu sunt papornice, și desagi cu găini, și damigene, și saci cu porumb șutit de la colectivă și dus în târg să mai

facea și omu' un ban, chestie de înțeles de altfel, și oricum, la autobuzele ITB ai mai multe uși de care să te folosești, nemaivorbind faptul că, în disperare de cauză, poți sta agățat pe scară. Într-un final, când ne-am vazut urcați, am aflat reconfortantul amănunt că șoferul a dat o fugă până la un cumnat, da' vine repede, în cel mult o jumătate de oră, până mai fumezi o țigară, mai afli cum s-a facut porumbu', trece repede.

Marea greșală pe care a făcut-o Radu în deplasarea asta, a fost că a cumpărat canistre noi pentru vin. Putea să fi împrumutat măcar, să fie și ele mai zgâriate, murdare, să nu bată la ochi. Așa, când ne-am dat jos la destinație, am constatat că o canistră de douazeci, roșie, strălucitoare, superbă, dispăruse. Bine că cel puțin a fost goală, că altfel, zău că făceam o criză de ceva organe interne.

În satul respectiv a fost prima oară în viața mea când am văzut oameni beți de pe un an pe altul. Privită mai îndeaproape, situația era totuși oarecum normală și logica. Pe toată vatra satului nu erau decât două fântâni cu apă dulce, restul erau sălcii și sărate, apă cu neputință de baut. În schimb, viile o duceau minunat, și oamenii le îngrijeau cu dragoste și devotament, că știau ei de ce. Și când le era sete, trăgeau o juma' de vin, în lipsă de altceva potabil. În condițiile date, se îmbătau odată în copilărie, și nu se mai trezeau de-a binelea toată viața. Oamenii că oamenii, însă animalele! Toamna la culesul viei, după ce se tescuiău strugurii, boasca o mâncau găinile, porcii, și vacile. Normal că nu puteau mânca tot odată, și după doua-trei zile, când procesul de fermentație începea să dea o oarecare nota de particularitate resturilor, sărmanele animale se îmbătau, și laptele avea un gust ciudat. De fapt, sunt convins că ele știau care-i treaba, și că așteptau cu nerăbdare frumoasele zile ale culesului, și că asta era singurul lucru pe care îl regretau atunci când erau sacrificate. Oricum, și eu și Radu ne-am străduit să fim la înălțime, și bănuiesc că am avut o comportare meritorie, pentru că toată lumea ne-a primit cu caldură și simpatie.

Tot gândindu-mă și mergând aiurea prin Cișmigiu, ajung la unul din poduri, și mă opresc la să mă uit la apă, e o atracție secretă care te face să privești focul și apa, nu-i așa? Fară excepție. Într-o barca, doi puștani, tot arunca o sfoară în apă, pe care apoi o trag cu mare atenție. Nu înțeleg nimic, mă aplec cât pot peste balustradă și încerc să-mi vin de acasă. Un chiot victorios dezleagă enigma. Tipii pescuiesc monezile aruncate de lume, cu un magnet pe care l-au legat la capătul sforii. Recunosc, mie nu mi-ar fi trecut prin cap chestia asta, zău așa, și simt cum coboară asupra mea un sentiment de obidă și de necuprinsă inferioritate cerebrală. Ăștia, când or să crească, cu siguranță că or să ajungă inspecții la finanțe.

Iulie

S-au terminat examenele, mai am încă doua zile de concediu. La sevicu le-am zis că mă duc la munte, doar Sașa și Florin știu că am dat examen. Întrând pe poarta depozitului, primul lucru pe care îmi cad ochii este o bucată de hârtie pe care am lipit-o deasupra florilor ce le-am semănat astă primăvară lângă un zid, și pe care, acum scrie "atenție azorele". Cineva a adaugat un "a" înaintea zorelelor, chestie care mă îndispune în primul moment, dar nu pot să nu apreciez butada și izbucnesc în râs, mâna respectivă a simțit bine poanta.

"Florine, cine mi-a rebotezat florile?"

“Gica! Ce-i cu tine pe aici, și s-a făcut dor de munca? Florile...a, Costel electricianul, păi cine mai are botanica lui? Da’ ia zi, mă, care-i treaba?”

“Nimic, vin din oraș, m-am oprit așa, aiurea. Bem o bere?”

“Hai că tocmai trebuie să ridic un colet de la poștă. Stai așa să-l luăm și pe Sașa”

“Cum mergem, ai vre-un șofer?”

“Nu, Gica, ieșim la “42”, și nu-i decât un pachet cu piese pentru ceasuri, uite ce scrie aici, 340 grame”

Apare și Sașa, bineînțeles ștergându-se pe mâini. Tocmai s-a spălat. Vine către mine zâmbind.

“Hai să trăiești. Ia zi, domnule, ce-ai făcut?”

“Nu știu Sașa, nu s-a afișat încă, ce, tu...”

“Bine, dar oricum ai o idee de cum ai scris în teze, poți să apreciezi”

Sașa, totdeauna cu logica! Printr-un joc al sorți, a făcut trei ani de “istorie” la o facultate dintr-o țară îndepărtată geografic, chestie neimportantă, dar și îndepărtată economico-politico-ideologic, chestie atât de importantă încât la întoarcere nu i-au recunoscut cei trei ani, și deci nu l-au lăsat să continue în București, drept care a comunicat comisiei ce i-a analizat cazul că trimite de unde-au ieșit, retezând astfel de la rădăcină orice alternativă de compromis.

Florin perforează o bucată de hârtie tăiată pe dimensiunile unui billet ITB, apoi începe să consulte tichetoteca. “Gata, am găsit, uite, am trei”. Adevărul este că pentru deplasări de serviciu primim bilete pentru ITB, dar nu are nici un rost să le folosim aiurea, nu-i așa? Prevederea este mama înțelepciunii, o știe toată lumea.

Cladirea poștei, serioasă și dreaptă, apare contrastând mult cu restul cartierului. Pur și simplu, parca ar fi fost aruncată peste umăr de cineva care nu s-a prea sinchisit unde o să cadă și cum o să arate. Zona e plină de un pitoresc aparte, sau poate un fel de pitoresc, conservat mai ales la “Hotel Rahova”, și pentru variațiune, “Poarta Alba”, “Galați”, și alte locuri selecte din categoria respectivă. Ancestrale impulsuri spre artă pură s-au maetrializat puternic într-un dispreț total în ceea ce privește locul unde are loc manifestarea respectivă. Cele mai variate decoruri sunt folosite fără nici o preferință deosebită, și cu maximum de succes: trotuarul, tramvaiele de pe liniile ”19” și “30”, autobuzele “34” și “42”, cârciuma “Picioare Goale”, și subsolul miliției din apropiere. Dacă la Rio de Janeiro fiesta ține doar câteva zile, aici, parafrazându-l într-un fel pe Hemingway, este o sărbătoare continuă. Creația populară orală se împletește oră de oră și minut cu minut cu o formă particulară a artei cu “tendință”, rezultatul fiind, pe lângă șlagare de genul “mi-am uitat ciorapii în dulap la tine când aseară m-am ascuns de soțul tau nebun” (romanță de suflet biciuit de soartă), și o grămadă de formule publicitare și de reclamă precum “ia Kentu’ parfumat, ia Dunhilu’ aromat, ia țigar’ americană că e bună și ușoară”. Întronată pe cea mai de sus treaptă a prețurii și stimei, stă însă vechea, arhicunoscuta, și de neânlocuit “cu sare, băieți, de bostan, de floare, un leu o mâna mare”. Imbatabilă!

Manifestația cea mai pleneră o constituie aceea de păstrători, interpreți și transmițatori de datini (mai mult sau mai puțin) stămoșești, chiar dacă acestea mai suferă în procesul de interpretare unele mici modificări, prescurtări, sau dimpotrivă, adăugiri. Înjurături, zăpadă, viscole, nimic nu împiedica pe vajnicii menestrei juniori să ia cu asalt cetățile mobile ale ITB-ului, și cele fixe ale IAPL-urilor. Mie, cel mai mult îmi place aia cu “da’ tu cine ești, Ștefan ori Mihai glorios venit din Rai”, mai ales când sunt doi

protagoniști și totul se desfășoară cu aer de scenetă care, pe rând, capătă când aspect de comedie, când de tragedie, totul depinzând de cât de răciți sunt respectivii și de câtă abilitate și promptitudine în reflexe au în a-și trage nasul la timp.

Chiar în stația de autobuz este o cofetărie de pereții careia, dacă te sprijini, ai impresia că or să cadă pe tine. Arată rău a magherniță, cu ușa strâmbă, pragul îngropat, și podeaua de ciment crăpată și lăsată sub apăsarea anilor. De intrii, trebuie să fi atent la buzunare că altfel ramâi doar cu amintiri. Când ajungi însă să privești rafturile frigiderelor, îți trec toate supărările. Amandine mustoase și aromate, savarine fragede și îmbibate de sirop, ce te obligă cu agresivitate să ingurgitezi câte poți de multe în timpul cel mai scurt, choix a la crème, éclairuri, sarailii, baclavale, joffre, mascote, negrese, “Foret Noire”, acele forme diafane de ciocolată și frișca numite “Cișmigiu”, și care nu știi de ce naiba îmi evoca o manșetă de frac la o recepție la Buckingham, tot felul de tartine de fructe cu creme și frișca, înghețate, ciocolăți de toate sortimentele, și deasupra tuturor, regele tort cu nevasta, copiii, și toate rudele lor, înșirați într-un colt aparte. De unde naiba și cum or fi făcând rost tipii de toate cele pentru manufacturarea bunătăților, nu pot să-mi închipui, că în restul orașului, exceptând “Capșa” și “Athenee”, e secetă cumplită. Am auzit vorbindu-se că șeful de unitate a fost de fapt proprietar, anumite poticneli istorice au încercat să-l dezvețe de “huzur”, pe urmă, pentru că treaba nu mergea prea grozav l-au pus șef de unitate, că în final, să obțină marea favoare de a fi mandatar, totul petrecându-se între pereții ăștia coșcoviți și ușa aia strâmbă, aproape prăbușită.

Cam tot așa mai știu o poveste despre tatăl unui cunoscut, sau cum să-l numesc altfel, un prieten cu care nu ies să beau bere, așa parca sună mai aproape de realitate. Și cum spun, taica-său tocmai își luase un doctorat în drept, puțin doar înaintea treminării războiului. În acei tunultuoși ani, însă, de sfârșit al primei jumătăți ai secolului douazeci, a avut o oarecare reținere în a-și etala diploma, și după ce s-a uitat pe geam și a văzut cam ce se întâmplă prin țară, a chibzuit omul cât a chibzuit și s-a făcut tâmplar, sau mai exact, a intrat că “bun la toate” într-un atelier de tâmplărie. Nu era momentul cel mai potrivit să se prezinte ca intelectual, doar dacă n-ar mai fi putut de nerăbdare să participe nemijlocit la materializarea unui mare obiectiv economic, înspre Marea Neagră...

Băiat silitor și modest, a fost remarcat de șefu’ de atelier care, după câțiva ani, l-a propus pentru a merge să-și completeze cele opt clase primare. Omul nostru a încercat să bâiguie ceva, dar șefu’ de atelier (și secretar de partid al unitații) era un on hotărât, ce zicea, aia făcea, așa că l-au trimis la școală. Acolo, cu chiu cu vai și cu o jenă care de fapt nu-și avea locul, dar pe care el, om cu bun simț, o resimțea din plin, a reușit să le spună profesorilor că el a mai trecut odată prin cele clase, ba chiar că a făcut și liceul și are o diplomă de Bacalaureat luată cu nota zece peste tot. Tămbălău mare ce-a urmat, cum dom’le, un element atât de valoros al clasei muncitoare să stea nefolosit, păi ia să-l trimitem noi la școala de maiștrii. Zis și facut. Și ajunge respectivul sărman, maistru tâmplar, adică sus de tot. Deși acum pe o poziție atât de înaltă, continuă să fie același muncitor harnic și modest, care-i uimea continuu pe cei din jur făcându-i să declare neconținut, “bă ce-i merge mintea lu’ ăsta”. Mergându-i mintea, i-a mers și numele, și la un moment dat a fost propus de conducerea întreprinderii unde lucra, să fie trimis la un fel de facultate, să iasă inginer destoinic și să devină și mai om de bază. Aflându-se în această situație, tovarășul maistru tâmplar, luându-și inima în dinți, aduse la cunoștința conducerii întreprinderii că el, de fapt, a mai facut o facultate, e drept că nu atât de superioară ca Politehnica, ci legile, să nu fie cu supărare, recunoaște cu smerenie că a fost

o greșeală a lui din tinerețe, pe care acum o regretă cumplit, potrivit circumstanțelor generate de condițiile social-politice ale vremii el nu a avut posibilitatea să prevadă că acum întreprinderea o să aiba nevoie de el că inginer, regretă din tot sufletul și își face o autocritica severă.

Pusă într-o astfel de situație și având în față respectiva autocritica detaliată și la obiect, plus un dosar nu prea voluminos că nu avea de ce să fie voluminos, conducerea a făcut o profundă analiză a situației tovarășului maistru, și a hotărât că are dreptate, n-a fost vina lui tov. maistru că nu s-a făcut inginer, chiar dacă ar fi putut să aleagă și el, acolo, altceva decât să se pregătească pentru apărarea unui sistem injust și pus pe jăcmăneală. În concluzie, deci, și prin urmare, nu are nici un rost să-l mai trimită la altă facultate, și că, având în vedere comportamentul lui de până acum și devotamentul arătat idealurilor clasei muncitoare în lupta ei pentru traducerea în faptă a mărețelor sarcini, n-ar vrea tovarășul maistru să primească postul de jurist consult? Și tovarășul jurist își luă în serios noua funcție, imparțial, autoritar fără excese, demonstrându-și pe deplin educația atât cea de la școală, cât și cea primită în cei șapte ani petrecuți acasă. Când puțin după aceea a fost solicitat să meargă la alte școli, după părerea unora, superioare foarte, tovarășul jurist, în sfârșit, și-a scos diploma de Doctor, și a expus-o, cu oarece rețineri, totuși, pe biroul mai marilor. Normal, a urmat stupoare, bâlbâieli, explicații, justificări, dar omul nostru, cu același simț al buneii cuviințe învățat de la părinți, a scos-o la capăt. A urmat un fotoliu de director la un minister. Toate bune și frumoase, numai că cineva a remarcat brusc că data scrisă pe respectiva diplomă de doctor are un dubios iz de trecut nevrednic, chestie inadmisibil de înfricoșătoare din punctul de vedere a anumitor coperte de publicații, și tovarășul director a fost trimis profesor într-un sătuc de deal, atmosferă idilică, plaiuri acoperite cu flori, turmele de miei zburdând, flăcai și fete făcând seara amor prin gard, și alte pastoralisme d-astea. Tovarășul profesor n-a fost lovit de decepție, nici nu era cazul, el fiind un om integru și cu o judecată sănătoasă. Aspectele pozitive ale noii vieți s-au reliefat repede și evident: nu tu stress, aer curat, activitate fizică moderată, dărnicie de culori și mirosuri Rai-isime.

Adevărat că școala era cam în părașină și că trebuia să predea în afară de istorie, pentru care fusese trimis acolo, și aritmetica, geografie, franceză, română, sport și caligrafie, dar asta nu a constituit un impediment. Spre stupefacția generală, în următorii ani, copiii nu numai că au început să vină regulat și cu plăcere la școală, dar au continuat cu succes pe la liceele din orașele de prin jur, și mulți dintre ei au trecut cu brio examenele de admitere pe la tot felul de facultăți. Numele umilului profesor dintr-un sat de deal a început să fie cunoscut de tot mai multă lume, și mai ales să fie rostit cu respect și dragoste. Cei de la județ, auzind și tot auzind și ei, bineînțeles că au procedat, mai înainte de orice, la verificarea dosarului ăla nu prea voluminos că n-avea de ce să fie voluminos, astfel aflând de tovarășul director de minister Doctor în legi într-o perioadă tulbure din istoria recentă. Au tot stat ei pe gânduri cât au stat, au cerut relații la București, au întors-o pe toate părțile, și în final, cineva a riscat o semnătură și a trimis după bietul om o "Dacie" neagră cu număr scurt, la care, bietul om, s-a speriat rău, că știa el prea bine de acum ce surpriză poate aduce cu ea o astfel de mașină. Riscul asumat de cea persoană sus pusă, i-a adus însă omului nostru o surpriză bună, că l-au numit iar director, doar că în județul respectiv. Acum, cât timp a activat el acolo pe post, om harnic și onest, a mai mers treaba, dar după câțiva ani, a ieșit la pensie, că între timp tot

încercând să-și completeze la seral opt clase și predând caligrafie și tabla înmulțirii, îi albise părul.

Pachetul luat de Florin e mare cât o cutie de pantofi, stă bine într-o pungă de un leu și nu ne încurca în nici un fel. Bănuim că cei de la depozit nu au neapărată nevoie de conținutul lui până a doua zi, și cum la “Picioare Goale” nu avem curaj să intrăm din cauza mirosului de hoit stat la soare câteva zile, hotărâm să mergem acasă la Florin, că i-a adus nevastă-sa o sticlă Smirnoff, pe care i-a spus să nu o desfaca, să o aiba și ei la o ocazie mai specială. Drept care Florin o să-i explice că ocazia specială s-a produs, că a câștigat Sașa șase lei la “Loz-în-Plic”, sau că, în fine, a câștigat și “Rapidul” un meci, mă rog, o să găsească el ceva, deși am crunte îndoieli că o să fie pe aproape de noțiunea nevesti-si de “eveniment special”. Acum ea este la Abu Dhabi, lucrează la TAROM, și până pînăine când s-o întoarce ea din cursă, Florin are tot timpul să stea să se gândească la o motivație plauzibilă.

Apare și tramvaiul ”30”, acum nefiind oră de vârf vine la intervale ceva mai regulate și destul de gol, cel puțin de la Sf. Vineri încoace. Florin repetă jocul cu bilete, altă culoare, altă tichetoteca. Locuri pe scaune sunt berechet și găsesc pe unul din ele un caiet format studentesc, de matematica, pe care îl deschid.

“...a fi ‘domn’ reprezintă o stare nu atât materială, cât de spirit, vezi înțelepciunea populară, ‘domnu-i domn și-n șanț’, materialul nefiind decât consecința sau decorul spiritualului, iară nu un scop în sine. Situat la polul opus, pentru mârlan nu există această delimitare, el a acceptat poleiala făcându-și din ea un drapel pe care îl arborează cu impertinență și ostentație. Paradoxal poate, a-l acuza pentru aceasta este un non-sens, în primul rând pentru că mârlnia există prin concepție, nu prin origine socială sau (ne)formațiune intelectuală, iar apoi, că întotdeauna, copiatul exclude fondul, și deci, a acuza pe cineva că nu are acest fond, când din motive mai apropiate sau mai îndepărtate de el, dar în genere nu departe de obiectiv (DEX. 1984:614. Adj. 1. Care există în afara conștiinței omenești și independent de ea), înseamnă a nu lua în considerație condițiile care au generat situațiunea, și de care, în final, mârlanul este, poate, mai puțin vinovat decât îl califică acuzația. Adevărată lui vină (și aramă pe față) începe cu mult mai târziu, când (și dacă), oferindu-se posibilitatea (și numai în acest caz) de a înțelege natura procesului social-economic ce i-a garantat accesul la poleială, refuză cu bună știință să se îndepărteze de o paradigma ce ofera soluții echivoce la o problemă falsă. Atunci, respectivul mârlan trebuie exterminat, el devenind un pericol social.

Există și cazul în care mârlnia a fost ridicată, etic și estetic, la rangul de morală națională, ideologie oficială, religie de stat, postulat sacru, situație extrem de gravă întrucât în acest caz, mârlanul reprezintă un pericol pentru supraviețuirea ethnos-ului, afectându-l istoriceste prin celelalte categorii: economic, social, dar mai ales cultural (în sens academic și antropologic). În acest caz al instaurării mârlniei ca standard de existență hipertrofiată la dimensiuni de epopee națională, mârlnii întregii țări nu mai sunt supuși unor elemente de coerciție (pentru că acestea nu mai există) în a cunoaște gustul miezului existenței noastre că membrii ai societății; având și oferind exemplul de sclipici și peltea oferit cu darnicie de consumatorii de coji, de superficial facil, vor considera că spirala cotidiană cu impresie de prosperitate este arhideajuns și unica necesară pentru a-i clasifica în fruntea genului *Homo*, și a vieții societății respective în general. Odată această răscruce întâmplată, nu mai există drum de întoarcere pentru societatea respectivă. Este pierdută pe vecie.

Domnilor și doamnelor, aș vrea să fac aici o precizare, pentru a fi înțeleasă mai bine noțiunea de ‘mârlan’. Eu nu îi numesc așa pe cei nevoiași, truditoresc fără speranță în încercarea lor disperată de a supraviețui încă o zi. Aceștia sunt diamantul genului *Homo*, și stau pe aceeași treaptă cu înțelepții lumii, având în comun capacitatea prețuirii valorilor pure, rodite de munca...”

“...mă scuzați, ăsta-i caietul meu, Doamne, bine că l-am găsit, noroc cu taxiul și șoferul, a ignorat toate regulile de conducere...”

Trecerea e brusca, în față noastră stă o creatură de gen feminin, dauazeci și doi, și trei de ani, blondă, păr bogat, lung până peste umeri, ochelari cu rama subțire, verde închis de tot, unghii lungi de un grenu adânc, fardată superb, discret, și care în afară de ornamentele enumerate, are din plin de toate alte cele ornamente arhitecturale pe care tricoul negru, dintr-un material cumva elastic, ce se mulează perfect pe bust, și pantalonii strâmți de crapă pe coapse și fund, i le relevă din plin. Nu mă mir că șoferul de taxi a ignorat toate regulile de circulație pentru ea. Și eu aș fi făcut la fel.

Între timp, noi stăm și o privim, și probabil că din ochi ne radiază niște lumini de idioțenie deplină, că o pufnește râsul, și coboară la prima, făcându-ne semn cu mâna.

“...Gica, ce-a fost asta?”

“Cred că un semn divin că trebuie să ajungem mai repede la vodka aia”

Florin cercetează cutia de scrisori să vadă de are ceva, și o luăm la trap pe scari, stă la primul etaj. Deodată îmi aduc brusc aminte de apartamentul ăla unde am nimerit cu Bebe Drulă. Acum știu ce m-a oprit în fața ușii tipului, mi-a picat fisa uitându-mă la cutiile poștale în timp ce Florin o cerceta pe a lui. Pe plăcuța aia prinsă pe ușă nu era trecut nici un titlu, sau “Fam.”, sau “Fam. Ing.”, “Fam. Dr.”, “Fam. Prof.”. Niciodată nu mi-a fost clar, de exemplu “Fam. Ing.” înseamnă familia inginerului, sau familia de ingineri? Sau alta, “Prof. Acad. Dr. Sti. Jur. Dipl. Univ”!. Și nevastă-sa? Cred că respectivul avea o licență universitară în ceva, așa mi s-a părut cercetându-i apartamentul, dar a ales să nu-și etaleze performanțele.

“De ce râzi, Gica?”

“...nimic, mă gândeam...de ce nu pui tu pe ușă o plăcuță pe care să scrie așa: ‘familia noastră’, fără nici un nume. E și patriotic, demonstrezi latinitatea limbii Române. Mai nasol este că s-ar putea să te trezești la ușă cu tot felul de indivizi, care să creadă că acel ‘noastră’ îi privește și pe ei...nici n-ai avea vodka pentru toți”

Iulie

Olguța plânge în disperare. Până la urmă am convins-o să o lase naibii de franceză și la anul să dea la “româna” principal. Are tren înapoi către Botoșani peste trei ore. Eu nu m-am dus încă să mă caut pe listă. Abia le-au pus tipii, și e îmbulzeală mare. De fapt, în zilele astea, pare că nimic altceva nu mai, sau nu prea mai contează, nici măcar ce face “Craiova” în Campionatul European. Mai direct sau mai puțin direct, cam trei sferturi din oraș e băgat în aceeași oala. Candidații săracii, ei că ei, dar treaba e cu chibiții de pe margine, adică părinții, frați și surori, veri, nepoți, unchi, mătuși, mai știu eu care neamuri, și pentru întărirea catenelor, vecini, colegi de sevicu care și ei la rândul lor au copii, și uite așa o luăm de la capăt din Bucureștii Noi în Drumul Taberii, și din Șoseaua

Giurgiului în Balta Albă, plus comunele suburbane. Toate hotelurile de mâna a șaptea sunt pline cu cei veniți de prin alte locuri și nu au, că Olguța, un var de-al doilea, expresurile și autoservirile sunt luate cu asalt, iar în troleibuz este o plăcere, păi tipii ăia de la Etnografie și Folclor nu au decât să ia autobuzul “31” și rezolvă o grămadă de chestii. Fobia perspectivei de a ocupa în viitor un scaun nu în fața volanului unui tractor, ci într-un birou, fie el cât de murdar, mic și neaerisit, dar care să miroase a cafea, fie ea și cu nechezol, dar pentru domnu’ economist, cu scrumiere pline, măcar cu mucuri de “Carpați”, dar de la domu’ inginer, și care să-ți ofere posibilitatea că, de vei mânca destul cacat să devii șef peste toate celelalte mese de scris, scrumiere, gume și ascuțișori, și apoi, tot pe calea descrisă mai sus, șef chiar peste toate mesele de scris, scaune, creioane, și gume din întregă instituție, înnebunește mințile și întuneca rațiunile.

La fel însă, este foarte adevărat că pixul nu are spini că pălămida, iar pe holul dintre “Serviciul Personal” și “Contabilitate” nu cresc “colți-de-babă”. Și chiar de te vei întoarce în sat, socotitor la CAP, una este să-ți se zică “domnu’ contabil”, și alta este să zici “domnu’ conatabil”, și să-ți scoți basca. La urmă urmei, nici nu contează ce facultate faci. Chestii că “îmi place” sau “nu îmi place” să fac cutare lucru, încep să fie cuvinte de prisos în vocabularul limbii române, și se înlocuiesc din ce în ce mai mult cu “a avea posibilitatea de a ocupa o poziție cât mai avantajoasă, a primii un salariu cât mai mare”, sau, “a putea face bani oricum, dar cât mai mulți”. Păi Olguța, sărăca, care plânge de nu mai poate nu pentru că vede că s-a depărtat de ea o diplomă, ci pentru că pur și simplu a picat la un examen, e o sfântă, zău așa. Stă pe un scaun în bucatărie, așteptăm un taxi, și nu știi ce să-i spun, în schimb mă tratează ea cu o porție din limba lui Kogalniceanu: “Of, da’ șie ma fac io acu’ un an di zâli?” Am puterea să-mi opresc râsul, auzindu-i accentul. “Ce să faci, Olguța, te apuci și tocești sintaxa frazei, vezi fă analize din Slavici că e încurcat, și la anul vi iar. Auzi, de ce nu te duci tu la Iași, că e mai aproape, și tradiție are, slavă Domnului. Și mai zic eu că mai bine ar fi să nu te mai gândești la franceza aia, las-o naibii, mi-e greu să-ți explic...” Nici nu vreau să încerc să-i explic. “M-oi dușie la Ieși...”

Flacara brichetei tremură nestatornic, se liniștește apoi, și își trimite lumina moale înspre lista afișată pe panou. Care va să zică am intrat al optulea din coadă. Am făcut-o și p-asta, halal să-mi fie! Ceasul e trecut de două, noaptea e superbă, asfaltul străzilor își reface forțele într-un somn binefacator pentru bairamul de peste câteva ore cu ITB-ul și ICRAL-ul. În jurul meu, cinci-șase noctambuli că și mine cautându-se și ei pe liste, o pustoaică plânge de mi se rupe inima, ce naiba să-i zică, o să audă ea destule de la taica-său, mă duc totuși spre ea și-i întind pachetul de “Carpați”.

“Hai, aprinde-ți o țigară și liniștește-te, că oricum nu mai poți schimba nimic, și e și păcat de ochii tai”

“.....”

“Tu de fapt de ce plângi acum, c-ai picat, sau de frica de ce o să-ți se întâmple acasă?”

“.....”

O fi ea tăcerea de aur, totuși... Aleg doua cuie și le aprind, îi întind unul.

“...eu nu fumez...”

A dat Domnul, și în fine, a vorbit.

“Las’ că începi acum, cancerul este un prieten de nădejde”
Tușește și lăcrimează de doua ori, odată pentru lista de “ne”, și odată pentru noua îndeletnicire. De-ar fi posibil, zau că i-aș face cadou locul meu de pe listă. Sau poate să mă duc la secretară să-i mai dau un pachet de Pall Mall și s-o rog s-o înscrie pe ea în locul meu.

O las plângând, n-am ce să-i fac, și o iau din loc înspre Piata Universității, lăfăindu-mă cu nesimțire pe trotuarul pustiu, pe care în condiții normale, trebuie să faci slalom. Odată, când eram puștan, veneam cu ai mei, nu știu de unde - cred că de la gară, oare? – tot așa noaptea, eram într-un taxi. Totdeauna când trecem pe lângă turcul de la “Katanga” mă extazia lunima de neon colorat, pe vremea aia neonul aprins noaptea era înca o chestie normală, dar atunci am început să plâng, mi-eara milă de el, săracu’ turc stând așa, singur, lipit de zid. L-au dat jos de mult pe turc, au făcut agenție de turism în loc.

La ferestre, ici-colo, lunini răzlețe, oameni care s-au sculat devreme, vor să ajungă departe probabil, sau poate că înca nici nu s-au culcat, unii bolnavi poate, o noapte cu ore lungi de veghe pentru o frunte măcinată de febra, dar și pline de speranță, și, nu mă îndoiesc, întrebări, “niște zeamă de varză nu mai avem noi în frigider?”, pentru alți bolnavi...

Peste doua ore începe iar veselia cotidiană, dorința de a da la cap măcar unui singur controlor ITB își va face iar loc în sufletele cetățenilor oricât de onorabili ar fi ei, Corina Chiriac ne va cânta iarași “opriți timpul, clipa asta minunată” tocmai când șeful de serviciu va fi antrenat într-o remarca calduroasă și amabilă în legătură cu umila persoană a subalternului stagiar, înca cu părul lung și în blugi, și care mai visează, curat și înalt, așa cum anul trecut înca pe băncile facultății, la ce o să faca el și cum o să faca, și ce cu ochii în soare or să rămână cu toții, dar nu-i nimic grav, sfânta rutină, sarcinile de plan, și dorința de a primii un salariu cât mai mare, îl vor face om normal, au fost alții și mai grozavi decât el și tot s-au domolit, au înțeles ce aveau de făcut, și acum stau pe fotolii confortabile în birouri cu uși capitonate în piele neagră, sau vișinie că servieta aia “diplomat” a lui Cornel, da, orașul se trezește, o să citim iarași ziarul “Sportul” și o să ne interesăm cât e kilogramul de roșii în Piața Unirii, o să ne ducem la concert în strada Nuferilor, unii o să prefacem aurul verighetelor în tinichea – sau poate o să ne calce tramvaiul? Oricum, de vom avea norocul să scapăm cu viață, ne vom bucura din plin de ea, nu-i așa, poate chiar vom merge la mare vre-o zece zile, că anul trecut n-am putut, am zugerăvit, acu’ doi ani tot așa, a trebuit să umblăm pentru mobila aia și covorul din sufragerie, acu’ trei ani am avut concediu în toamnă, da’ a fost bine, că am fost la țară la cumnatu’, la vie, am făcut-o lată, băiat bun cumnatu’, sufletist, pâinea lui Dumnezeu, de câte ori trec pe la el, păi mă lasă să plec fără o canistră de zece kilograme măcar, plus o găină-două, brânză, trei-patru kile de pește, că are gârla aia chiar în spatele casei, oua, mere, nuci, phiii...păi ști ce nuci are, niște ăia înalți cât blocul, bătrâni, coroana frumoasă, bogată, fac nucile cât piersica, pai ce, parca poate să le adune pe toate, le mai lasă și ciorilor să aibă ce sparge, pe iarnă...

Mă răzgândesc și cotesc pe Batiștei, să ies înspre Popa Petre si Biserica Silvestru, dar nu știu ce-mi veni, vreau sa revăd străzile alea pe care goneam cu trotineta. Trec de Moșilor, și pe la Foisorul de Foc, o întânlesc. Am mai văzut-o și prin Cișmigiu, dându-se în leagănele copiilor, deși trebuie să aibă cam cincizeci de ani. Vorbește tare, de una singură, din când în când țopăie când pe un picior când pe altul. “Alain Delooo-on, Alain

Deloooo-on, Honolulu-lu-lu, Honolulu-lu-lu”, îi cunosc repertoriul. Unii trecatori mai tipă la ea și o fac nebună, deși nu văd care ar fi rațiunea comportamentului lor, mie mi se pare invers, că ei sunt nebuni dacă nu pot înțelege ce se întâmplă cu femeia asta. O privesc cum se îndepărtează înspre strada Zece Mese; niciodată nu am simțit milă pentru ea, mai degrabă o compasiune fără margini.

Ai mei dorm linistit, mi-e frica să nu-i trezesc, parchetul are locuri unde scârțâie, pe toane, așa, când îi vine lui. În cameră găsesc o sticlă de “Ceres”, îi iau și un flacon de “Diazepam” maica-mi. Lamele “Rubie” sunt de calitate, oțel fin, n-or să-mi faca probleme. Înghit pastilele, apoi continui să trag sănătos din sticlă. Mă așez în genunchi aplecat peste marginea cazii de la baie, și apăs ascuțișul fin peste încheieturile mâinilor.

Fargo, ND; Octombrie 1986 – Mai 1987

Los Angeles; CA, Septembrie 1987, Decembrie 1987, Februarie 1988

Astăzi, 7 Februarie 1988

738 So. Mariposa Avenue #310

Los Angeles, CA, 90005, USA